

Marguerite Duras

Mười Giờ Rưỡi Đêm Hè



NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ

MƯỜI GIỜ RUỒI ĐÊM HÈ.

Marguerite Duras
www.dtv-ebook.com

Chương 1

- P asestra, tên là thế. Rodrigo Paestra.

- P

- Rodrigo Paestra.

- Phải. Và anh chàng bị hấn giết là Perez.

- Toni Perez.

Trên quảng trường, hai viên cảnh sát đi ngang dưới trời mưa.

- Hấn giết Perez vào lúc mấy giờ?

Người khách hàng không biết thật chính xác, khoảng quá trưa về chiều mà lúc này thì trời sắp tối. Đồng thời với Perez, Rodrigo Paestra giết luôn cả vợ mình. Hai nạn nhân được tìm thấy cách đây hai tiếng đồng hồ, mãi trong cùng một cái nhà xe, nhà để xe của Perez.

Trong tiệm rượu, bóng tối đã lan dần. Tận cuối phòng, trên chiếc quầy ướt át, những cây nến được thắp lên và ánh sáng của chúng, vàng vọt, hoà lẫn với ánh sáng phơn phớt xanh của ngày tàn. Trận mưa rào bỗng tạnh đột nhiên như nó đã đột nhiên ầm ầm trút xuống.

- Bao nhiêu tuổi, cô vợ của Rodrigo Paestra? – Maria hỏi.

- Trẻ măng. Mười chín tuổi.

Maria bĩu môi luyến tiếc.

- Tôi muốn một ly rượu manzanilla nữa – chị bảo.

Người khách hàng gọi cho chị một ly. Ông ta cũng uống rượu manzanilla.

- Tôi băn khoăn sao họ vẫn chưa bắt được hấn ta nhỉ - chị nói tiếp – thành phố bé tí tẹo thế này.

- Hấn thông thuộc thành phố còn hơn cả cảnh sát. Rodrigo, một tay cừ khôi đấy.

Quầy rượu đông nghịt. Người ta bàn tán về tội giết người của Rodrigo Paestra. Ai nấy nhất trí về Perez, nhưng về cô nàng thì không. Một cô bé oắt con. Maria uống ly manzanilla. Người khách hàng ngạc nhiên nhìn chị.

- Bà vẫn uống như thế này à?

- Cùng tùy – chị nói – đại khái, vâng, gần gần như thế này.

- Một mình?

- Vâng, vào lúc này.

Tiệm rượu không nhìn trực tiếp ra đường, nhưng ra một dãy nhà cầu hình vuông mà đại lộ chính của thành phố chia cắt, xuyên qua cả bên này lẫn bên kia. Dãy nhà cầu ấy có hàng lan can bằng đá vây quanh, mặt lan can đủ rộng và đủ vững chắc để chịu đựng sức nặng của bọn trẻ con nhảy lên trên hoặc nằm dài ra đấy nhìn những trận mưa rào ập đến và các cảnh sát đi qua. Trong số bọn trẻ ấy có Judith, con gái của Maria. Đứng từ tay lên một chiếc lan can cao đến ngang vai, nó nhìn ra quảng trường.

Lúc này có lẽ vào khoảng sáu, bảy giờ tối.

Một trận mưa rào nữa kéo đến và ngoài quảng trường chẳng còn ai. Những cây cọ lùn thành khóm, ở giữa quảng trường ấy, quần quai trước gió. Các bông hoa, trong khóm cây, bị dập nát. Judith từ nhà cầu chạy tới và nép vào mẹ. Nhưng nỗi sợ hãi của nó đã bay biến. Những tia chớp loé liên tiếp đến nỗi chúng móc xích lại với nhau và sấm sét ầm ầm không dứt. Đôi khi chúng phá lên như tiếng gang tiếng thép, nhưng liền ngay đó lại chuyển sang tiếng ì ầm cứ nghệt đi dần theo với trận mưa dịu ngọt. Trong nhà cầu trở nên yên lặng. Judith rời mẹ và chạy ra nhìn mưa cho gần hơn. Rồi nó nhìn quảng trường nhảy múa trong những sọc mưa rơi.

- Mưa đến suốt đêm mất – người khách hàng nói.

Mưa bỗng tạnh đột ngột. Người khách hàng rời quầy rượu và trở bầu trời xanh xám, nhiều vùng viền quanh bằng màu xám xịt như chì và sà xuống đến tận các mái nhà, vì trời rất thấp.

Maria lại muốn uống nữa. Người khách gọi những ly manzanilla mà chẳng phê bình gì. Ông ta cũng sẽ làm thêm một ly.

- Chính là chồng tôi muốn chọn Tây Ban Nha để đi nghỉ hè đấy. Chứ như tôi thì chắc đã ưng đi nơi khác hơn.

- Đi đâu?

- Tôi chưa nghĩ đến. Cùng một lúc đi khắp nơi. Và cả Tây Ban Nha nữa. Ông đừng để ý đến những điều tôi nói. Thực ra, tôi rất hài lòng được sang Tây Ban Nha mùa hè này.

Ông ta cầm chiếc ly manzanilla của mình và đưa cho chị. Ông trả tiền cho bồi bàn.

- Ông bà tới đây vào khoảng năm giờ phải không? – Người khách hàng hỏi – Hình như ông bà đi trong một chiếc Rover nhỏ màu đen, nó đã dừng lại trên quảng trường chứ gì?

- Vâng – Maria nói.

- Lúc ấy còn rất sáng – ông ta nói tiếp – Trời không mưa. Cả thấy có bốn người trong chiếc Rover màu đen ấy. Có ông chồng bà lái xe. Bà ngồi cạnh ông ta? Đúng không? Và phía sau có một cô bé – ông chỉ nó – cô bé này. Và một phụ nữ nữa.

- Vâng. Chúng tôi gặp con đông từ lúc ba giờ chiều, giữa đồng không mông quạnh và con bé của tôi đâm sợ. Vì vậy, chúng tôi đã quyết định dừng lại ở đây chứ không đến Madrid tối nay.

Người khách vừa nói vừa ngóng ra ngoài quảng trường, nhìn những viên cảnh sát do trời tạnh mưa, đã lại thấy đi qua đi lại và ông ta cố lắng nghe những tiếng còi rít lên từ mọi góc phố, lẫn trong tiếng sấm rì rầm.

- Cô bạn tôi cũng sợ con đông lắm – Maria nói thêm.

Phía mặt trời lặn là ở đầu đại lộ chính của thành phố. Đó là hướng đi tới khách sạn. Kể ra cũng chưa

đến nỗi muộn lăm như người ta tưởng. Con đông đã làm rối tung cả giờ giấc, đã thúc đẩy chúng ta nhanh lên, nhưng nay mặt trời đã lại hiện ra, ửng hồng, qua bầu trời sâu thẳm.

- Họ đang ở đâu? – Người khách hỏi.

- Ở khách sạn Principal. Tôi phải về với họ đây.

- Tôi vẫn nhớ. Một người đàn ông, chồng bà, bước một chân ra khỏi chiếc Rover màu đen và ông ấy đã hỏi tập thanh niên là trong thành phố có bao nhiêu khách sạn. Và ông bà đã đi về hướng khách sạn Principal.

- Chẳng còn phòng nào, tất nhiên. Lúc ấy cũng đã chẳng còn phòng nào.

Bầu trời lại vẫn vũ đầy mây. Lại chuẩn bị một cơn dông nữa. Cái khối màu xanh sẫm của buổi chiều hôm ừn ừn như đại dương kia tiến lừ lừ phía trên thành phố. Nó từ phương đông kéo tới. Trời chỉ còn đủ ánh sáng lơ mơ để người ta nhìn thấy màu sắc đáng lo ngại của nó. Chắc là họ vẫn đứng ở rìa ban công. Đàng kia ở đầu đại lộ. Nhưng kia đôi mắt em xanh, Pierre nói, lúc này là do bầu trời.

- Tôi vẫn chưa thể về được. Ông nhìn mà xem, trời lại muốn đổ mưa.

Lần này Judith chẳng vào nữa. Nó nhìn lũ trẻ chân đi đất chơi nghịch trong những rãnh nước ngoài quảng trường. Nước chảy nhộp nhộp ở dưới chân chúng. Đó là một thứ nước màu đỏ quạch, đỏ như đá của thành phố và như đất quanh vùng. Tất cả đám thanh niên đều ở bên ngoài, trên quảng trường ấy, dưới bầu trời sấm vang chớp loé liên hồi. Người ta nghe thấy tiếng thanh niên huýt sáo du dương nổi lên giữa tiếng sấm rền.

Mưa ập đến đây rồi. Đại dương trút xuống thành phố. Quảng trường biến mất. Dãy nhà cầu đầy những người. Trong tiệm rượu người ta nói to hơn để nghe cho rõ. Đôi khi người ta hét lên. Với những cái tên của Rodrigo Paestra và Perez.

- Cho Rodrigo Paestra nghỉ ngơi một chút – người khách nói.

Ông trở những viên cảnh sát đứng trú trong nhà cầu đợi cho tạnh mưa.

- Anh ta cưới được sáu tháng – người khách nói tiếp – Anh bắt gặp vợ mình với Perez. Ai mà chẳng hành động như vậy? Rodrigo, anh ta sẽ được trắng án.

Maria lại uống nữa. Chị nhắm mắt một cái. Đã đến giờ, thời điểm quen thuộc hàng ngày, lúc mà rượu làm cho chị nôn nao.

- Anh ta ở đâu? – chị hỏi.

Khách nghiêng người về phía chị. Chị ngửi thấy mùi nồng đậm và ngát hương chanh của mái tóc ông. Đôi môi hồng, đẹp.

- Trên một mái nhà của thành phố.

Họ mỉm cười với nhau. Ông ta lui ra. Chị vẫn còn cảm thấy hơi ấm tiếng nói của ông trong hốc vai.

- Chết ngập ư?

- Không – ông ta cười – tôi nghe thế nào thì nhắc lại như vậy. Chứ tôi có biết gì đâu.

Ở mãi trong cùng của tiệm rượu nổi lên một cuộc tranh luận hết sức âm ỉ về vụ giết người, làm cho

những cuộc tranh luận khác phải ngừng cả lại. Vợ của Rodrigo Paestra lao vào trong cánh tay Perez thì đây có phải là lỗi của Perez không? Người ta có thể đẩy ra một người đàn bà xán đến với mình như thế không?

- Người ta có thể đẩy ra không? – Maria hỏi.

- Khó lắm. Nhưng Rodrigo đã quên mất điều đó.

Perez đã có các bạn bè khóc thương anh tối hôm nay. Mẹ anh ngồi đây, một mình bên thi thể anh, ở toà thị chính. Còn cô vợ Rodrigo Paestra? Thi thể cô ta cũng ở toà thị chính. Nhưng cô ta không phải người ở đây. Chẳng có ai ở bên cô tối nay cả. Cô là người ở Madrid, cô đến lấy chồng ở đây, mùa thu năm ngoái.

Mưa tạnh và tiếng động ầm ầm của mưa cũng dứt theo.

- Vừa lấy chồng xong, cô ta đã mê tất cả cánh đàn ông trong làng. Biết làm sao được? Giết cô ta đi ư?

- Hồi mới lạ chưa – Maria nói, chị trở vào một chỗ ngoài quảng trường, một cái cửa rộng đóng kín.

- Chính nơi đó, đích thị - người khách nói – Toà thị chính đấy.

Một ông bạn vào trong tiệm rượu, họ vẫn trò chuyện về vụ giết người.

Mưa rào vừa dứt là ngoài quảng trường lại đông nghịt trẻ con. Đầu đại lộ là nơi tận cùng thành phố và khối nhà màu trắng của khách sạn Principal đều nhìn mờ mờ không rõ. Maria nhìn thấy Judith đang ở giữa đám trẻ con ngoài quảng trường. Nó thận trọng dò dẫm và cuối cùng lội xuống vũng nước đỏ ngầu và đầy bùn. Bạn của ông khách mời Maria một ly manzanilla. Chị nhận. Chị sang Tây Ban Nha được bao lâu rồi? Chín ngày, chị nói. Chị có thích Tây Ban Nha không? Tất nhiên. Chị vốn đã biết từ trước.

- Tôi phải về đây – chị nói – Mưa gió thế này, chẳng còn biết đi đâu nữa.

- Đến nhà tôi – người khách nói.

Ông ta cười. Chị cười, nhưng hơi miễn cưỡng.

- Một chén manzanilla nữa nhé?

Không, chị không muốn uống nữa. Chị gọi Judith, nó trở vào, hai chân đỏ nước bùn ngoài quảng trường như đi ủng.

- Bà sẽ trở lại chứ? Tối nay nhé?

Chị chẳng biết nữa, cũng có thể trở lại chứ sao.

Hai mẹ con men theo vỉa hè về phía khách sạn. Mùi chuông ngựa và rơm cỏ toả trong thành phố. Đêm nay sẽ thoáng mát đây. Judith lội trong những rãnh nước đỏ ngầu bên lề đường. Maria để mặc nó tự do. Hai mẹ con gặp những viên cảnh sát canh giữ ở các đầu đường. Trời gần như tối hẳn. Điện vẫn mất và có lẽ mất điện còn kéo dài. Ai nhìn lên các mái nhà nhất nhô vẫn còn thấy những ánh le lói của buổi hoàng hôn. Maria nắm bàn tay Judith và chị nói với con. Judith như thường lệ chẳng để tai nghe.

Hai người ngồi kia, đối diện nhau, trong phòng ăn. Họ mỉm cười với Maria và với Judith.

- Đợi mình mãi – Pierre nói.

Anh nhìn Judith. Nó cũng vậy, rất sợ cơn dông trên đường đi. Nó đã khóc. Đôi mắt nó vẫn còn thâm quầng.

- Mưa mãi mưa hoài – Pierre nói – Tai hại thật. Nếu không, chúng ta đã có thể tới được Madrid vào buổi tối.

- Phải dè chừng trước – Maria bảo – Vẫn chẳng có phòng nào, chưa có ai dám ra đi phải không?

- Chẳng có phòng nào. Kể cả cho trẻ nhỏ.

- Ngày mai trời sẽ bớt nóng bức hơn – Claire bảo – Đó là điều cần phải tâm tâm niệm niệm.

Pierre hứa với Judith là sẽ ở lại đây.

- Mọi người sẽ có cái ăn – Claire bảo nó – Và người ta sẽ trải chăn ra trong các hành lang, cho những bé gái như cháu.

Chẳng còn một chiếc bàn nào trống ở trong phòng ăn.

- Và toàn người Pháp cả - Claire nói.

Dưới ánh các ngọn nến, nhan sắc của nàng càng nổi rõ hơn. Nàng có hiểu là người ta yêu mình không? Nàng ngồi đó, tươi cười, chuẩn bị sẵn sàng cho một cái đêm sẽ không diễn ra. Đôi môi nàng, đôi mắt nàng, mái tóc rối bù tối nay của nàng, đôi bàn tay nàng xoè ra, mở rộng, buông thả trong niềm hân hoan chờ đón một hạnh phúc gần đến nơi, tất cả đều chẳng chứng tỏ rằng từ lúc chiều tối chúng là kết quả sự tuân thủ thâm lặng, điều hứa hẹn của cái hạnh phúc sắp tới kia.

Trời lại mưa. Mưa quất rào rào xuống cái mái nhà bằng kính phía trên phòng ăn đến nỗi các khách hàng phải hét lên mới gọi món được. Trẻ con la khóc. Judith định khóc nhưng lại thôi.

- Mưa mới khiếp chưa – Claire nói, nàng vờn vai sốt ruột – mưa thật là điên rồ, điên rồ, điên rồ. Đây, Maria, mưa mới ghê làm sao.

- Claire, dường như cậu cũng đã sợ thì phải.

- Đúng thế - nàng nhớ lại.

Trong khách sạn chỗ nào cũng lộn xộn. Lúc trước, trời chưa mưa nhưng cơn dông vẫn lơ lửng, đe dọa. Khi Maria gặp lại họ là lúc họ đang ở trong văn phòng của khách sạn. Họ chuyện trò tíu tít bên cạnh nhau trong cái văn phòng khách sạn ấy. Chị dừng lại, chứa chan hy vọng. Họ không nhìn thấy Maria. Chính lúc đó chị phát hiện thấy họ ý nhị nắm lấy bàn tay nhau, dọc theo thân thể họ đứng sát bên nhau. Khi ấy trời còn sớm. Người ta tưởng đâu là sắp tối, nhưng đây là do cơn dông làm cho bầu trời sẫm lại. Trong đôi mắt của Claire chẳng còn dấu vết nào của nỗi lo sợ nữa. Maria đã nhận thấy là mình có thời giờ rảnh – thời giờ rảnh – để đi tới quảng trường, vào trong cái tiệm rượu họ nhìn thấy lúc mới đến kia.

Để khỏi nhìn Pierre, hai người phụ nữ đưa mắt dõi theo các bồi bàn bưng những khay rượu manzanilla và rượu xérès. Claire gọi một anh bồi bàn đi ngang qua và bảo đem đến cho mấy ly manzanilla. Cần phải hét lên vì tiếng mưa rơi rào rào trên mái kính. Càng ngày người ta càng hét to mãi lên. Cửa phòng chốc chốc lại mở ra. Khách vẫn ùn ùn kéo vào. Mưa to gió lớn quá chừng.

- Bây giờ mình ở đâu, Maria? – Pierre hỏi.

- Trong một tiệm rượu, với ông bạn của anh chàng Rodrigo Paestra ấy.

Pierre ngả người về phía Maria.

- Nếu mình thật sự thiết tha – anh nói – ta có thể đến Madrid tối nay.

Claire đã nghe thấy.

- Claire? – Maria hỏi.

- Tôi biết đâu đấy.

Nàng đã gần như rên rỉ. Đôi bàn tay Pierre đã vươn về phía đôi bàn tay của nàng, và rồi chúng rút lại. Anh đã có cử chỉ ấy ở trong ô tô, lúc nàng sợ hãi cơn dông, giữa tiếng sấm rền từ trên trời dội xuống, từ bầu trời lơ lửng trên ruộng lúa mì, giữa những tiếng kêu la của Judith, giữa ánh sáng ban ngày chập choạng như buổi hoàng hôn. Claire đã tái người đi, và tái nhợt đến nỗi vẻ nhợt nhạt của nàng còn làm cho mọi người sững sốt hơn là nỗi sợ hãi nàng biểu lộ ra nữa.

- Cậu không biết, Claire ơi, những đêm thức trắng trong hành lang các khách sạn, cái loại phiền phức ấy cậu có biết cóc gì đâu.

- Biết chứ. Ai mà chẳng biết?

Tâm trí nàng vẫn nghĩ đến chuyện cựa quậy khỏi đôi bàn tay của Pierre đặt trên hai bàn tay mình, mới cách đây chừng mấy tiếng chứ đâu, trước cơn mất ngủ của Maria. Nàng có còn tái nhợt nữa không? Anh ấy có nhận thấy là lúc đó nàng còn tái nhợt không?

- Ta sẽ ở lại đây đêm nay – anh nói – Một lần thôi mà.

Anh mỉm cười. Xưa kia, anh có bao giờ mỉm cười không?

- Một lần thôi ư? – Maria hỏi.

Lần này, hai bàn tay của Pierre vươn mãi đến tận cùng và bắt gặp đôi bàn tay Maria, vợ anh.

- Tôi muốn nói là tôi chưa gặp phiền phức gì nhiều lắm đủ để khiếp sợ đến mức như mình nói đâu, Maria.

Maria lùi ra xa bàn để để nói điều này hai tay chị bám lấy ghế và mắt chị nhắm lại.

- Một lần, ở Vérone, Ý – Chị nói.

Chị không thấy cái gì đang tới. Đó là giọng nói của Claire rẽ đám đông ồn ào của bao giọng nói khác vang lên rõ mồn một.

- Ở Vérone ư? Chuyện gì đã xảy ra thế?

Chúng tôi đã khó ngủ - Pierre nói.

Bữa ăn bắt đầu. Mùi nền khét lẹt đến nỗi át cả mùi thức ăn do các bồi bàn nhể nhãi mở hơi bụng ra từng đợt. Có những tiếng thét và những lời yêu sách. Bà giám đốc khách sạn xin mọi người thông cảm, tình hình tối nay khó khăn là do mưa gió.

- Tôi đã nốc bao nhiêu là rượu – Maria cho biết – Lại một lần nữa tôi đã nốc rượu bí tí!

- Cậu luôn luôn ngạc nhiên về chuyện ấy – Claire nói.

Mưa đã tạnh. Trong những khoảng thời gian yên lặng bất ngờ, nghe thấy tiếng mưa chảy xối xả, vui nhộn trên mái kính. Judith vào trong khu nhà bếp, được một bồi bàn dẫn trở ra. Pierre nói về Castille. Nói về Madrid. Anh phát hiện ra rằng trong cái thành phố này có hai bức tranh của Goya ở nhà thờ San Andrea. Nhà thờ San Andrea ở trên quảng trường họ đã đi qua lúc mới đến. Người ta mang món canh tới, Maria múc cho Judith ăn. Và đôi mắt Judith đắm lệ. Pierre mỉm cười với con. Maria chẳng còn hy vọng gì làm cho Judith ăn được nữa.

- Tối nay tớ không đói, - Claire bảo – cậu thấy đấy, tớ cho là tại con đông kia.

- Tại hạnh phúc – Maria nói.

Claire mãi mê với cảnh tượng của phòng ăn. Đằng sau vẻ mặt bỗng trở nên tư lự của nàng có một nụ cười. Pierre, bộ mặt nhẵn nhớt, ngược mắt nhìn Maria – đôi mắt giống hệt mắt của Judith – và Maria mỉm cười với đôi mắt kia.

- Người ta mong mãi mong hoài con đông này, cái mát mẻ này đấy – Maria giải thích.

- Đúng thế đấy – Claire nói.

Maria lại bắt đầu dỗ dành cho Judith ăn. Chị thành công. Judith ăn từng thìa, từng thìa một. Claire kể cho nó một câu chuyện. Pierre cũng lắng nghe. Tiếng ồn ào của phòng ăn phần nào lắng xuống. Tuy nhiên, người ta vẫn nghe thấy tiếng sấm ầm ầm khi mạnh khi nhẹ tùy theo con đông lại gần hay ra xa. Mỗi lần cái mái bằng kính loé lên ánh chớp là thế nào cũng có một đứa trẻ kêu thét lên.

Suốt trong bữa ăn tối, người ta nói chuyện về tội ác của Rodrigo Paestra. Nhiều người cười. Bắt chước điệu bộ của Rodrigo Paestra. Lẽ ra trong cuộc đời hắn ta đâu có cơ hội giết người một cách đơn giản đến thế?

Những tiếng còi của cảnh sát tiếp tục vang lên trong đêm tối. Khi những tiếng còi ấy rít lên ngay sát khách sạn, các cuộc trò chuyện dịu đi, ai nấy đều nghe ngóng. Một số người hy vọng và chờ đợi là bắt được Rodrigo Paestra. Đêm nay sẽ chặt vật đây.

- Hắn ta trốn trên mái nhà – Maria thì thầm.

Chẳng ai nghe rõ. Judith ăn trái cây.

Maria đứng dậy. Chị ra khỏi phòng ăn. Họ ngồi lại một mình. Chị bảo rằng chị đi tham quan cái khách sạn này.

Có vô khối dãy hành lang. Phần lớn các hành lang đều lượn vòng quanh. Một số thông ra những cánh đồng lúa mì. Một số dẫn về phía đại lộ cắt ngang quảng trường. Trong các hành lang chưa ai ngủ cả. Vài hành lang khác dẫn tới những ban công nhô ra phía trên các mái nhà của thành phố. Một trận mưa rào nữa sắp ụp xuống. Phía chân trời màu vàng hung. Trông có vẻ như xa tít tắp. Mây mưa vẫn ùn ùn kéo đến. Chẳng còn hy vọng gì là mưa đông chấm dứt đêm nay.

- Các con đông kéo đi cũng như chúng ập đến. - Bất thình lình, Pierre đã nói – Claire, chẳng việc gì mà em phải sợ.

Anh đã nói vậy. Cái hương vị không cưỡng lại được của nỗi lo sợ, của cái tuổi xuân hải hùng của nàng. Maria chưa biết đến. Cách đây mấy tiếng đồng hồ.

Các mái nhà vắng ngắt. Chắc là chúng sẽ vẫn vắng teo, dù cho người ta có hy vọng được một lần thấy có người trên đó.

Mưa nhẹ hạt nhưng bao phủ những mái nhà trống trải kia và thành phố biến mất. Người ta chẳng còn nhìn thấy gì hết. Còn lại ước mơ trong đầu là được ở một mình bên nhau.

Lúc Maria trở lại phòng ăn, bà chủ khách sạn báo tin cảnh sát tới.

- Chắc là các vị đều biết cả - bà nói – một vụ giết người đã xảy ra chiều nay tại thành phố chúng tôi. Chúng tôi xin các vị thông cảm cho.

MƯỜI GIỜ RUỒI ĐÊM HÈ.

Marguerite Duras
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Chẳng ai cần phải xuất trình căn cước hết. Bà chủ bảo lãnh cho các khách trọ của mình.

C

Sáu viên cảnh sát lao qua phòng ăn. Ba tay khác đi về phía những dãy hành lang lượn tròn bao quanh phòng. Họ vào lục soát các phòng thông ra những hành lang ấy. Họ chỉ vào lục soát các phòng đó, bà chủ nói. Chông vánh thôi mà.

- Họ bảo tôi là hấn ta trốn trên mái nhà – Maria nhắc lại.

Hai người kia đã nghe thấy. Chị nói khẽ lắm. Nhưng họ không ngạc nhiên. Maria chẳng nhần thêm. Trong phòng ăn sự ồn ào lên tới cực điểm. Tất cả các bồi bàn đều là người ở làng này và biết Rodrigo Paestra. Cảnh sát cũng là người trong làng. Họ gọi hỏi nhau. Công việc phục dịch dừng lại. Bà chủ can thiệp. Coi chừng không ai được nói xấu Perez ở đây đâu. Các bồi bàn tiếp tục trò chuyện với nhau. Bà chủ hét lên ra lệnh mà chẳng ai nghe thấy.

Thế rồi dần dần, các bồi bàn bảo nhau, khách trọ dần dần ổn định trở lại sau phút sững sờ và đòi đem thức ăn tiếp. Các bồi bàn lại bắt đầu phục vụ. Họ nói chuyện với khách. Tất cả các khách trọ chăm chú lắng nghe những lời họ nói, ai nấy đều theo dõi cảnh sát chạy đi chạy lại, họ băn khoăn, hy vọng hoặc thất vọng về kết quả những cuộc tìm kiếm, có những kẻ còn cười cái ngây thơ của Rodrigo Paestra. Phụ nữ thì nói về nỗi kinh khủng bị giết ở tuổi mười chín, phải nằm ở chỗ cô vợ của Rodrigo Paestra đang nằm, cô đơn, hết sức cô đơn, còn bé bỏng, tối nay, trong cái toà thị chính kia. Nhưng ai nấy đều ăn, trong sự ồn ào, ngon miệng nhiều hoặc ngon miệng ít, nhưng họ đều ăn các món bồi bàn bung đến trong sự ồn ào và tức tối. Có tiếng cửa đóng rầm rầm, ở những cửa ra vào các hành lang và cảnh sát đi ngang qua ăn, bắt gặp nhau ở đây, súng tiểu liên kè kè, đi ủng, thắt đai lưng, nghiêm trang phẩm phách, họ bốc lên mùi da ẩm ướt và mùi mồ hôi lộn mửa. Trẻ con hề cứ trông thấy chúng là khóc ré lên.

Hai trong số những viên cảnh sát chắc đã đi về hướng dãy hành lang, phía bên trái phòng ăn, mà Maria vừa rời khỏi.

Judith khiếp sợ quá đỗi, không ăn trái cây nữa. Trong phòng ăn chẳng còn viên cảnh sát nào. Anh bồi nãy giờ phục vụ họ, trở lại bàn họ ngồi, run lên vì tức giận, anh ta lăm bầm những lời chửi rủa Perez và cảm phục sự kiên trì của Rodrigo Paestra, còn Judith thì lắng nghe, tay cầm những mùi cam đang chảy nước rười rượi.

Chắc họ đã tới chỗ ban công ở cuối dãy hành lang vòng tròn mà Maria vừa rời khỏi. Mưa vừa tạnh xong và tiếng bước chân của chúng đi xa dần trong dãy hành lang chạy men theo phòng ăn, Maria nghe được trong tiếng nước mưa chảy ròng rọc trên mái kính, mà lúc này trong phòng ăn chẳng ai nghe thấy cả.

Tương chừng như sự yên lặng đã trở lại. Sự yên lặng của trời. Tiếng nước mưa chảy ròng rọc yên lặng trên mái kính điểm nhịp bằng tiếng chân bước của bọn cảnh sát trong cái hành lang cuối cùng ấy – một khi đã lục soát hết các căn phòng, cái nhà bếp, các khoảnh sân – người ta sẽ quên hấn đi chăng? Một ngày nào đó? Không đâu.

Nếu họ đã tới tận cái ban công ở cuối dãy hành lang cuối cùng ấy, nếu họ đã đến tận đấy, thì chắc chắn Rodrigo Paestra không có ở trên mái nhà của thành phố nữa.

- Tại sao người ta lại bảo với tôi như thế nhỉ? – Maria lại thì thầm rất khẽ.

Hai người đã nghe thấy những mái nhà ấy. Mới lúc này chúng trải ra, rải rác đều đặn dưới bầu trời, chằng chịt, trần trụi bên dưới chiếc ban công, trần trụi và vắng ngắt như nhau.

Có những tiếng gọi từ bên ngoài vọng vào, từ ngoài phố ư? Từ ngoài sân ư? Từ chỗ nào gần lắm. Những người bồi bàn sững cả lại và chờ đợi, tay vẫn bưng các đĩa thức ăn. Chẳng ai than phiền cả. Những tiếng gọi vẫn tiếp tục. Chúng tạo thành các lỗ hổng ghê sợ trong cái im lặng bất thần. Cố lắng tai nghe thì thấy những tiếng gọi ấy vẫn lặp lại y nguyên. Đó là tên hắn ta.

- Rodrigo Paestra.

Những tiếng gọi kéo dài ra như các lời khẩn khoản, dần giọng, gần như âu yếm, yêu cầu hắn đáp lại, yêu cầu hắn đầu hàng.

Maria đứng lên. Pierre nắm cánh tay và buộc chị ngồi xuống. Chị ngoan ngoãn ngồi xuống.

- Nhưng hắn ta ở trên mái nhà – chị nói thì thầm.

Judith không nghe thấy.

- Buồn cười nhỉ - Claire nói thì thầm – chuyện đó hoàn toàn chẳng liên quan gì đến tớ.

- Nhưng chỉ là vì – Maria nói – tớ biết hắn ta.

Pierre khe khẽ gọi Maria.

- Tôi van mình, Maria – anh nói.

- Chỉ tại những tiếng gọi ấy nó làm cho thần kinh căng thẳng lắm – chị nói – chứ có gì đâu.

Những tiếng gọi ngừng bật. Và một trận mưa rào nữa lại bắt đầu. Cảnh sát vào kia. Các bồi bàn, mỗi mỉm cười, mắt nhìn xuống, tiếp tục phục vụ khách. Bà chủ khách sạn không rời cửa phòng ăn, bà giám sát các nhân viên của bà, cả bà nữa, bà cũng mỉm cười, bà biết Rodrigo Paestra. Một viên cảnh sát vào trong văn phòng của khách sạn và gọi đây nói. Y gọi sang thành phố bên cạnh xin tăng viện. Y phải hét lên vì tiếng mưa đập rào rào trên mái kính. Y bảo rằng làng này đã được bao vây cẩn thận ngay từ khi tội trạng bị phát hiện và chắc chắn trăm phần trăm là sẽ tìm ra Rodrigo Paestra vào lúc rạng đông, cần phải đợi thôi, vì cuộc lùng kiếm gặp khó khăn do mưa đông và do mất điện, nhưng có thể mưa sẽ tạnh khi trời sáng như thường lệ và điều nhất thiết là phải canh giữ suốt đêm các lối ra vào thành phố, mà muốn thế phải có thêm người, để trời mới hừng sáng là tóm ngay được Rodrigo Paestra như một con chuột. Người ta đã hiểu viên cảnh sát muốn nói gì. Y đợi một sự tiếp ứng nhanh chóng. Một tiếng rưỡi đồng hồ nữa thôi, đến khoảng mười giờ, quân tăng viện sẽ có mặt ở đây. Anh bồi run rẩy trở lại bàn của họ và nói với Pierre.

- Nếu chúng bắt hắn ta – y nói – nếu chúng bắt được hắn ta, hắn ta sẽ không dễ bị ngồi tù đâu.

Maria uống rượu. Gã hầu bàn bỏ đi. Pierre cúi đầu về phía Maria.

- Đừng uống nhiều thế, Maria, tôi yêu cầu mình đấy.

Maria giơ cánh tay lên đây, đây nữa, dường như tiếng nói đó là vật chứng ngại. Claire đã nghe thấy Pierre nói với Maria.

- Tôi có uống nhiều đâu – Maria nói.
- Đúng là tối nay Maria uống ít hơn thường lệ - Claire bảo.
- Đây nhé – Maria nói.

Còn Claire thì không uống tí nào. Pierre đứng lên và bảo là anh cũng đi tham quan cái khách sạn này.

Chẳng còn viên cảnh sát nào trong khách sạn cả. Họ đi ra thành hàng một trong cầu thang nằm dọc theo văn phòng. Trời không mưa. Những tiếng còi vẫn tiếp tục rít lên nhưng ở xa và trong phòng ăn chuyển lại ồn ào với những lời than phiền chủ yếu là về món ăn Tây Ban Nha tồi tệ mà các bồi bàn vẫn còn đang bùng ra cho những người khách đến sau cùng với vẻ nhiệt tình đặc trưng bởi vì Rodrigo Paestra chưa bị bắt. Bây giờ Judith bình tĩnh và ngáp. Khi anh bồi quay trở lại bàn, y nói với Claire, với nhan sắc của Claire và nói xong rồi còn dừng lại để nhìn nàng.

- Một dịp may để họ không bắt được hấn ta – y nói.
- Cô nàng yêu Perez à? – Claire hỏi.
- Yêu Perez làm sao được, người bồi bàn nói.

Claire cười và anh bồi cũng cười theo.

- Ngay cả khi nếu cô nàng yêu Perez ư? – Claire nói.
- Sao bà lại muốn là Rodrigo Paestra hiểu điều đó? – anh bồi bàn hỏi.

Y bỏ đi. Claire bắt đầu gặm bánh mì. Maria uống rượu và Claire mặc cho chị uống.

- Pierre không trở lại à? – Maria nói.
- Tôi không biết. Cũng như cậu.

Maria dịch sát lại gần bàn, chị nhòm người lên rồi tiến sát đến bên Claire.

- Claire ơi, nghe tôi bảo – Maria nói.

Claire vội né ra, ngã hẳn người trên ghế tựa. Nàng ngoảnh mặt đi, hướng đôi mắt vào tận cuối phòng ăn nhưng cũng chẳng nhìn.

- Maria, tôi nghe đây – nàng nói.

Maria lại ngồi phịch xuống ghế và chẳng nói gì cả. Một lát trôi qua. Claire đã thôi không gặm bánh mì nữa. Khi Pierre trở lại, anh kể rằng anh vừa đi chọn dãy hành lang tốt nhất của khách sạn cho Judith, anh đã nhìn bầu trời, anh đã thấy là cơn dông vẫn dần từng tí một và ngày mai có lẽ trời sẽ đẹp và nếu muốn thì họ có thể tới được Madrid rất sớm sau khi đã đi xem hai bức tranh của Goya ở San Andrea. Vì lại bắt đầu mưa nên anh nói to hơn thường lệ một chút. Giọng anh trong trẻo, luôn luôn chuẩn xác, hầu như là hùng biện trong buổi tối hôm nay. Anh nói về hai bức tranh Goya mà nếu không xem thì thật là đáng tiếc.

- Không có trận mưa dông này, có lẽ chúng ta đã quên những bức tranh ấy rồi – Claire nói.

Nàng đã nói điều đó như mọi điều khác, song cũng như nàng chưa từng bao giờ nói thế trước buổi tối hôm nay. Chỗ ấy là ở đâu, ở chỗ nào của khách sạn, nơi lúc này trong buổi hoàng hôn, Maria đã để hai người ngồi lại bên nhau, mới đầu họ ngạc nhiên rồi sau kinh ngạc về nỗi trước đó họ biết nhau quá ít và về cái sở thích tuyệt vời nó nhích từng bước giữa hai người để cuối cùng bộc lộ ra sau cánh cửa sổ kia? Trên ban công kia? Trong dãy hành lang kia? Trong bầu không khí ẩm áp từ ngoài phố ủa vào sau các trận mưa rào, phía sau bầu trời tối sẫm đến nỗi, Claire ơi, đôi mắt em lúc ấy màu hệt như màu mưa. Cho tới nay anh đã thấy thế nào nhỉ? Đôi mắt em, màu xám, Claire ơi.

Nàng đã bảo anh là ánh sáng luôn luôn có vai trò ở đây và tối hôm ấy chắc chắn anh đã lầm, vì do có cơn dông.

- Nếu tớ nhớ không sai – Maria nói – thì hình như trước khi từ Pháp đi, chúng ta đã nói đến hai bức tranh Goya ấy rồi.

Pierre nhớ. Claire thì không. Mưa tạnh và họ đều hiểu nhau. Phòng ăn dần dần vợi người. Nổi lên tiếng ồn ào trong các hành lang. Chắc hẳn người ta bỏ các đệm giường ra. Người ta thay quần áo cho trẻ em. Đã đến lúc Judith phải đi ngủ. Pierre lặng thinh. Và cuối cùng Maria lên tiếng:

- Tôi đưa Judith vào ngủ trong cái hành lang kia.
- Bọn này đợi mình đấy – Pierre bảo.
- Tôi trở lại ngay.

Judith chẳng cần nhằn. Trong hành lang, có vô khối trẻ em và mấy đứa đã ngủ rồi. Tối nay Maria không cởi quần áo cho Judith. Chị cuốn con vào trong một cái chăn, áp vào tường, ở giữa hành lang.

Chị đợi cho Judith ngủ. Chị đợi rất lâu.

MƯỜI GIỜ RUỒI ĐÊM HÈ.

Marguerite Duras
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Thời gian cứ quá đi mãi và mọi dấu vết của hoàng hôn biến mất trên nền trời.

T

- Các ông bà đừng trông mong gì tối nay trong thành phố có điện trở lại – bà giám đốc khách sạn đã nói - Ở xứ này thường vẫn thế, các con đông rất dữ dội nên suốt đêm không có điện trở lại đâu.

Điện chưa có. Con đông còn tiếp tục, những trận mưa rào đột ngột sẽ nối tiếp nhau suốt cả đêm. Bầu trời vẫn hạ thấp và hẹp, vẫn bị một cơn gió rất mạnh ngoạm lấy về phía tây. Có thể nhìn thấy được nó, trong cái đường cong tuyệt vời của nó đến tận chân trời. Và cũng có thể nhìn thấy được những ranh giới của cơn đông, nó luôn luôn cố xâm lấn thêm các vùng trời còn sáng sủa.

Từ chỗ ban công nơi chị đứng, Maria nhìn thấy toàn cảnh cơn đông bao la ấy. Còn họ ở lại trong phòng ăn.

- Tôi trở lại ngay – Maria đã nói vậy.

Sau lưng chị, trong hành lang, bọn trẻ con lúc này đã ngủ cả. Trong số bọn trẻ ấy có Judith. Khi Maria quay lại, chị có thể nhìn thấy hình dáng ngủ say sưa của con trong ánh sáng mờ mờ dịu dàng của các cây đèn dầu hoa treo trên tường hành lang.

- Nó ngủ là tôi trở lại ngay – Maria đã bảo họ thế.

Judith ngủ rồi.

Khách sạn đông nghịt. Các căn phòng, các hành lang và lát nửa dãy hành lang này sẽ còn đông thêm nữa. Trong khách sạn có nhiều người hơn là trong cả một khu phố. Bên ngoài thành phố, các con đường vượn dài, vắng ngắt, đến tận Madrid là nơi cơn đông đang kéo đến từ lúc năm giờ chiều, bọc ra chỗ này chỗ khác, thành những lỗ hổng trời quang mây, rồi lại kín đầy. Cho đến khi rút kiệt. Khi nào? Nó sẽ kéo dài suốt đêm.

Chẳng còn một quán rượu nào còn mở cửa trong thành phố.

- Maria, bọn này đợi mình đây - Pierre đã bảo thế.

Thành phố bé tí tẹo, nằm gọn trong hai hecta, chứa đựng hoàn toàn trong một hình dáng không đều đặn nhưng đầy ắp, với những đường viền rõ nét. Bên ngoài nhìn về phía nào cũng là cánh đồng trải rộng, trơ trụi, trong đêm tối chỉ thấy hơi nhấp nhô, tuy nhiên về phía đông hình như đột ngột trũng hẳn xuống. Một cơn suối đến lúc này còn cạn khô, nhưng ngày mai sẽ tràn bờ.

Khi nhìn đồng hồ thì đã mười giờ. Buổi tối. Đang là mùa hè.

Cảnh sát đi ngang dưới những ban công của khách sạn. Chắc họ đã bắt đầu thấy mệt. Họ lê chân bước đi trong các phố xá lầy bùn. Vụ giết người xảy ra đã lâu, nhiều tiếng đồng hồ, họ nói chuyện với nhau về thời tiết lúc này.

- Rodrigo Paestra, hẳn ta ở trên mái nhà.

Maria nhớ lại. Các mái nhà kia kia, chúng vắng teo. Chúng lơ mờ lấp lánh bên dưới ban công nơi chị đứng. Vắng teo.

Họ đợi chị ở trong phòng ăn, giữa những chiếc bàn bẽ bộn, chẳng còn nhớ đến chị, ngồi im phăng phắc ngắm nhìn nhau. Khách sạn đông nghịt. Họ chỉ có chỗ ấy để nhìn nhau.

Những tiếng còi lại vang lên một lần nữa ở đầu kia thành phố, mãi phía bên kia quảng trường, về hướng Madrid. Chẳng có gì xảy ra.

Những viên cảnh sát đến góc phố, phía bên trái, chúng dừng bước, rồi lại đi. Đó chỉ là một chặng tiếp của sự chờ đợi mà thôi. Các viên cảnh sát đi qua phía dưới ban công rồi rẽ ngoặt sang một phố khác.

Lúc đó chỉ mới hơn mười giờ tối một chút. Đã qua cái giờ lẽ ra chị phải đến, phải vào, phải ra mắt họ trong phòng ăn, ngồi xuống và nhắc lại với họ thêm một lần nữa cái tin sừng sốt kia:

- Họ bảo tôi là Rodrigo trốn trên các mái nhà trong thành phố.

Chị rời ban công, vào trong hành lang và nằm xuống bên cạnh Judith đang ngủ, đưa con gái của chị, hình thù đứa con của chị giữa đám trẻ con khác trong hành lang. Chị nhẹ nhẹ hôn lên mái tóc con.

- Con cưng của mẹ - chị nói.

Đứa trẻ không thức dậy. Nó hơi cựa mình một chút, thở dài và lại thiếp đi trong giấc ngủ êm đềm.

Thành phố là như vậy, nó đã khép lại trong giấc ngủ. Một vài người còn trò chuyện về Rodrigo Paestra mà người ta thấy cô vợ của hắn trần truồng bên cạnh Perez, cả hai đang ngủ sau khi ái ân. Và rồi cô nàng chết. Cái thi hài mười chín tuổi đặt ở toà thị chính.

Nếu Maria trở dậy, nếu Maria đi vào phòng ăn, chị có thể gọi người ta mang đến cho một ly rượu. Chị hình dung hộp rượu manzanilla đầu tiên trong miệng mình và tiếp theo đó sẽ thấy trong người thoải mái. Chị không động dậy.

Phía bên ngoài hành lang, qua lớp bình phong màu vàng chập chờn của những ngọn đèn dầu hoả, chắc là có các mái nhà trong thành phố, bên trên bao phủ một bầu trời đầy mây cuộn cuộn trôi và mỗi lúc một dày đặc thêm. Bầu trời là kia, áp vào cái khung của ban công để ngó.

Maria nhồm dậy, lưỡng lự định trở lại phòng ăn nơi họ đang còn ngây ngất trong nỗi ham muốn cháy bỏng, chỉ còn hai người với nhau giữa những chiếc bàn bẽ bộn và các gã hầu bàn mệt mỏi đợi chờ họ đi ra mà họ thì chẳng nhìn thấy chúng nữa.

Chị lại đi ra phía ban công, hút một điếu thuốc lá. Chưa mưa trở lại. Nó chậm. Bầu trời còn nặng trĩu nhưng phải chờ đợi. Đằng sau ban công, kia những cặp trai gái đang đi vào trong hành lang. Họ nói thì thầm vì có nhiều trẻ em. Họ nằm xuống. Mới đầu họ im lặng, mong ngủ mà ngủ chẳng được, thế là họ bắt đầu trò chuyện. Những tiếng rì rầm vọng lên từ khắp nơi, nhất là từ trong các căn phòng đông nghịt, thường xuyên ăng lại mỗi lần cảnh sát cứ đều đặn đi ngang qua.

Cảnh sát đi rồi là các cặp vợ chồng lại rì rầm, thông thả, ti tê những chuyện không đâu, nhặt phèo trong các dãy hành lang vòng quanh và trong những căn phòng. Đằng sau các cửa phòng, trên những chiếc giường bỏ nệm và trong lúc ân ái dâm dục con dâm đem lại khí trời mát mẻ, người ta trò chuyện về mùa hè, về cơn dông mùa hè này và về tội ác của Rodrigo Paestra.

Mưa rào thế là lại ập xuống. Trong mấy giây đồng hồ, phố xá đầy ứ nước. Đất khô cứng quá và không ngăn nổi hết bao nhiêu là nước mưa. Các cây cối ở quảng trường quần quai trước gió. Maria nhìn thấy các ngọn cây lúc ẩn lúc hiện đằng sau nóc các mái nhà và khi chớp loé lên trên thành phố và đồng quê, trong ánh sáng nhợt nhạt của chúng, đồng thời chị còn nhìn thấy hình thù bất động và ướt như chuột lột của Rodrigo Paestra bám quanh một chiếc ống khói bằng đá sẫm màu.

Mưa rào kéo dài mấy phút. Mưa tạnh thì cũng là lúc gió yếu đi. Đợi mãi bây giờ mới có một ánh sáng lơ mờ toả xuống từ trên bầu trời lằng lịu. Và trong ánh sáng càng mong càng rạng dần thêm ra – chị vẫn biết là nó sắp tối sẫm lại ngay với một đợt mưa đông khác – Maria nhìn thấy cái hình thù không rõ nét của Rodrigo Paestra, cái hình thù nổi bật, rành rành và không rõ nét của Rodrigo Paestra.

Cuộc tìm kiếm của cảnh sát lại bắt đầu. Họ lại đến kia, khi trời ngớt mưa gió. Họ vẫn cứ bước đi trong bùn lầy. Maria cúi người qua thành ban công và nhìn thấy họ. Một người trong bọn cười. Cả thành phố vang lên vẫn những tiếng còi ấy cách quãng đều đặn. Vẫn chỉ là những chạng tiếp sức của sự chờ đợi, nó sẽ kéo dài cho đến tận sáng mà thôi.

Ngoài ban công chỗ Maria đứng đây, còn có những ban công khác xếp thành tầng ở mặt nhà hướng bắc của khách sạn. Chúng đều vắng vẻ, trừ một cái duy nhất, bên phải Maria, ở tầng trên. Chắc họ mới ở đây một lúc không lâu. Maria không nhìn thấy lúc họ đi ra. Maria hơi lùi vào trong khuôn cửa của hành lang nơi lúc này mọi người đang ngủ.

Chắc đây là lần đầu tiên họ ôm hôn nhau. Maria tắt điều thuốc lá. Chị nhìn thấy toàn thân hai người in bóng trên nền trời đang chuyển động. Trong lúc ôm hôn Claire, hai bàn tay Pierre đặt trên đôi vú của nàng. Chắc hẳn họ đang nói với nhau. Nhưng rất khẽ. Hẳn là họ đang trao đổi với nhau những lời tình tứ đầu tiên. Những lời ấy dồn lên trên môi, không sao kìm lại được, bật ra giữa hai nụ hôn.

Những ánh chớp làm cho thành phố tái mét. Chúng loé lên theo một nhịp điệu hỗn loạn, không hình dung trước được. Khi có ánh chớp, những cái hôn của hai người cũng trở thành tái mét và cả hình thù của họ lúc này điên cuồng quần chặt lấy nhau thành một khối duy nhất. Phải chăng sau màn trời tối đen, anh hôn lên đôi môi của nàng trước hết? Làm sao có thể biết được điều đó. Đôi mắt em từng có màu sắc nỗi sợ hãi của em chiều nay, màu của mưa rơi, ngay trong lúc này đây. Claire ơi, đôi mắt em, anh chỉ mới thoáng nhìn thôi, làm sao anh đã nhận ra được điều ấy, là đôi mắt em chắc phải màu xám.

Phía trước những cái hôn ấy, chỉ cách vài mét thôi, Rodrigo Paestra quần trong chiếc chăn màu nâu, đợi cho cái đêm dài khủng khiếp trôi qua. Đến rạng đông sẽ tới đời.

Mưa đông đang chuẩn bị một đợt mới, nó sắp ngăn cách hẳn với họ và nó sắp làm cho Maria không nhìn thấy họ được nữa.

Trong lúc anh sờ soạng, chị cũng sờ soạng, chị đưa hai bàn tay lên đôi vú cô đơn của mình, rồi hai bàn tay chị buông thõng xuống và bám lấy ban công, vô tích sự. Lúc này chị nhô ra hơi quá trên ban công khi họ điên cuồng quần chặt lấy nhau thành một hình thù duy nhất, thì bây giờ chị lùi xa ban công một chút về phía hành lang nơi một cơn gió vừa thổi ùa vào trong các bóng đèn. Không, chị không thể không nhìn họ được. Chị lại nhìn họ nữa. Và bóng họ in trên mái nhà kia. Thân thể họ tách nhau ra kia. Gió tốc vấy nàng và trong một ánh chớp họ đã cười. Vẫn cái trận gió tốc vấy ấy lại một lần nữa tràn qua khắp thành phố, đập vào các cạnh mái nhà. Trong hai phút nữa, cơn dông sẽ kéo tới, sẽ trút nước xuống khắp thành phố, làm cho ngoài phố và trên các ban công chẳng còn ai. Chắc là anh đã đứng lui vào để ghi chặt lấy nàng hơn nữa, để ôm hôn lại nàng lần đầu tiên trong niềm ngây ngất mới mẻ này sinh sau nỗi dằn lòng cố tình tạm dứt nhau ra. Họ không biết, họ chưa hề biết tí gì là cơn dông sẽ chia cắt họ suốt đêm nay.

Còn phải chờ đợi nữa. Đợi chờ sốt lòng sốt ruột cứ tăng mãi lên đến cực điểm và bây giờ phải cho nó xả hơi. Một bàn tay của Pierre mơn man trên khắp cái cơ thể phụ nữ khác kia. Xưa nay bao giờ mà chẳng thế.

Lúc này là mười giờ rưỡi tối. Đêm hè.

Thế rồi thời gian trôi thêm chút nữa. Màn đêm bao phủ hoàn toàn. Không có chỗ cho tình yêu trong suốt đêm nay, ở cái thành phố này. Maria cup mắt xuống trước sự thật hiển nhiên này: thành phố đông nghịt, họ sẽ cứ phải khát khao cháy da cháy thịt trong cái đêm hè này sinh ra cho tình yêu của họ. Các ánh chớp tiếp tục soi tỏ hình thù nổi thèm muốn của họ. Hai người vẫn đứng đấy, quấn chặt lấy nhau và không động đậy, bàn tay anh lúc này dừng lại mãi mãi bên hông nàng, trong khi cô nàng, cô nàng, cô nàng, hai bàn tay dừng lại bấu chặt, giữ lấy vai anh, miệng cô gắn chặt lấy miệng anh, cô nghiêng ngả anh chàng.

Những lúc chớp loé lên đồng thời cũng soi tỏ mái nhà phía trước mặt hai người và cái hình thù cuộn trong tấm khăn liệm của tên tội phạm Rodrigo Paestra quanh chiếc ống khói trên nóc nhà.

Gió mạnh thêm, ủa vào trong hành lang và thổi qua những hình thù bọn trẻ con đang ngủ. Một ngọn đèn tắt phụt. Nhưng chẳng có gì đánh thức chúng dậy. Thành phố tối mù mịt và ngủ. Trong các căn phòng giờ đây im lặng. Hình thù Judith ngủ ngoan.

Họ đã biến khỏi ban công cũng đột ngột như khi ra đấy. Chắc anh ta vừa ôm vừa lôi cô nàng – làm sao thế được nhỉ - vào trong bóng tối của một dãy hành lang đang ngủ. Ngoài ban công chẳng còn ai. Maria xem đồng hồ một lần nữa. Gần đến mười một giờ. Gió thốc vào vẫn lạnh thêm làm cho một hình thù trẻ con – không phải hình thù Judith – khóc ré lên một tiếng, một tiếng thôi, rồi trở mình và lại ngủ thiếp đi.

Và lại mưa rồi đây. Lại một lần nữa bốc lên cái mùi khó tả của nó, mùi lờ lợ của những đường phố đất sét. Trên cái hình thù chết lặng của Rodrigo Paestra, chết lặng vì đau đớn, chết lặng vì yêu đương, mưa cũng rơi như rơi trên cánh đồng.

Liệu hai người có thể tìm cách đến với nhau ở chỗ nào tối nay trong cái khách sạn này? Anh chàng sẽ vén cái váy mỏng nhẹ ấy ở chỗ nào ngay trong tối hôm nay? Cô nàng đẹp quá chừng, ôi chao em đẹp quá chừng. Hình thù của họ đã hoàn toàn biến khỏi cái ban công kia lúc trời mưa.

Dưới trời mưa trên thành phố, mùa hè, ở ngoài sân, trong các phòng tắm, trong các nhà bếp, mùa hè, nó ở khắp nơi, cho tình yêu của họ. Maria vươn vai, đi vào, nằm dài trong hành lang, lại vươn vai nữa. Lúc này đã xong trò ấy chưa nhỉ? Trong một dãy hành lang khác, tối mò ngột ngạt, có thể không một bóng người – biết hết được tất cả những hành lang kia – có thể à dãy hành lang kéo dài từ chỗ ban công của họ chẳng hạn, ngay bên trên dãy hành lang này, trong cái hành lang bị bỏ quên một cách kỳ lạ ấy, dọc bên tường, ngay dưới đất, đã xong trò ấy chưa nhỉ?

Mấy tiếng đồng hồ nữa là sẽ đến ngày mai. Cần phải chờ đợi. Trận mưa này dài hơn trận mưa trước. Nó vẫn tiếp tục dội xuống ào ào. Và dội cả lên mái kính vang lên ầm ầm khủng khiếp trong cả khách sạn.

- Maria, bọn tôi đợi mình mãi – Pierre bảo.

Họ đã đến vào lúc mưa tạnh. Chị đã nhìn thấy bóng dáng hai người, hai cái bóng mênh mông, tiến về phía chị lúc chị đang nằm bên Judith. Chiếc váy của Claire căng phồng ở hông, từ hai bên đầu gối tóc lên. Gió nơi hành lang. Chóng quá. Họ chẳng có nhiều thời gian lắm từ lúc rời ban công đến lúc tới bên Maria. Họ mỉm cười. Thế ra điều mong ước thật là kỳ cục. Chuyện ái ân đã không tiến hành tối nay trong khách

sạn này. Còn phải đợi nữa. Cho đến hết đêm.

- Maria, mình đã bảo là mình trở lại kia mà – Pierre lại nói.

- Nghĩa là. Lúc ấy tôi mệt.

Chị đã nhìn thấy anh chăm chú tìm chị dưới đất trong hành lang, suýt đi qua rồi dừng lại bên chị là người nằm cuối dãy ngay chỗ hành lang thông với cái vực đen ngòm của phòng ăn. Claire bước theo sau anh.

- Cậu đã không trở lại – Claire nói.

- Nghĩa là – Maria nhắc lại, chị trở Judith – e cháu nó sợ.

Pierre mỉm cười. Anh rời mắt khỏi Maria và phát hiện thấy có cửa sổ mở ra trên một ban công ở đầu dãy hành lang.

- Thời tiết mới lạ làm sao – anh nói.

Anh vừa phát hiện ra cái cửa sổ là cố vội quên nó đi ngay. Anh đã lo ngại chẳng?

- Và cứ sẽ mưa gió như thế này suốt cả đêm – anh nói – Đến sáng mới tạnh.

Chỉ qua tiếng nói của anh, chị cũng đủ biết, run run, lạc giọng, bản thân tiếng nói cũng bị nổi thèm muốn người đàn bà kia chỉ phớt.

Đến lượt mình, Claire mỉm cười với Judith. Với cái hình thù bé bỏng của Judith, vẹo vọ, quần trong chiếc chần nâu. Mái tóc nàng còn thấm ướt nước mưa ngoài ban công. Đôi mắt nàng trong ánh sáng màu vàng của ngọn đèn dầu hoả. Những viên ngọc xanh lam của đôi mắt em. Anh sắp nghiêng ngấu đôi mắt, đôi mắt của em bây giờ, anh đã nói với nàng như thế. Đôi vú trẻ trung hằn rõ nét dưới tấm áo dệt kim màu trắng của nàng. Đôi mắt xanh nhón nhác, dờ ra vì không thoả mãn, vì ngay cả việc cố giữ cho không thoả mãn. Đôi mắt ấy không nhìn Judith nữa mà quay trở lại nhìn Pierre.

- Cậu lại đảo về một tiệm rượu phải không, Maria?

- Không. Tớ ở lại đây đấy chứ.

- May mà chúng ta chưa đi, Maria – Pierre nói – Mình thấy chưa.

Anh lại quay về phía cửa sổ để ngó.

- May thật đấy.

Dưới đường phố dọc theo khách sạn, một tiếng còi vang lên. Xong rồi ư? Không thấy tiếng còi thứ hai. Cả ba người chờ đợi. Không. Chỉ là thêm lần nữa một chặng tiếp sức của sự chờ đợi mà thôi. Những bước chân lết đi nặng nề vì bùn lầy trên đường xa dần về phía bắc thành phố. Họ không nói đến chuyện đó nữa.

- Tối nay cháu nó không nóng – Claire nói.

Maria vuốt ve trán Judith.

- Chỉ hơi một chút. Mát hơn mọi khi. Tiết trời mát mẻ.

Chỉ nhìn đôi vú của Claire, Maria cũng đủ biết là họ yêu nhau. Họ đến nằm ngủ ở kia, gần chị, nằm cách nhau trong khi họ bị nổi thềm muốn kìm kẹp, cấu xé. Và cả hai mỉm cười, cùng cảm thấy tội lỗi, lo sợ và sung sướng như nhau.

- Bọn tôi đợi mình mãi – Pierre nhắc lại.

Chính Claire đã ngược mắt lên. Rồi nàng cup mắt xuống và trên khuôn mặt của nàng chỉ còn lại một nụ cười xa xăm, khó tả. Chỉ nhìn đôi mắt cup xuống trên nụ cười ấy, Maria cũng đủ hiểu. Hạnh phúc ngây ngất biết bao. Đôi mắt kia nhắm lại trên niềm hạnh phúc biết bao ngây ngất. Chắc họ đã tìm, đã tìm chỗ nằm khắp nơi trong khách sạn. Không thể tìm ra. Họ đành từ bỏ. Maria chờ chúng mình, Pierre đã nói thế. Những ngày sắp đến là tương lai tuyệt vời biết bao đang chờ họ.

Đôi bàn tay Pierre bỏ thông dọc hai bên chân. Tám năm trời chúng vuốt ve thân thể chị. Bây giờ là lúc Claire đi vào trong nỗi bất hạnh, nó tuôn ra một cách tất nhiên từ đôi bàn tay kia.

- Tớ đi nằm đây – nàng bảo.

Nàng lấy một cái chăn mà ban giám đốc khách sạn để trên chiếc bàn xoay. Nàng cuộn mình vào, mặt vẫn luôn tươi cười, rồi vừa nằm xuống phía dưới chiếc đèn dầu hoa vừa thở dài một cái. Pierre không nhúc nhích.

- Tớ ngủ đây – Claire nói.

Đến lượt Pierre cũng lấy một cái chăn, rồi nằm xuống bên cạnh Maria, phía bên kia hành lang.

Rodrigo Paestra có còn ở đấy, cách chỗ ba người bọn họ hai chục mét nữa không? Còn. Cảnh sát lại vừa đi qua dưới phố. Claire lại thở dài.

- Ô, tớ đã ngủ rồi – nàng nói – Chào, Maria.

- Chào Claire.

Pierre đã châm một điếu thuốc lá. Những tiếng thở dài đều đều nổi lên trong dãy hành lang mát mẻ, ngát mùi hương của mưa và của Claire.

- Dễ chịu thật – Pierre thầm nói.

Thời gian qua đi. Maria lẽ ra phải nói lại điều này với Pierre "Mình biết không, dớ dẩn thật đấy, nhưng đúng là Rodrigo Paestra ở ngoài kia kia, trên mái nhà. Ngay trước mặt. Và hể trời sáng là hấn ta sẽ bị bắt".

Maria chẳng nói năng gì.

- Mình mệt ư, Maria? – Pierre hỏi, còn thì thậm hơn nữa.

- Không mệt bằng mọi khi. Chắc là do cơn dông. Nhờ có cơn dông nên dễ chịu thật đấy.

- Đúng thế - Claire nói – Không mệt như các tối khác.

Nàng chưa ngủ. Một trận gió thổi tắt ngọn đèn dầu cuối cùng. Những ánh chớp lại loé lên ở đầu hành lang. Maria nhè nhẹ quay người, nhưng từ chỗ Pierre và chị nằm không nhìn thấy được mái nhà.

- Mưa gió sẽ chẳng bao giờ tạnh mất thôi – Pierre nói – Mình muốn tôi châm đèn lại không, Maria?

- Không cần. Tôi thích thế này hơn.

- Tớ cũng thích thế - Claire lại nói.

Chị lặng thinh. Maria biết điều này: Pierre mong chị ngủ đi. anh không hút thuốc lá nữa, nằm áp vào tường không nhúc nhích. Nhưng Claire, cô nàng vẫn còn nói:

-Ngày mai – nàng bảo – cần phải đặt phòng trước ở Madrid từ giữa trưa.

- Có lẽ phải thế thật.

Nàng đã ngáp. Pierre và Maria đợi cho nàng ngủ. Ma tầm mưa tã. Khi người ta muốn chết, người ta có thể chết vì dầm suốt trận mưa đông được không? Maria tưởng chừng nhớ lại cái hình thù Rodrigo Paestra chị nhìn thấy trên mái nhà là cái hình thù đã chết.

Maria biết là Pierre không ngủ, biết là anh đang nằm chăm chú nhìn chị, Maria, vợ anh và nỗi thèm muốn của anh đối với Claire lúc này xẹp đi vì nghĩ đến vợ, biết là anh băn khoăn lo lắng chị đã đoán già đoán non được điều gì đây, biết là anh bối rối nghĩ tới cảm giác cô đơn vừa đến với vợ anh, Maria, tối này, vì tính đến quan hệ của vợ chồng xưa kia.

- Mình ngủ ư?

- Không.

Hai vợ chồng một lần nữa lại nói rất khế. Họ chờ đợi. Đúng thế, lần này Claire đã ngủ.

- Máy giờ rồi hả mình? – Maria hỏi.

Lúc này mưa tạnh, chắc Rodrigo Paestra cũng phải nghe thấy tiếng canh sát. Pierre nhìn đồng hồ trong ánh sáng mờ mờ của đèn thuốc lá anh vừa châm.

- Mười một giờ hai mươi. Mình muốn một đèn thuốc lá chứ?

Maria muốn lắm.

- Trời đã quang đăng hơn – Pierre nói – Có lẽ thời tiết sắp tốt lên. Này Maria...

Anh đưa thuốc lá cho chị. Hai vợ chồng hơi nhồm dầy lúc anh châm thuốc lá cho vợ, rồi họ lại nằm xuống. Ở đầu hành lang, Maria đã nhận ra cái khuôn màu xanh xám của ban công.

- Những đêm như thế này thật là dài đằng đẳng – Pierre nói.

- Ủ. Mình cố mà ngủ đi.

- Thế còn mình?

- Giá tôi có một ly manzanilla thì thú vị quá. Nhưng không thể có được.

Pierre chần chừ trước khi trả lời. Một đợt mưa cuối cùng, rất nhẹ hạt, phủ kín Rodrigo Paestra. Ở ngoài phố, có tiếng hát ngân nga và có tiếng cười. Canh sát một lần nữa lại đi qua. Nhưng trong hành lang thì hoàn toàn yên tĩnh.

- Mình không muốn thử uống bớt đi một chút được ư, Maria? Một lần thôi?

- Không – Maria nói – Không chút nào.

Mùi đất lờ lợ từ các đường phố bốc lên dai dẳng, mùi của nhựa cây ứ đọng cùng với mùi khác kèm theo, cái mùi của lúa mì ướt lúc đang độ chín. Chị có định nói điều này với anh nữa không "Ngốc nghếch thật đấy, Pierre ạ, nhưng Rodrigo Paestra ở kia kia. Đấy, đấy. Và hể trời sáng là hắn ta sẽ bị bắt".

Chị không nói năng gì mà là anh nói.

- Minh nhớ chứ? Vérone?

- Nhớ.

Nếu vươn bàn tay ra, Pierre sẽ chạm vào mái tóc của Maria. Anh đã nói đến Vérone. Đến cuộc ái ân đầu đêm, giữa họ với nhau, trong một phòng tắm ở Vérone. Cũng mưa gió, cũng mùa hè và khách sạn chật ních. "Lại đây, Maria". Anh đã ngạc nhiên. "Biết đến bao giờ, đến bao giờ anh mới không muốn em nữa nhỉ?"

- Cho tôi điều thuốc nữa – Maria bảo.

Anh đưa cho chị một điều thuốc lá. Lần này chị đã không nhồm dầy.

- Tôi nói với mình về Vérone, là vì tôi không thể nào không nói được.

Mùi đất bùn và lúa mì xộc vào trong hành lang. Khách sạn chìm ngập trong cái mùi ấy, cả thành phố, cả Rodrigo Paestra và những nạn nhân của hắn ta, và cả cái kỷ niệm không bao giờ khô cạn nhưng hoàn toàn hào huyền của một đêm ân ái ở Vérone.

Claire ngủ ngon. Nhưng kia nàng đột ngột trở mình và rên rĩ do cái mùi thành phố im lìm kia xộc vào và do hai bàn tay Pierre lúc tối vừa mới sờ soạng trên thân thể nàng. Pierre cũng nghe thấy tiếng Claire rên rĩ. Điều đó qua đi, Claire dịu lại. Và Maria nằm bên cạnh Pierre chẳng còn nghe thấy gì ngoài hơi thở của trẻ con làm nền cho tiếng cánh sát đi tuần qua cảng đến gần sáng càng đúng giờ phẩm phấp.

- Minh không ngủ ư?

-Không – Maria nói – cho tôi biết mấy giờ đi.

- Một khắc nữa thì tới nửa đêm – anh chần chừ - Đây, mình cầm lấy điều thuốc lá nữa.

- Rất vui lòng. Ở Tây Ban Nha rạng đông vào lúc mấy giờ nhỉ?

- Về mùa này thì rất sớm.

- Tôi cứ muốn nói với mình, Pierre ạ.

Chị cầm lấy điều thuốc lá anh ta đưa cho. Bàn tay chị hơi run run. Anh lại nằm xuống xong xuôi rồi mới hỏi chị.

- Minh muốn nói với tôi chuyện gì đấy, Maria?

Pierre chờ mãi mà không nghe thấy câu trả lời. Anh chẳng gan hỏi. Cả hai đều hút thuốc và nằm ngửa vì sàn gạch làm đau tê dại cả bên hông. Bớt đau hơn thì còn có thể chịu đựng được. Chẳng thể nào bỏ đi mà không đắp cái vạt chăn của Judith chỉ đủ để khỏi nằm hở ra trước con mắt nhìn của Pierre. Chỉ có thể cố nhắm mắt mỗi lần rít xong một hơi thuốc lá, rồi lại mở ra, nằm im không nhúc nhích, chẳng nói năng gì.

- Tìm được cái khách sạn này còn là may đấy – Pierre lại nói.

- Ủ, còn là may đấy.

Anh hút nhanh hơn chị. Điều thuốc của anh đã hết. Anh dụi nó xuống cái khoảng trống còn lại giữa anh và Maria, ở chính giữa hành lang, giữa những thân hình đang ngủ. Các trận mưa bây giờ chưa rào rào đã tạnh, chỉ lâu bằng thời gian một tiếng thờ dài của Claire.

- Maria, mình biết đấy. Tôi yêu mình.

Điều thuốc của Maria cũng hết. Cũng như Pierre, chị dụi nó xuống chỗ nền gạch còn trống của hành lang.

- Ô, tôi biết – chị nói.

Điều gì đã xảy ra? Điều gì sắp xảy ra? Con đông kết thúc thật rồi chẳng? Lúc mưa rào kéo đến là những thùng nước trút xuống mái kính và xuống các mái nhà. Nghe như tiếng vòi hoa sen kéo dài hầu như chỉ mấy giây đồng hồ. Lẽ ra cần phải ngủ thiếp đi rồi trước cái pha này của cơn đông. Cần phải yên chí rồi là đêm nay chẳng ăn thua gì trước khi đến thời điểm này.

- Mình phải ngủ đi, Maria.

- Ủ, nhưng ồn ồn như thế này... - chị nói.

Chỉ có thể, rất có thể quay người lại và nằm sát vào anh. Họ có thể sẽ trở dậy. Cả hai sẽ đi xa khỏi giấc ngủ của Claire mà ký ức về nàng thì đêm càng trôi chắc sẽ càng phai nhạt. Anh biết như thế.

- Maria, Maria. Mình là tình yêu của tôi.

- Ủ.

Chị vẫn không nhúc nhích. Ở ngoài phố, những tiếng còi vẫn ré lên khiến ta nghĩ rằng trời sắp sáng, sắp sáng đến nơi rồi. Chỉ còn những ánh chớp lờ mờ và ở xa xa. Claire vẫn còn rên rĩ do tác động của ký ức về đôi bàn tay Pierre siết lấy hai bên hông để hờ ra của nàng. Nhưng rồi nghe cũng quen đi như tiếng thở hơi khò khè của bọn trẻ nhỏ đã thành quen. Và mùi của mưa làm cho nỗi thèm muốn của Claire không lộ ra về gì là đặc biệt nữa, nó lẫn với nỗi thèm muốn đang hoành hành đêm nay ở trong thành phố.

Maria nhẹ nhàng nhồm dậy, hơi quay một chút về phía anh, rồi sững lại và nhìn anh.

- Ngốc nghếch thật đấy, nhưng mà tôi đã nhìn thấy Rodrigo. Hắn ở trên mái nhà kia kia.

Pierre ngủ. Anh vừa ngủ đột ngột như một đứa trẻ. Maria nhớ lại là anh vẫn luôn luôn như thế.

Anh ngủ. Sự xác nhận ấy nghĩ mà buồn cười. Chị có chắc là như thế không?

Chị nhồm dậy thêm chút nữa. Anh ta không động dậy. Chị ngồi hẳn dậy, lướt nhẹ vào cái thân thể bỏ mặc, phó thác, cô đơn trong giấc ngủ của anh.

Khi Maria ra đến ngoài ban công, chị nhìn đồng hồ đeo ở cổ tay. Mười hai giờ rưỡi. Vào mùa này trong năm, chắc chỉ ba tiếng đồng hồ nữa là sẽ rạng đông. Rodrigo Paestra, vẫn trong tư thế chết chóc như khi chị mới nhìn thấy, đợi cho đến lúc rạng đông ấy để bị toi đời.

MƯỜI GIỜ RƯỠI ĐÊM HÈ.

Marguerite Duras
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Bầu trời đã nhấc bổng lên cao trên thành phố, nhưng ở xa xa nó còn sà xuống sát những cánh đồng lúa mì. Song mưa gió chấm dứt rồi. Các ánh chớp yếu đi. Sấm ầm ầm cũng yếu đi. Hai tiếng rươi đồng hồ nữa sẽ là rạng đông đủ cho tình trạng thời tiết thế nào. Một buổi rạng đông u ám chẳng đẹp để gì, một buổi rạng đông chẳng đẹp để gì cho Rodrigo Paestra. Lúc này ở khách sạn và trong thành phố mọi người đều ngủ cả, chỉ trừ có chị - Maria và Rodrigo Paestra.

B

Những tiếng còi của cảnh sát đã ngừng. Họ đi tuần chung quanh thành phố, canh giữ các lối ra vào, đợi cái ngày vui họ sẽ tóm được Rodrigo Paestra. Hai tiếng rươi đồng hồ nữa thôi.

Có lẽ Maria sắp ngủ. Vì chị thêm rượu quá chừng. Có lẽ chị không còn sức đâu đợi đến rạng đông. Đã đến những giờ phút trong đêm khi bạn cảm thấy cái mệt mỏi của ngày mới không sao tránh khỏi. Cứ nghĩ đến cái ngày ấy đang đến là đủ làm cho bạn rã rời. Trong ngày tới, tình yêu của họ sẽ còn lớn thêm lên. Phải chờ đợi.

Maria vẫn còn đứng ngoài ban công ngay cả khi lại một cơn mưa rào bụi ra trên trời một lần nữa. Trận mưa nhẹ hạt, còn âm ỉ.

Cái mái nhà hai sườn dốc phía trước mặt chị hứng cơn mưa. Chính ở trên nóc, chung quanh chiếc ống khói hình vuông, trên cạnh phân chia hai dốc mái là cái vật mà hình thù vẫn giữ y hệt như Maria nhìn thấy lúc mười giờ rươi nhờ một ánh chớp. Cái vật ấy trùm kín màu đen. Mưa rơi trên đó cũng như trên mái nhà. Rồi mưa tạnh. Và cái hình thù còn đó. Nó khớp hoàn toàn với hình thù của chiếc ống khói đến nỗi đôi khi nhìn lâu ta đâm hoài nghi nó không phải là người. Ta nghĩ bụng có lẽ đó là xi măng, một cái trụ đỡ cho ống khói, đen xin đi vì do thời gian. Và cùng lúc ấy, khi một ánh chớp soi sáng mái nhà, thì đó lại là một hình người.

- Thời tiết tồi tệ quá đi mất – Maria nói. Chị nói như thể là nói với Pierre. Rồi chị đợi.

Hình thù vẫn y hệt như cũ. Muôn một hoạ may đó mới đúng là người. Cảnh sát đi ngang tới phố, lặng lẽ, mệt mỏi, tiếng giày ủng lép xép. Họ đã đi qua.

Lần này thì Maria gọi.

- Rodrigo Paestra.

Chỉ giả dụ là hán ta có thể trả lời, động đậy, hét trợ ỉ ra như vật vô tri vô giác thì cũng đủ làm cho trí tưởng tượng tràn ngập niềm vui.

- Nay – Maria gọi. Chị vẫy tay về phía mái nhà.

Chẳng có gì nhúc nhích. Dần dần Maria không thấy buồn ngủ nữa. Chị còn thêm uống rượu. Chị nhớ là trong xe có một chai cô nhắc. Lúc này khi nói chuyện với Pierre, cơn thèm rượu ấy không mạnh, nó chỉ hơi thoáng qua nhưng bây giờ thì thật dữ dội. Chị nhìn vào trong hành lang, tận phía bên kia hành lang, xem trong phòng ăn có ánh đèn nào không để hy vọng được uống rượu. Không có. Nếu chị bảo

Pierre, anh ta sẽ làm ngay. Tối nay, anh sẽ làm ngay, anh sẽ đi đánh thức một gã hầu bàn khách sạn. Chị sẽ không bảo, chị sẽ không đánh thức Pierre. "Minh biết đấy, Maria, tôi yêu mình". Anh ngủ bên cạnh Claire lúc chị rời hành lang đi ra. Anh cứ việc mà ngủ bên cạnh Claire. Cứ việc ngủ, cứ việc mà ngủ. Nếu đấy là Rodrigo Paestra, đúng vào cái đêm hôm nay, thì may mắn cho Maria biết bao. Khuây khoả biết bao cho nỗi buồn phiền đó. Lần này đây, vấn đề là Claire.

- Ô này – Maria lại gọi.

Phải chờ đợi thôi. Tại sao cái hình thù kia lại có thể là một người? Muốn một hoạ may đấy mới là hấn ta, một con người. Nhưng có thể lắm chứ. Tại sao lại không tin vào cái giả thuyết ấy, tối hôm nay?

- Nay – Maria lại gọi.

Kìa cảnh sát với bước chân đi chậm chạp và uể oải đang tiến lại gần buổi rạng đông. Maria im bật. Liệu có phải là Rodrigo Paestra đấy chẳng? Còn ít cơ may hơn là tình yêu, song dẫu sao vẫn có vài cơ may. Vẫn có những khả năng đó là hấn ta, vì đã có chị là Maria đây. Vẫn có khả năng hấn ta rơi đúng vào chị, Maria và ngay tối nay. Chứng cứ chẳng sờ sờ ra đó đấy ư? Chứng cứ thật rành rành. Maria vừa phát hiện ra rằng đó là Rodrigo Paestra. Chẳng có ai khác biết điều ấy ngoài chị là kẻ đứng cách hấn mười một mét, con người đang bị truy tìm ráo riết trong thành phố kia, kẻ sát nhân trong đông bão, cái kho báu, cái tượng đài đau khổ kia.

Mưa lại lâm thâm rơi trên người hấn ta. Và trên mọi thứ còn lại, các mái nhà khác, ruộng đồng, phố xá. Cái hình thù không hề động dậy. Nó chờ đợi để bị bắt, chờ đợi cái chết vào rạng sáng ngày hôm sau. Cái mái nhà sẽ dần dần sáng ra vào lúc bình minh. Khi con đông rời khỏi những cánh đồng lúa mì kia và cái xứ sở này, bình minh sẽ ứng hồng.

- Rodrigo Paestra, Rodrigo Paestra – Maria gọi.

Thì ra hấn ta muốn chết ư? Cảnh sát lại đến kia. Tôn trọng giấc ngủ của người dân thành phố, họ đi tua chẳng nói năng gì, chẳng gọi nhau, hết sức tự tin. Họ ngoặt sang các phố lầy lội phía bên phải và bước chân họ lim đi chẳng có âm vang. Maria gọi to hơn một chút.

- Trả lời đi, Rodrigo Paestra. Trả lời tôi đi.

Chị tì hấn người vào thành ban công bằng sắt. Cái thành đập thành thịch. Đó là trái tim của Maria. Hấn ta đã không trả lời. Niềm hy vọng lụi dần, lụi dần và mất hẳn. Đến rạng đông chị sẽ rõ đấy là hấn hay không. Nhưng đến lúc ấy thì muộn mất rồi.

- Tôi van anh đấy, Rodrigo Paestra, hãy trả lời tôi đi.

Không phải hấn ta ư? Chẳng có gì là chắc chắn cả. Trừ phi Maria muốn thế.

Có tiếng ai ho trong hành lang. Có tiếng ai cựa mình. Pierre. À phải rồi.

Trong hai ngày sắp tới, Pierre và Claire sẽ đến với nhau. Họ sẽ chuyên tâm vào công việc cực nhọc đó. Họ phải tìm cho ra chỗ để thực hiện. Sau đó sẽ ra sao thì chưa biết, chưa dự kiến trước được, một thời gian dài thăm thẳm. Nó đã vượt ra ngoài những trận mưa đông, nó kéo dài đến bao giờ, chính họ cũng chưa hề biết, cả Maria cũng chưa hề biết. Madrid là điểm xuất phát cũng nên. Ngày mai.

- Biết tìm những lời lẽ gì bây giờ? Những lời lẽ gì?

- Rodrigo Paestra, anh hãy tin tôi.

Đã một giờ, một giờ sáng. Hai tiếng đồng hồ nữa, Rodrigo Paestra sẽ bị xử lý như một con chuột nếu không có gì xảy ra ngoài việc thời gian trôi đến tận rặng đông.

Maria nhòai ra ngoài ban công ngắm nhía người đó. Bên trên hấn ta là bầu trời quang đặng. Bậy giờ mưa phải tạnh, phải tạnh. Có vẻ như màu lam và trắng sao xuất hiện trên nền trời bát ngát và nhẹ nhõm. Chẳng có gì, chẳng có gì động dẫy chung quanh ống khói. Mưa rơi lúc này đang từ cái hình thù kia cũng như từ các mái nhà tí tách chảy xuống. Lửa cũng rất có thể sẽ thiêu đốt cái hình thù kia. Hấn sẽ không đầu hàng vào lúc rặng đông. Chắc chắn là hấn đợi cho bị bắn chết ở cái chỗ cuối cùng này bởi các tay súng thiện nghệ của thành phố.

Nhoài người ra bên ngoài ban công, Maria cất tiếng hát. Rất khẽ. Một điệu của mùa hè ấy mà chắc hấn ta phải biết, chắc hấn đã nhảy điệu ấy với vợ mình những tối khiêu vũ.

Maria ngừng hát. Chị chờ đợi. Phải, đã trở lại đẹp trời. Con đông đã biến đi tận đâu đâu. Buổi bình minh sẽ đẹp. Ừng hồng. Rodrigo Paestra không muốn sống. Bài hát đã không làm thay đổi tí gì cái hình thù ấy cả. Cái hình thù ngày càng thấy chẳng giống bất cứ vật nào mà chỉ có thể là bản thân hấn ta mà thôi. Hình thù mềm mại, dài dài, đúng là của con người, không có góc cạnh và ở phía trên, trôi lên khỏi cơ thể là hình tròn nho nhỏ của cái đầu. Một con người.

Maria than phiền rất lâu trong đêm tối. Chị tưởng chừng như đang mơ thấy nó không động dẫy vì chính là Rodrigo Paestra chứ còn gì nữa. Maria than phiền cho số phận của mình với cái hình thù kia.

Thành phố trở nên trù tượng như một nhà tù. Chẳng có mùi lúa mì. Mưa đã quá nhiều. Trời đã quá khuya. Không thể nói về đêm tối được nữa. Vậy nói về gì, nói về gì bây giờ?

- Ồ, ồ, tôi van anh đấy, tôi van anh đấy, Rodrigo Paestra ơi.

Chị rất có thể tổ giác hấn ta để đổi lấy một hộp cô nhắc mà chị chẳng đi kiếm. Có lẽ chúng ta có thể làm được cái gì chứ, Rodrigo Paestra, Rodrigo Paestra ơi, hai tiếng đồng hồ nữa trời sẽ sáng.

Lúc này chị nói những lời chẳng có nghĩa gì hết. Khó khăn ghê gớm quá. Chị kêu gọi, kêu gọi cái nỗi đau đón bằng da bằng thịt kia.

- Ô này, ơ này.

Gọi mãi, gọi mãi, dịu dàng như gọi một con vật. Càng ngày càng to. Chị đã khép những cánh cửa sổ ban công phía sau lưng. Có tiếng ai đó cầu nhàu rồi lại ngủ.

Và lại có cảnh sát kéo đến. Đây kia. Tốp cảnh sát này vừa đến, chắc là họ mới đặt chân tới đây, họ trò chuyện. Họ nói năng huyền thuyên hơn tốp trước. Bộ phận tăng viện cho buổi bình minh. Người ta đã kháo nhau trong khách sạn là họ sắp đến mà. Họ nói chuyện về thời tiết. Maria cúi người ra bên ngoài ban công, nhìn thấy họ. Một người trong họ, ngược mắt nhìn lên trời, không trông thấy Maria và bảo rằng con đông dứt khoát đã rút hoàn toàn khỏi vùng này rồi. xa xa trên quảng trường, một ánh sáng hiện ra. Chiếc xe cam nhông vừa chở quân tăng viện đấy chẳng? Hay một tiệm rượu đã mở cửa đêm nay vì sự kiện vụ giết người và để cho cảnh sát có chỗ tới uống, lấy lại sức khoẻ trong khi chờ đợi bao vây thành phố vào lúc rặng đông? Người ta kháo nhau trong khách sạn là có ba chục cảnh sát đến tăng viện. Mưa rỏ rờng rờng từ mái tóc ướt sũng của chị, từ mái tóc của Maria đầm mồ hôi. Đội tuần tra đã đi qua.

- Đây, ơ này – Maria lại gọi như gọi một con vật.

Vàng trắng khuất đi sau một đám mây nhưng trời sẽ không mưa nữa. Hấn ta chẳng đáp lại lời nào. Đã một giờ mười lăm. Chị không nhìn được hấn ta trong lúc đám mây bay ngang bầu trời. Rồi trời lại quang

mây. Không mưa. Anh chàng lại hiện ra chung quanh ông khói, vẫn bất động, không nhúc nhích ở kia cho đến muôn đời.

- Anh là đồ ngốc! – Maria hét lên.

Chẳng có ai thức dậy trong thành phố. Chẳng có chuyện gì xảy ra. Cái hình thù vẫn trùm kín trong sự ngu xuẩn của nó. Trong khách sạn vẫn im phăng phắc. Nhưng một khung cửa sổ của ngôi nhà áp với khách sạn đã bừng sáng lên. Maria hơi lùi vào một chút. Phải chờ đợi. Ca sổ tắt đèn. Không nên hét nữa. Tiếng hét đến từ phía khách sạn của một khách du lịch. Thế là người ta ngủ lại. Một không khí im lìm chết chóc lại bắt đầu. Và trong cái im lìm ấy, Maria vẫn chửi rủa.

- Đồ ngu xuẩn, đồ ngu xuẩn – chị nói khe khẽ, từ lúc này trở đi chị đã khôn ngoan.

Đội tuần tra lại đến kia. Maria không chửi rủa nữa. Đội tuần tra đã đi qua. Họ tròn chuyện về gia đình, về lương bổng. Maria mà có khẩu súng, chị sẽ bắn vào cái hình thù kia. Cho nó xong đi. Chiếc áo cánh của Maria bị thứ nước mưa không khô được làm dính bết vào hai vai. Phải đợi đến bình minh và đợi đến cái chết của Rodrigo Paestra.

Chị không gọi nữa. Hắn ta biết rồi. Chị đã lại mở cái cửa hành lang. Chị nhìn, chị nhìn họ, nhìn hai người đang ngủ cách biệt nhau một cách tai ác. Chị nhìn họ rằng lâu. Cuộc ân ái kia chưa tiến hành. Kiên trì làm sao, kiên trì làm sao, chị không rời ban công. Hắn ta, Rodrigo Paestra, biết là chị ở đây rồi. Hắn còn thờ, còn sống trong cái đêm bất tận này. Hắn ta ở kia, ngay trước mặt, liền với chị một dải không gian.

Một hiện tượng thời tiết kỳ diệu xảy ra như thường thấy trong mùa hè. Phía chân trời không còn xám xịt nữa, rồi dần dần là cả bầu trời. Mưa gió đã tan. Trời quang mây tạnh. Những vì sao, đúng thế, trên bầu trời khi chưa đến rạng đông. Còn lâu. Nhìn những vì sao mà muốn phát khóc lên được.

Maria không gọi nữa. Chị cũng không cả chửi rủa nữa. Từ lúc chị chửi rủa, chị không gọi hắn ta nữa. Nhưng chị vẫn đứng ngoài ban công, mắt nhìn chăm chăm vào hắn, vào cái hình thù quy lại thành nỗi khiếp sợ ngu xuẩn bằng da bằng thịt kia. Cả cái hình thù của chị là Maria nữa cũng thế.

Một khắc đồng hồ trôi qua làm giảm đi một khắc đồng hồ cái khoảng thời gian dẫn đến ánh bình minh tươi xanh, cái ánh bình minh sẽ bắt đầu len lỏi trong các ruộng mì và nó sẽ tiến tới rọi quét cái mái nhà kia, kia kia, phía trước mặt và để lộ hắn ta ra trong nỗi khủng khiếp hoàn toàn trước con mắt những người khác chứ không phải chỉ trước mắt chị. Thời khắc cứ tàn đi, lụi đi. Chị, Maria, chị sẽ không gọi nữa. Chẳng bao giờ nữa.

Đêm tối trôi qua với tốc độ chóng mặt, đốt cháy những giai đoạn êm đềm trong tiến trình của nó.

Không có chuyện gì xảy ra làm cho nó tạm ngưng nghỉ. Không có chuyện gì khác ngoài diễn biến thời gian cay đắng của thất bại. Maria nhận ra.

Còn một khả năng. Đó là qua tấm vải liệm của mình, hắn ta có thể trông thấy chị vẫn còn đó, ở vị trí của chị và chị đợi hắn ta. Và đến lượt mình, hắn có thể nghĩ là phải tỏ ra một cử chỉ nhã nhặn cuối cùng, là phải ra hiệu cho chị. Một khả năng là hắn nhớ ra thời gian đang trôi trong khi chị bồn chồn chờ đợi trên ban công này và có thể chị sẽ đứng lì ở đây cho đến bình minh. Một khả năng để cho hắn ta vì chị mà tạm trong chốc lát vứt bỏ nỗi tuyệt vọng, ngây thơ, để cho hắn ta nhớ đến một số điểm tổng quát về cách đối xử nhân thế, nhớ đến tranh chấp, nhớ đến trốn tránh, nhớ đến căm thù. Nhớ đến cái trạm nghỉ là buổi bình minh rực hồng trên quê hương hắn ta. Nhớ đến những lý lẽ thông thường buộc ta phải tồn tại, mãi mãi, cho đến cùng, ngay cả sau khi các lý lẽ ấy không còn nữa.

Lúc này một ánh sáng xanh lam từ trên trời toả xuống. Chẳng lẽ nào hắn lại không nhìn thấy trên ban công của khách sạn cái hình dáng phụ nữ này vươn về hắn ta, như chưa từng bao giờ có ai thế. Dù cho hắn muốn chết đi nữa, dù cho hắn muốn dành cho mình cái số phận đặc biệt ấy đi nữa, đáp lời chị lấy một lần cuối cùng cũng có thể được chứ sao.

Lại đội cảnh sát chết tiệt. Họ đã đi qua. Rồi lại sự yên tĩnh. Sau lưng Maria, ánh sáng xanh lam từ trên trời toả xuống, tỏ đến nỗi nhìn rõ trong hành lang Claire và Pierre đang ngủ, cách xa nhau. Một sự khác biệt khó tả, sự khác biệt của giấc ngủ, sẽ còn ngăn cách họ vài tiếng đồng hồ nữa. Ngày mai, cuộc ân ái phi thường, dữ dội sẽ diễn ra tại khách sạn, ở Madrid. Ái chà, Claire ơi. Mày.

Lúc chị quay lại nhìn, anh ta có tuyệt vọng vì lại trông thấy chị hay không?

Từ trong tấm vải liệm màu đen có cái gì đó thò ra. Màu trắng. Một khuôn mặt chẳng? Hay một bàn tay?

Đích thị là hắn ta, Rodrigo Paestra.

Hai người đối diện nhau. Đó là một khuôn mặt.

Bầu trời quang đăng thêm. Họ đối diện với nhau và nhìn nhau.

Bỗng cảnh sát đi qua dưới phố, ba hoa, vui vẻ đoán trước chuyện xử tử sớm mai.

Maria đã trở thành con mồi của hạnh phúc. Hai người mạnh dạn hẳn lên. Trong lúc cảnh sát đi qua, họ vẫn cứ nhìn nhau. Sự chờ đợi thế là bùng nổ ra, được giải thoát. Từ khắp các điểm trên trời, từ tất cả các phố phường và những con người đang nằm ngủ kia, Maria, chị đã đoán là Rodrigo Paestra chỉ có thể ở trên trời. Lúc này là một giờ năm mươi phút sáng. Một tiếng đồng hồ trước khi chết, Rodrigo Paestra đã đồng ý tiếp chị.

Maria giờ bàn tay ra hiệu chào. Chị chờ đợi. Đến lượt một bàn tay từ từ, chậm chạp thò ra ngoài tấm vải liệm, giờ lên và ra hiệu thông cảm. Rồi hai bàn tay lại buông xuống.

Bây giờ chân trời đã được cơn đông lau chùi sạch sẽ. Nó cắt ngang ruộng lúa mì như một lưỡi dao. Một làn gió ẩm áp nổi lên bắt đầu làm cho phố phường khô ráo. Trời đẹp, sáng ra chắc sẽ đẹp trời rực rỡ. Lúc này đang còn là đêm tối hoàn toàn. Tâm trạng phân vân rất có thể tìm ra những cách giải quyết. Chị tin là như vậy.

Maria bình tâm giờ bàn tay lên lần nữa. Hắn ta đáp lại lần nữa. Ôi tuyệt vời làm sao. Chị đã giờ bàn tay lên để ra hiệu cho hắn phải chờ đợi. Anh đợi nhé, bàn tay chị nói vậy. Hắn ta có hiểu không? Hắn ta đã hiểu. Cái đầu trắng bệch như viên kẹo thò ra ngoài tấm vải liệm. Hai người cách nhau mười một mét ư? Rodrigo Paestra, hắn có hiểu là người ta muốn điều tốt lành cho hắn không? Hắn đã hiểu. Maria lại giờ tay ra hiệu lần nữa một cách kiên trì, một cách vừa phải. Đợi đấy, đợi đấy, anh Rodrigo Paestra. Anh hãy đợi thêm chút nữa, tôi xuống đây, tôi đến chỗ anh đây. Biết đâu đấy, Rodrigo Paestra?

Đội tuần tra đi tới. Lần này Maria vào hắn trong hành lang. Cái đầu cũng đã nghe thấy và lại thụt vào trong tấm vải liệm của nó. Nhưng từ bên dưới, họ không thể nhìn thấy gì cả. Chắc họ không nghĩ đến chuyện nhìn xem nữa cơ. Họ lại trò chuyện về công ăn việc làm, về đồng lương tồi tệ, về thân phận cảnh sát cực nhọc của họ. Như đội tuần tra lúc nãy. Phải đợi. Họ đi qua rồi.

Cái đầu tự nó lại chui ra ngoài tấm vải liệm, nhìn về phía ban công nơi người phụ nữ đợi hắn ta. Chị lại ra hiệu là phải chờ đợi. Cái đầu gật. Đúng rồi, hắn ta hiểu là phải đợi, là chị sắp xuống sắp đến với hắn.

Trong hành lang mọi người đều đang ngủ. Maria tháo giày ra để đi lên lõi giữa các thân hình đang ngủ. Và Pierre. Cách Claire hai bước, nàng khát khao anh mà anh thì chẳng hay biết tí gì. Claire, trông tươi hơn hẳn do kết quả cuộc tình suy biến chậm chạp của họ mà nên.

Maria đã vượt qua hành lang. Chị cầm đôi giày trong tay. Ánh đèn mờ mờ từ trên mái kính rọi xuống các bàn ăn, làm cho các khăn trải bàn và cả không khí ở đây nhuốm một màu xanh nhợt. Các bàn mới thu dọn dở dang. Có những thân người nằm duỗi trên các ghế dài, chắc các bồi bàn đã phải nhường buồng của mình cho khách du lịch. Các nhân viên đều còn ngủ cả.

Maria lại một lần nữa đi ngang qua giấc ngủ ấy. Đang là mùa hè. Các nhân viên mệt mỏi. Các cửa dẫn ra sân chắc vẫn còn để ngỏ. Đây là một vụ giết người vì tình, một kẻ ngẫu nhiên phạm vào tội ác. Việc gì mà người ta phải đóng cửa? Phía bên phải có văn phòng của bà giám đốc khách sạn, nơi Claire và Pierre tối hôm qua cuối cùng đã đứng với nhau một mình trong đó khá lâu không có chị. Văn phòng khuất trong bóng tối. Maria nhìn qua cửa kính. Chẳng có ai ngủ ở đây cả. Nếu Maria muốn ra ngoài theo ngã này, chị phải đi ngang qua một hành lang nhỏ lấp lánh giáp với hành lang kia.

Hành lang này cửa đóng.

Maria cố mở xem sao. Mồ hôi lấm tấm trên trán chị. Cửa đóng. Về phía đường phố, không có lối ra nào khác ngoài cầu thang dẫn đến hành lang kia. Còn những lối cổng sau.

Maria quay trở lại phòng ăn. Các cửa được bố trí tận trong cùng. Một trong số những cửa ấy còn để ngỏ. Đó là cửa vào nhà bếp. Trước hết là một gian để dọn mâm bát. Rồi đến nhà bếp rộng thênh thang chạy suốt chiều dài. Bữa bọn hết chỗ nói. Sở dĩ nhìn thấy được là nhờ một ô cửa tròn lớn soi sáng còn rõ hơn là trong phòng ăn. Bình minh rồi chăng? Không thể nào là bình minh được. Maria nhìn qua ô cửa. Đó là một ngọn đèn từ ngoài sân nơi để xe ô tô. Ở đây, trong nhà bếp, vẫn còn hơi nóng hầm hập, nồng nặc đến lợm giọng của các bếp lò.

Một anh chàng trẻ tuổi ngủ trên chiếc giường xếp ở giữa bếp hầu như sát ngay lối ra vào.

Một cái cửa còn để ngỏ ở tận trong cùng, chỗ các bức tường xây bộp lại, khoảng giữa ô cửa tròn và cái tủ đứng. Cửa ngỏ. Maria kéo cánh cửa về phía chị. Anh chàng trẻ tuổi trở mình và cầu nhau. Rồi gã im bặt và Maria mở cửa ra. Cửa thông với một cầu thang hình xoắn ốc. Rodrigo Paestra có nuôi cùng một niềm hy vọng như thế này không? Các bậc thang bằng gỗ. Chúng kêu cọt kẹt dưới bước chân của Maria. Ở đây trời nóng ngang với cái nóng bức của ban ngày. Mồ hôi từ trên mái tóc của Maria ròn ròn chảy xuống. Hai tầng gác. Chiếc cầu thang ấy kéo suốt hai tầng gác và hoàn toàn nằm trong bóng tối.

Cái cửa lấp lánh để ngỏ. Nó thông ra những nhà để xe, sân trong của khách sạn. Maria đã không lường đến chỗ này. Nhưng chắc nơi đây cũng phải có người canh gác. Chắc là gã không nghe thấy được Maria gọi Rodrigo Paestra. Sân ở xa phố. Hay là không có ai. Và trong trường hợp ấy cổng tắt phải khóa. Maria nhìn đồng hồ. Hai giờ năm phút sáng. Pierre là người đưa xe vào nhà để xe. Maria chẳng biết nó nằm ở đâu. Chị ra. Trước mắt là cái sân rải cát, màu hung hung. Có rất nhiều xe ở mãi cuối sân, dưới một cái lán, trong bóng tối.

Maria đứng ở gần cửa. Chị khép cửa lại. Cánh cửa khẽ rít lên một tiếng ken két mà hình như chẳng ai nghe thấy. Chẳng ai ư? Phải đợi xem sao. Không, hình như chẳng ai nghe thấy tiếng cửa kêu ken két cả.

Giữa cửa này và lán để xe là mảnh sân trống trải, to rộng và trống trải. Cần phải băng qua khoảng trống ấy. Trên bầu trời là vành trăng khuyết soi sáng mảnh sân. Bóng của một mái nhà ngã xuống chính giữa cái sân ấy. Mái của ngôi nhà cuối cùng trong thành phố, trước khi ra đến những cánh đồng lúa mì. Đúng rồi, ánh sáng chiếu qua ô cửa tròn của nhà bếp là từ một chiếc đèn bão treo trong lán, rất cao và nó

đung đưa trước làn gió nhẹ ban đêm. Những chiếc xe bóng nhoáng. Chắc phải có một con người lương thiện trông coi những chiếc xe kia. Đâu?

Lúc Maria quyết định băng qua sân, cảnh sát đi tuần ở phố bên ngoài cổng của sân này. Họ đến thẳng từ bên phố kia, phố có Rodrigo Paestra. Maria nhận ra bước chân của họ đi nhẹ nhàng trên đất bùn của đường phố, đường phố cuối cùng trước khi ra đến ruộng lúa mì. Họ vẫn còn trò chuyện. Chị xem đồng hồ. Và thấy rằng mười ba phút đã trôi qua từ lúc chị rời ban công, nghĩa là từ lúc bọn tuần tra trước đi qua. Chị lại xô giày vào, trước lúc mở cái cửa kính ở cầu thang. Chị tiếp tục băng qua sân. Và chị đến dưới cái lán. Đội tuần tra đã đi xa.

Có lẽ tốt nhất là gây ra tiếng động. Chiếc Rover màu đen đây rồi. Maria mở cửa xe. Rồi chị chờ đợi. Một mùi quen thuộc từ trong chiếc Rover toả ra, mùi của Claire. Maria đóng sầm cửa xe lại.

Có tiếng người hắng giọng ở cuối lán. Rồi có tiếng ai hỏi là chuyện gì thế. Maria lại mở cửa xe ra, cứ để ngỏ và tiến về phía tiếng nói.

Người đó không nhúc nhích. Gã nhòm dậy trên một chiếc ghế dài kê áp vào vách ở góc lán xa cổng nhất.

- Tôi là một khách hàng của khách sạn – Maria nói – Tôi tìm chiếc xe Rover nhỏ màu đen.

Chị rút thuốc lá trong túi vấy ra. Chị mời gã một điếu, châm thuốc lá cho gã. Đó là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi. Gã cầm lấy điếu thuốc lá bằng một cử chỉ chậm chạp. Chắc gã đang ngủ. Gã đắp trên mình một cái chăn như của Rodrigo Paestra, màu nâu.

- Bà đã đi Madrid rồi ư?

Gã ngạc nhiên. Maria trở lên trời.

- Không – chị nói – Trời đẹp thế kia. Tôi không thể nào ngủ được trong các hành lang khách sạn này. Tôi đi dạo chơi.

Gã đàn ông trở dậy hẳn. Gã đứng trước mặt chị. Chị mỉm cười với gã. Vẫn còn có những tay đàn ông nhìn chị. Cả hai cùng hút thuốc và nhìn rõ nhau trong ánh lửa của điếu thuốc lá.

- Tôi đã làm phiền anh. Tôi xin lỗi. Nhưng là để mở cổng.

- Có sao đâu. Cổng không khoá. Mùa hè nào cũng vậy.

Gã phấn chấn hơn một chút. Nói về thời tiết, về không khí mát mẻ đêm nào cũng đến vào khoảng giờ này.

- Anh đi ngủ lại đi – Maria bảo – Tôi sẽ khép cổng vào lại.

Gã lại nằm xuống, vẫn nhìn theo chị. Và lúc chị đang đi ra bằng gã bạo dạn lên.

- Bà đi chơi một mình như thế ư? Tôi có thể hầu bà nếu bà muốn. Nếu bà không lâu quá – gã cười.

Maria cũng cười. Chị nghe thấy tiếng cười của gã trong cái sân trống rỗng. Gã đàn ông không nài thêm.

Maria tranh thủ thời gian. Chị hạ mui xe xuống, găm chặt nó lại. Gã đàn ông nghe rõ. Gã đã lại ngái ngủ, dịu dàng nói với theo.

- Mưa tạnh gió dừng rồi – gã nói – Mai sẽ đẹp trời đấy.

- Cảm ơn – Maria nói.

Chị ngồi vào trong chiếc Rover, cho xe lùi và tắt hết các đèn pha, đưa xe đến trước cổng. Chị đèn dăng. Phải đợi cho đội tuần tra tiếp theo đi qua, chắc chỉ hai phút nữa thôi. Có thể nhìn rõ được giờ giấc.

Họ đây rồi. Đội tuần tra dừng lại trước cổng, chẳng nói năng gì, rồi lại bước đi. Chắc họ cho rằng các khách du lịch lên đường đi Madrid ngay lúc còn đêm tối để tranh thủ lúc mát trời.

Lúc Maria mở cổng, đội tuần tra đã biến khỏi phố rồi. Còn phải bước ra khỏi chiếc Rover lần nữa, nhưng lần này rất nhanh. Maria bước xuống, rồi chị đóng cổng. Vẫn cái nóng hầm hập trong mái tóc. Tại sao lại lo sợ thế này nhỉ? Tại sao?

Có một lần, nước hồ cũng lặn gề như đêm hôm nay. Hôm ấy rực ánh mặt trời. Maria nhớ tới làn nước hồ rực nắng và bóng đầu, trong thuyền, qua làn nước hồ lặng lẽ kia, đến lướt dưới đáy hồ sâu cũng rực nắng. Nước hồ trong vắt. Các hình thù hiện ra. Quen thuộc nhưng bị mặt trời cường bức.

Hôm ấy Pierre ở trong thuyền cùng với Maria.

Maria lại trèo vào chiếc Rover. Gã gác cổng đã không theo chị. Chị nhìn đồng hồ. Còn non một tiếng rưỡi nữa trời sẽ rạng đông. Maria cầm lấy chai cô nhắc và uống. Tu một hơi dài, thật dài. Nó đốt cháy bùng bùng đến nỗi chị khoan khoái quá phải nhắm mắt lại.

MƯỜI GIỜ RUỒI ĐÊM HÈ.

Marguerite Duras
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Chị bắt buộc phải đi vào trong cái phố mà đội tuần tra vừa rời khỏi. Đến cuối phố này mỗi bên mới đi một ngã. Họ sẽ rẽ về phía bên phải vào cái phố cuối cùng của thành phố men theo các ruộng lúa mì. Còn chị sẽ chênh chếch về phía quảng trường chính, song song với mặt tiền của khách sạn. Từ trên ban công, chị đã nhìn thấy rõ hình thể của thành phố, đó là điều có thể được. Hai đường phố vuông góc với nhau men theo cái mái nhà trên đó có Rodrigo Paestra.

C

Chị cho xe chạy rất từ từ đến chỗ ngoặt cách cổng vài mét. Tiếp đó, chị cần phải tăng tốc độ. Chị còn có mười phút trước khi đội tuần tra tiếp theo đi tới. Trừ phi chị tính toán nhầm. Nếu tính toán nhầm thì rất có thể Maria sẽ nộp Rodrigo Paestra cho cảnh sát thành phố hai tiếng đồng hồ trước lúc rạng đông.

Chiếc xe Rover chạy rất êm, nhưng tiếng động của nó chắc phải làm át tiếng chân của đội tuần tra bước trong bùn nên không vang lắm. Dầu sao cũng cứ phải tiến lên. Đây là góc hai phố gặp nhau, từ chỗ này có thể nhìn suốt dọc cả những phố ấy. Chúng đang còn vắng ngắt. Chỉ một tiếng đồng hồ nữa thôi, người ta sẽ trở dậy để ra đồng làm việc. Song những người đó hiện còn đang ngủ.

Đúng thế, tiếng động cơ nổ chẳng hề làm ai thức dậy vào cái giờ khuya khoắt này.

Maria không bước ra ngoài chiếc Rover. Hẳn ta có nghe thấy không nhỉ? chị cất tiếng hát khe khẽ.

Từ chỗ của chị bây giờ, chị không nhìn thấy hấn. Chị chỉ nhìn thấy bầu trời và cái khối lù lù vuông thành sắc cạnh của ống khói trên nền trời. Cái triền mái dốc về mặt phố chỗ Maria đang có mặt khuất trong bóng đêm.

Chị tiếp tục hát cái bài chị hát lúc này khi đang tuyệt vọng không còn có hấn tồn tại. Và vừa bước ra ngoài chiếc Rover, chị vừa tiếp tục ngân nga. Chị mở cửa xe phía sau, thu xếp những thứ linh tinh mà Judith nhặt nhạnh khắp nơi trong những lúc dừng xe rồi vứt bừa bãi trên hàng ghế sau. Có cả những tờ báo. Một chiếc áo vét của Pierre. Một chiếc khăn quàng của Claire, cả chiếc khăn quàng của chị nữa kia kìa. Những tờ báo, những tờ báo.

Chắc còn lại tám phút nữa trước lúc đội tuần tra đi qua.

Một bóng đen làm nhoè đường nét trắng băng của xương sống các mái nhà trên nền trời đã trở nên sáng sủa. Đích thị là hấn. Hấn đã đi vòng quanh ống khói. Maria vẫn hát. Giọng của chị lung búng trong cổ họng. Song vẫn có thể hát được. Hơn nữa khi đã bắt đầu hát rồi chị không thể dừng lại được. Hấn kia kìa.

Hình như làn gió nóng đã bắt đầu nổi lên trong vùng. Gió làm cho những cây cọ ở quảng trường kêu xào xạc. Chỉ có một mình gió trong những đường phố vắng ngắt mà thôi.

Hấn ta đã đi vòng quanh ống khói, vẫn trùm kín trong tấm vải liệm màu đen mà lúc này chị nhận ra hấn. Hấn bò lồm ngồm. Hấn trở thành một khối còn méo mó hơn cả lúc ban đầu, vụng về một cách kinh khủng. Xấu xí. Hấn bò trên mái ngói trong khi Maria hát.

Chắc còn lại sáu phút nữa trước lúc đội tuần tra đi qua.

Chắc hẳn không đi giày. Hẳn không gây ra tiếng động nào trừ tiếng giống như tiếng gió khi thổi qua cây cối, nhà cửa hay các góc phố.

Hắn chậm chạp. Hẳn có biết là còn lại ít thời gian như thế không? Hẳn có biết điều đó không? Đôi chân hắn tê dại đi vì chờ đợi lâu, trở nên lỏng ngóng. Hắn để lộ hẳn khuôn mặt ra và toàn bộ tấm thân to lớn của hắn phơi ra trên nóc mái nhà như con vật trên sạp hàng thịt. Maria vừa hát vừa giơ hai bàn tay ra hiệu bảo hắn lặn xuống dọc theo sườn mái dốc. Rồi chị trèo chiếc xe Rover. Tỏ cho hắn biết là phải lặn sao để cuối cùng rơi trúng vào trong xe Rover. Chị hát nhanh hơn, nhanh hơn nữa, vẫn rất khế. Khoảng hai mươi mét tường về phía này của thành phố không có ô cửa nào. Chẳng ai nghe thấy tiếng Maria.

Hắn lặn. Hẳn đã chuẩn bị tư thế lặn, hai chân giơ lên rồi hạ xuống và hắn lặn. Mặt hắn lại biến đi trong tấm vải liệm màu đen và một đồng giê lau dùng lâu nhàu nát, màu của bồ hồng, khó xác định màu gì, lặn về phía Maria.

Vẫn chẳng có bóng người nào trong các phố. Bây giờ hắn lặn một cách khéo léo, cố làm sao để mái ngói dừng kêu lên rặng rắc. Maria cho tiếng máy nổ to hơn. Chị vẫn hát mà không biết rằng hát bây giờ chẳng để làm gì cả. Hẳn kia kìa, hẳn đang đến, hẳn đang tới. Chị hát.

Hắn đã lặn được một mét. Chị vẫn hát, vẫn hát cái bài hát ấy. Rất khế. Vừa lặn thêm được một mét nữa. Hẳn đã lặn được ba mét. Trong phố vẫn chẳng có ai, kể cả anh chàng gác đêm chắc đã ngủ lại rồi.

Một đội tuần tra chắc đã xuất phát từ quảng trường theo hướng khách sạn Principal, về phía bắc thành phố. Đây là lộ trình của họ. Những tiếng người nói vọng đến từ đầu đó, mới đầu rất to, rồi mờ đi. Chắc bây giờ còn lại bốn phút nữa trước khi những tiếng nói ấy vang lên ở đầu phố chạy dọc khách sạn. Rodrigo Paestra chỉ còn phải lặn thêm một mét nữa về phía Maria.

Vào lúc chị tưởng rằng mình tính toán sai bởi vì còn những bốn phút nữa mà đã nghe thấy âm vang những bước chân bắt đầu đi vào dãy phố dọc theo các ban công khách sạn kia, vào lúc chị tưởng rằng mình nghe lầm, vì không thể như thế được, thì Rodrigo Paestra chắc cũng tưởng chừng nghe thấy, bởi vì để vượt nốt một mét mái nhà còn lại và rơi xuống chiếc xe Rover, hắn lặn nhanh hơn, dẻo hơn, rướn cả toàn thân. Hẳn đã lao xuống. Hẳn đã rơi vào trong chiếc Rover. Một đồng vải mềm nhũn, đen đui, đã rơi vào trong chiếc Rover.

Thế là xong. Lúc Maria lao xe đi chắc cũng là lúc đội tuần tra rẽ vào phố. Hẳn đã rơi xuống ghế. Và hắn còn lặn tiếp xuống dưới chân ghế. Không hề động đậy. Hẳn phải nằm đấy, áp vào chị, trên tấm thảm lót sàn xe, cuộn tròn trong cái chăn của hắn.

Một cửa sổ đã bùng lên ánh đèn. Có tiếng người kêu.

Tiếng còi rít lên râm ran, nối tiếp nhau không ngừng trong khắp cả thành phố. Maria sắp tới quảng trường chính. Khi hắn rơi từ trên mái nhà xuống, sức nặng của hắn đã làm gãy ống máng, gây ra một tiếng động chói tai, một tiếng ầm ầm ghê rợn. Một cửa sổ đã bùng lên ánh đèn ư? Đúng thế. Hai, ba cửa sổ bùng lên ánh đèn. Những tiếng kêu ken két, đó là những cánh cửa ban đêm.

Gió nóng vừa thổi lên chẳng? Rodrigo Paestra đấy chẳng? Những tiếng còi vẫn tiếp tục râm ran. Đây là đội tuần tra đi dọc theo khách sạn đã thổi còi báo động. Nhưng đội tuần tra này đã không nhìn thấy chiếc Rover phóng đi cách đó năm chục mét trong một phố khác. Gió đã cuốn tiếng động của xe ra ngoài cánh đồng. Những ô vuông ánh sáng kia đúng là những cửa sổ. Điện vẫn mất và các cửa sổ ấy mãi mới bùng sáng ánh đèn lên được. Sau một chỗ ngoặt, Maria ở cách khoảng một trăm mét nơi cảnh sát chắc là

đang lục soát các mái nhà.

Một đội tuần tra rầm rập chạy về phía chị. Chị dừng xe lại. Đội tuần tra bước chậm lại phía trước chị, nhìn soi mói chiếc xe rỗng tuếch rồi bỏ đi. Đi thêm một quãng, chị dừng lại trước một cửa sổ và gọi. Chẳng có ai trả lời. Đội tuần tra đã đến cuối phố.

Cần phải cho xe chạy chậm bớt đi. Tại sao chiếc Rover lại đổ đúng vào chỗ ống máng bị gió làm gãy vẫn còn đang rung lên bần bật? Chiếc Rover đen là của một bà khách trọ ở khách sạn, chưa chồng, một thân một mình, dẫn dọc vì cái đêm mưa gió này. Maria lo sợ nỗi gì nhỉ?

Maria không sợ nữa ư? Nỗi sợ hãi hầu như đã biến đi hoàn toàn. Chị còn sót lại ký ức tươi rói, ngay thức khắc chín muồi, nở rộ về nỗi sợ hãi vừa rồi. Chưa đầy một phút trôi qua. Nỗi sợ hãi trở nên không thể nào tưởng tượng nổi cũng như tuổi thiếu thời ngượng ngập của con tim.

Maria phải đi qua quảng trường. Chị đi. Bây giờ chị biết rằng phía sau chị, Rodrigo Paestra chẳng lộ ra chút nào. Hàng ghế rỗng tuếch. Không thể ra khỏi thành phố mà không đi qua đây, cái quảng trường từ đó có hai lối ra khỏi thành phố, một lối đi Madrid, lối kia đi sang Pháp, đi Barcelone.

Một chiếc xe, chiếc xe duy nhất phóng về Madrid, tất nhiên phải bắt đầu khởi hành vào giờ này trong đêm. Họ sẽ bảo đây là người khách du lịch đầu tiên.

Khoảng hai chục viên cảnh sát đã tụ tập trước tiệm rượu hôm qua Maria uống rượu manzanilla. Họ lắng nghe những tiếng còi, thổi còi đáp lại, đợi lệnh kéo đến. Một viên cảnh sát ra hiệu cho Maria dừng lại:

- Bà đi đâu?

Y nhìn chiếc xe không có ai, an tâm, mỉm cười với chị.

- Tôi là một khách trọ ở khách sạn. Chúng tôi không có phòng và tôi không tài nào ngủ được – chị nói thêm – với tất cả những tiếng ầm ĩ do các ông gây nên. Tôi đi dạo chơi. Có chuyện gì xảy ra thế?

Y có tin lời chị không? Có, y nhìn chị kỹ lưỡng rồi quay mặt đi và trở về hướng khách sạn ở xa xa. Y giải thích cho chị.

- Có thể người ta đã tìm thấy Rodrigo Paestra trên mái nhà, nhưng không chắc chắn.

Maria quay lại. Những ánh đèn pin quét trên mái nhà, chắc đây là những mái nhà cuối cùng trước khi tới khách sạn. Viên cảnh sát chẳng nói gì thêm.

Chị từ từ cho xe chạy. Con đường đi Madrid ở trước mặt. Cần phải đi vòng khóm những cây cọ lùn. Chị nhớ rất chính xác đây là đường đi Madrid. Không thể còn nghi ngờ được nữa.

Máy móc xe vẫn chạy đều. Chiếc Rover màu đen của Claire lao đi và tiến theo hướng Maria mong muốn, hướng đi Madrid. Maria ngồi ở tay lái và nhẹ nhàng thận trọng cho xe vòng qua quảng trường. Những tiếng còi tiếp tục rít lên ở mạn thành phố có chiếc ống máng vẫn còn đang loảng xoảng. Một con chó rùng. Anh chàng cảnh sát trẻ lúng túng và mỉm cười nhìn Maria phóng xe đi. Chị vòng qua y, vòng qua quảng trường. Chị có mỉm cười với y không? Chị sẽ chẳng bao giờ biết được. Chị đi vào đường phố hướng tây. Chị chẳng nhìn xem có đèn bùng sáng không ở những ban công thông với các dãy hành lang mà chị biết.

Đây là con đường đi Madrid. Con đường to rộng nhất Tây Ban Nha. Nó trải dài thênh thang, thẳng tắp.

Chắc là vẫn đang còn ở trong địa hạt thành phố. Và một đội tuần tra, hai đội tuần tra, công cốc, gặp nhau và nhìn chiếc Rover màu đen biển số đăng ký nước ngoài ngày hôm ấy đi về hướng Madrid sớm thế. Nhưng con đồng hồ trước và người phụ nữ trẻ trung thính linh gặp lúc đêm hôm làm cho một số trong bọn họ mỉm cười.

Một gã đã lên tiếng gọi người phụ nữ cô đơn đang lái xe.

Đi qua hai nhà để xe. Rồi đến một xưởng máy, khá lớn và ở cách biệt. Tiếp đến là những ngôi nhà rất nhỏ bé. Maria chẳng biết là mấy giờ. Bất cứ giờ nào trước lúc rạng đông. Nhưng chưa phải rạng đông. Cần phải có thời gian thông thường cần thiết để tới rạng đông. Rạng đông chưa tới.

Sau các ngôi nhà, các túp lều là đến ruộng lúa mì. Và chẳng có gì khác ngoài lúa mì dưới ánh sáng xanh lam. Xanh lam là màu của lúa. Đi mãi không hết. Maria cho xe chạy từ từ, song chị vẫn tiến về phía trước. Khi đến một chỗ rẽ, vẫn đang còn là ban đêm, có một tấm biển nhìn rất rõ dưới ánh đèn pha và chị nhận thấy là đã cách xa mười bốn kilômét cái thành phố chị vừa ra đi, cái thành phố của Rodrigo Paestra.

Chị đi tiếp đến tận chỗ con đường đất, tối sẫm giữa ruộng lúa mì màu sáng. Chị cho xe vào con đường ấy, chạy tiếp khoảng năm trăm mét rồi dừng lại. Ở cả hai bên đường vẫn toàn là lúa mì như lúc trước đó và cũng đang là đêm hoàn toàn như vậy. Nhìn xa tít tắp vẫn chẳng thấy có làng xóm nào. Và Maria vừa tắt động cơ là lập tức không còn một tiếng động nào nữa.

Khi Maria quay lại, Rodrigo Paestra đang chui ra khỏi tấm vải liệm của hân.

Hân ngồi trên chiếc ghế và nhìn xung quanh. Mặt hân nhìn không rõ trong ánh đêm xanh lam.

Nếu có những con chim trong cánh đồng này, chắc chúng còn đang ngủ trong đất sét nhão nhoét giữa các gốc lúa.

Maria rút thuốc lá trong túi. Chị lấy một điếu đưa cho hân. Hân vò lấy điếu thuốc và khi châm lửa cho hân chị mới nhận thấy là Rodrigo Paestra rét run cầm cập. Hân hút thuốc lá bằng cả hai tay để khỏi phải buông thuốc ra. Ở Tây Ban Nha, vào những đêm mưa gió, một tiếng đồng hồ trước lúc rạng đông, trời lạnh lắm.

Hân hút thuốc.

Hân đã không nhìn người phụ nữ này.

Còn chị, chị nhìn hân. Rodrigo Paestra là tên. Trong khi nhìn ruộng lúa, chị vẫn thấy hân.

Tóc hân bết trên đầu. Quần áo hân dính chặt vào thân thể như quần áo kẻ chết đuối. Chắc hân phải cao lớn và lực lưỡng. Có lẽ hân ba mươi tuổi? Hân vẫn hút thuốc. Hân nhìn gì thế? Hân nhìn là nhìn điếu thuốc lá. Khi hân nhìn điếu thuốc lá, chị thấy được đôi mắt hân chắc là màu đen.

Maria giờ cái chân du lịch ở bên cạnh chị ra và đưa cho hân. Hân cầm lấy và đặt trên ghế". Hân đã không hiểu. Hân lại hút. Rồi hân nhìn bên này, bên kia chiếc xe. Chính hân lên tiếng đầu tiên.

- Đây là đâu?

- Đường đi Madrid?

Hân chẳng nói thêm gì nữa. Maria cũng không. Chị quay về phía trước. Cả hai đều hút thuốc. Hân hút xong trước. Chị đưa cho hân điếu khác. Hân vẫn run cầm cập. Dưới ánh lửa diêm, mặt hân không lộ vẻ gì cả, chỉ chăm chăm sao cho đừng run nữa.

- Anh muốn đi đâu? – Maria hỏi.

Hắn không trả lời ngay. Chắc lần đầu tiên hắn nhìn chị, từ rất xa, hoàn toàn đứng đưng. Nhưng đầu sao cũng là hắn đã nhìn. Maria không thấy đôi mắt của hắn, nhưng cái nhìn của hắn thì chị đã thấy rõ như ban ngày.

- Tôi chẳng biết – Rodrigo Paestra nói.

Maria lại quay về phía trước. Rồi không chịu nổi, chị lại quay về phía hắn. Chị muốn nhìn hắn ghê quá. Về mặt nhón nhác lúc hắn đưa mắt nhìn chị khi này đã biến đi. Chẳng còn lại gì ngoài con mắt. Và con mắt thì cứ hấp háy mỗi khi hắn đưa điều thuốc lá lên môi. Chẳng còn lại gì. Rodrigo Paestra chỉ còn đủ sức lực để hút thuốc mà thôi. Tại sao hắn đã theo Maria đến tận đây? Chắc là vì chút nể nang, vì phép lịch sự cuối cùng. Họ gọi ta thì ta trả lời. Rodrigo Paestra, từ nay hắn là gì? Maria nhìn chằm chằm vào con người kỳ dị sờ mó được ấy, cái bông hoa màu đen mọc lên đêm nay trong hỗn loạn của tình yêu.

Hắn đã tương cho cô nàng một phát súng lúc vỡ đầu. Thế là cô nàng yêu dấu của hắn nằm chết, ở tuổi mười chín, còn đang trần truồng, quần cùng một chiếc chần màu nâu như quần quanh người hắn trên mái nhà, trong nhà xác tạm thời tại toà thị chính. Còn anh chàng kia, viên đạn đã xuyên qua tim. Người ta đã chia cách họ ra.

- Máy giờ rồi? – Rodrigo Paestra hỏi.

Maria trở cái đồng hồ của chị nhưng hắn không nhìn.

- Quá hai rưỡi một chút.

Một lần nữa những con mắt lại nhìn ra ngoài cánh đồng lúa mì. Hắn ngồi dựa lưng vào ghế trong xe và trong không khí tĩnh mịch. Maria tưởng chừng nghe thấy một tiếng thở dài. Rồi tĩnh mịch trở lại. Rồi cũng trở lại bước đi lờ lờ của thời gian trước lúc rạng đông. Mãi mãi vô tận.

Trời lạnh. Phải chăng là có làn gió nóng lúc này thổi trên thành phố hay không? Chỉ là trận cuồng phong nổi tiếp cơn dông và nó đã qua rồi. Những ruộng lúa mì chín và gọn sóng nhấp nhô, bị những trận mưa rào trong ngày hành hạ, bây giờ im phăng phắc.

Cái lạnh nổi lên thành linh từ chính bầu không khí im phăng phắc và xoáy vào vai vào mắt.

Rodrigo Paestra chắc là đang ngủ. Đầu hắn tựa trên lưng ghế. Và miệng hắn hé mở. Hắn ngủ.

Có cái gì đó thay đổi trong không khí ta hít thở, một màu nhợt nhạt ta lướt đi trên những ruộng lúa mì. Bao lâu? Hắn ngủ được bao lâu? Một sự đột phá bắt đầu nơi nào đấy ở chân trời, không màu sắc, không bằng phẳng, không định được giới hạn. Một sự đột phá bắt đầu gây nên ở nơi nào đó trong đầu óc và trong cơ thể một nỗi ngượng nghịu cứ lớn mãi lên, không giống với bất cứ nỗi ngượng nghịu nào khác còn nhớ được và loay hoay tìm thế ổn định. Đầu sao, đầu sao, có thể nói bầu trời trong xanh. Nó vẫn còn trong xanh. Đành rằng đó chỉ là một ánh sáng ngẫu nhiên, một ảo tưởng hoàn toàn do thay đổi tâm trạng và nó sinh ra do bỗng nhiên được hài lòng sau bao nhiêu những nỗi mệt mỏi khác nhau từ xa kéo tới, đến cái nỗi mệt mỏi này, của cái đêm nay. Có lẽ thế chẳng?

Không. Đó là rạng đông.

Hắn ta ngủ. Hắn ta ngủ.

Trong rạng đông, chưa có màu sắc nào là rõ rệt cả.

Rodrigo Paestra đang mơ. Hắn ta đang ngủ say đến mức có thể mơ. Maria đã đặt đầu hắn đối diện với đầu mình, nằm tì lên lưng ghế và chỉ nhìn hắn. Thỉnh thoảng nhìn trời, nhưng nhìn hắn. Hết sức chăm chú – nói thế nào nhỉ? Chỉ nhìn Rodrigo Paestra. Phải rồi, kia kia, hắn ta đang ngủ ngon, hắn bay trên cả cái mớ hỗn độn bằng đôi cánh chim. Cứ trông thì biết. Hắn từ nay nặng nề đến thế mà được nâng bổng hắn lên bên trên những sự hỗn độn của hắn và hắn ưng thuận mà không hay.

Maria chẳng thấy được cái nhìn hoàn toàn trống rỗng của Rodrigo Paestra lúc hắn ta ngủ.

Hắn vừa mỉm cười trong mơ. Phía trên khuôn miệng hé mở của hắn, chị cam đoan là có nở một nụ cười, run run, giống y hệt với nụ cười vui sống. Những lời khác bị khai trừ ra khỏi rặng đông.

Kẹp giữa hai đùi, bên cạnh bộ phận sinh dục, là hình thù thứ vũ khí của hắn, một khẩu súng lục. Cái chần thì ở dưới chân. Cái chần du lịch, ở bên cạnh hắn. Chẳng cần đắp lại cho hắn làm gì. Và chẳng, chị muốn nhìn toàn thân hắn và nhìn mãi mãi. Thì chị nhìn hắn. Và giấc ngủ của hắn mới bình thản và ngon lành làm sao.

Phải tránh đừng ngẩng đầu lên nhìn trời.

Chẳng cần thiết như vậy. Bình minh mọc lên ngay trên người hắn ta chứ đâu. Ánh sáng tái nhợt đã dần dần choán toàn bộ thân thể của hắn. Cái thân thể ấy rõ ràng, hiển nhiên là cân đối. Hắn lại một lần nữa có được cái tên Rodrigo Paestra.

Bây giờ là lúc lẽ ra hắn đã bị tóm cổ như một con chuột.

Maria nằm ra trên ghế đằng trước, gần gần như kiểu hắn nằm và chỉ nhìn bình minh đang tới trên người hắn.

Ký ức về một đứa trẻ trở lại với chị. Chị xua đuổi nó đi. Trong lúc hắn còn đang mơ như hôm qua hắn đã mơ.

Phải đợi thêm nữa. Và rồi sẽ phải gọi hắn đây.

Kia hắn trở nên hồng hào. Một nỗi mệt mỏi trải ra, lan khắp cánh đồng và cả Maria. Bầu trời hồng lên một cách lặng lẽ. Chị còn một chút thời gian nữa. Một chiếc xe phóng về phía Madrid, trên đường quốc lộ. Maria lăm lết nhìn bầu trời ở phía bên kia của chị. Ánh hồng ở trên người hắn ta là từ bầu trời hắt xuống. Đã đến giờ những chiếc xe đầu tiên xuất phát lên đường. Chiếc xe đi Madrid chắc chắn là đi từ khách sạn chẳng sai. Trong một dãy hành lang hãy còn mờ tối, chắc hẳn Claire đang vờn vai mỗi như sau một đêm dữ dội và chào ngày mới bùng lên trên tình yêu của họ. Rồi nàng ngủ lại.

Hắn ngủ. Maria ngồi dậy, lấy chai cô nhắc trong ngăn túi trước ở cửa xe. Rượu nốc vào lúc chưa ăn uống gì lại dâng lên trong cổ họng, cháy bỏng, thân thuộc, gây nôn nao đến tình cả người. Vàng dương, vàng dương kia kia, ở chân trời. Cái lạnh thành linh giảm đi. Đôi mắt cay xè. Hắn đã ngủ đến ngót một tiếng đồng hồ. Ánh nắng quét qua thân thể hắn, lách vào trong cái miệng hé mở của hắn và quần áo hắn bắt đầu bốc khói nhẹ nhẹ như đám lửa dập chưa tắt hẳn. Mái tóc hắn cũng bốc khói. Những làn khói hết sức mỏng manh của đám lửa còn bỏ sót. Hắn chưa cảm thấy ánh sáng. Đôi mắt hắn chỉ thoáng rung rung. Nhưng mi mắt thì nhắm nghiền trong giấc ngủ. Hắn đã không mỉm cười nữa.

Nên chẳng gọi ngay hắn đây, gọi phắt ngay hắn đây để tiến hành cho xong đi?

Maria lại vớ lấy chai cô nhắc, uống một hơi, lại bỏ vào trong ngăn túi ở cửa xe. Chị chờ đợi thêm. Chị chưa làm chuyện đó. Chị chưa gọi Rodrigo Paestra dậy.

Tuy nhiên, tuy nhiên, tốt hơn hết là xảy đến càng nhanh càng tốt cái thời điểm cuộc đời Maria lúc Rodrigo Paestra sẽ thức dậy trong chiếc xe Rover với người đàn bà không quen biết này ở bên cạnh trên con đường giữa ruộng lúa mì hắt sẽ nhớ lại, có thể dự kiến trước điều đó, vài giây đồng hồ sau khi thức giấc. Trong khoảnh khắc, hắn sẽ sửng sốt hiểu ra rằng hắn đã nằm mơ. Maria phải dứt khoát đánh thức Rodrigo Paestra dậy mới được.

Vàng dương đã ló lên một nửa ở chân trời. Hai, rồi sáu chiếc xe lướt qua trên con đường đi Madrid. Maria lại lấy chai cô nhắc, chị tợp một ngụm nữa. Lần này chị nôn nao đến mức phải nhắm nghiền mắt lại. Thế rồi, chị bắt đầu gọi khe khẽ.

- Rodrigo Paestra.

Hắn đã không nghe thấy. Đôi mắt đã run run rồi lại dính chặt hơn nữa. Cái nôn nao của rượu cô nhắc vẫn còn. Đến phải mưa ra thôi. Maria nhắm mắt lại để cố dừng nôn mưa và để khỏi nhìn hắn.

- Rodrigo Paestra.

Chị dò dẫm để lại chai rượu cô nhắc vào trong ngăn túi ở cửa xe rồi chị lại gục đầu xuống sau lưng ghế.

- Rodrigo Paestra.

Có một cái gì động dậy ở phía sau. Rồi chẳng thấy chị nữa. Hắn đã không tỉnh giấc. Maria lại nhòm dậy và lần này chị nhìn hắn.

- Rodrigo Paestra.

Đôi mắt đã hấp háy. Cái nôn nao của cô nhắc đã qua đi nên Maria lại tiếp tục. Chị vớ lấy chai rượu, uống nữa. Ngụm này nhiều hơn ngụm trước. Chị đến ngất đi chẳng? Không. Nó chỉ làm cho mắt hoa lên, không nói năng bình tĩnh được mà chỉ có thể hét to.

- Rodrigo Paestra. Rodrigo Paestra.

Một lần nữa Maria lại vùi đầu sau lưng ghế của hàng ghế trước.

Chắc là dậy rồi. Chắc là thức dậy rồi. Một tiếng kêu khe khẽ, một tiếng rên kéo dài bật lên từ phía cuối xe.

Lúc Maria quay lại thì giây phút thức tỉnh đầu tiên đã qua đi rồi. Hắn ngồi thẳng trên ghế và nhìn lúa mì, nhìn quê hương lúa mì của hắn bằng đôi mắt dử bèm và hằn tia máu. Hắn ngỡ ngàng chẳng? Đúng thế, hắn còn ngỡ ngàng, nhưng chỉ một thoáng mà thôi. Kia đôi mắt hắn thôi không nhìn ruộng lúa nữa. Hắn vẫn ngồi, thân hình thẳng đơ và không nhìn gì nữa. Hắn đã nhớ lại hết.

- Tôi quay trở về khách sạn.

Hắn im bật. Maria đưa cho hắn một điều thuốc lá. Hắn không nhìn điều thuốc. Chị giơ điều thuốc về phía hắn, nhưng hắn vẫn không nhìn. Chính là hắn bắt đầu nhìn Maria. Khi chị bảo hắn là chị bắt buộc phải trở về khách sạn, hắn đã túm lấy cái chân nâu rồi sửng ngay tay lại. Hắn đã phát hiện ra là có Maria. Chắc cũng xuất phát từ chị mà hắn đã nhớ lại.

Chị tránh không thở quá sâu để khỏi nôn mưa ra. Chắc là hộp rượu cô nhắc cuối cùng tợp vào lúc rạng đông đang trào lên cổ họng như một tiếng thốn thức cứ phải cố nén mãi không ngừng.

Hắn nhìn chị, nhìn chị, nhìn chị. Bằng con mắt dừng dừng, bằng một sự thờ ơ không thể tưởng tượng nổi cho đến lúc bây giờ. Hắn còn nhận ra điều gì nữa khi nhìn Maria? Hắn có điều gì không ngạc nhiên nữa khi phát hiện ra chị? Chỉ ít hắn có nhận thấy tức khắc hay không rằng chưa chuyện gì có thể xảy ra đến với hắn từ Maria, cả từ Maria, cả từ bất cứ ai? Rằng một điều xác thực mới mà đêm tối giấu kín hay lộ ra cùng với buổi rạng đông này?

- Tôi có đứa con ở khách sạn – chị nói – vì vậy tôi phải quay về đây.

Thế là hết. Hắn đã thôi không nhìn chị. Một lần nữa chị lại đưa cho hắn một điều thuốc lá chị đang cầm trong tay, hắn đỡ lấy và chị châm thuốc cho hắn. Hắn nhắc cái chân nâu để ở ghế lên.

- Anh nghe đây – Maria nói.

Có lẽ hắn không nghe thấy. Chị đã nói khề lăm. Hắn đã mở cửa xe, đã bước xuống và bây giờ hắn đứng bên chiếc xe.

- Anh nghe đây – Maria nhắc lại – Biên giới ở không đến nỗi xa lắm đâu. Ta cố gắng xem sao.

Hắn đứng trên con đường và một lần nữa lại nhìn quê hương lúa mì xung quanh mình. Thế rồi hắn trở lại, hắn nhớ ra, hắn đóng cửa xe. Hắn nhớ ra. Cũng thế, trong đêm vừa qua, hắn rất muốn trả lời khi nghe gọi đến tên mình. Hôm qua, hắn thật dễ thương. Mặt trời chói chang và buộc hắn phải nheo mắt lại.

- Ta có thể cố gắng xem sao – Maria nhắc lại.

Hắn ra hiệu, bằng cách lắc đầu rất chậm chạp như khi ta từ chối, rằng hắn không có ý kiến gì cả.

- Giữa trưa – Maria nói – Đến giữa trưa, tôi sẽ có mặt ở đây, tôi sẽ quay trở lại. Giữa trưa.

- Giữa trưa – Rodrigo Paestra nhắc lại.

Chị giơ mấy ngón tay lên trở mặt trời và mở rộng cả hai bàn tay ra về phía hắn.

- Giữa trưa, giữa trưa, - chị còn nói thêm.

Hắn gật đầu. Hắn đã hiểu. Rồi hắn quay người đi và tìm chỗ có thể ngồi, có thể đặt mình, trong khoảng mênh mông đồng lúa ấy, trong khoảng mênh mông tự do ấy. Vàng dương đã hoàn toàn bứt lên khỏi chân trời và quất thẳng vào hắn, bóng hắn tròn vẹn, ngã dài trên ruộng lúa mì.

Chắc hắn đã tìm ra chỗ đi tới để nghỉ ngơi cho đỡ mệt. Hắn bước đi trên đường. Cái chân hắn cầm trong tay kéo lết theo ở bên cạnh. Chân hắn không có tất, đi đôi dép gai. Hắn không có áo vét mà chỉ mặc một chiếc sơ mi màu xanh sẫm như tất cả cánh đàn ông trong làng hắn.

Hắn đi trên đường, dừng lại, hình như lưỡng lự, rồi đi sâu vào ruộng lúa mì cách chỗ chiếc xe Rover chừng hai chục mét và thỉnh linh ngã vật xuống đất. Maria đợi. Hắn không nhóm dậy.

Khi chị ra đến đường quốc lộ, ngoài khu vực những cánh đồng lúa mì đất sét ẩm ướt, ở đây đã nóng bức rồi. Nóng bức sẽ tăng mãi lên cho đến giữa trưa không thể nào tránh khỏi và sẽ kéo dài suốt ngày đến tận lúc hoàng hôn. Người ta biết như thế.

Ánh sáng xói vào gáy, cái nôn nao nhức nhối lại kéo tới. Hai bàn tay ghì lấy tay lái, Maria chống chọi với cơn buồn ngủ. Khi chị tưởng thẳng được nó thì chính là lúc chị càng buồn ngủ rũ ra thêm. Tuy nhiên, chị vẫn phóng về phía khách sạn.

Xưởng máy đây rồi.

Các nhà để xe kia rồi.

Và kia, đã có mấy người nông dân. Các xe đi về hướng Madrid còn ít.

Lúc Maria tưởng chừng không thể nào cưỡng nổi cái ngủ được nữa thì nhờ nghĩ tới Judith mà chị tới được vùng ngoại ô thành phố, rồi tới thành phố. Và rồi là quảng trường.

Tại đây vẫn có cảnh sát. Đám cảnh sát ban đêm chắc ngủ rồi. Giữa thanh thiên bạch nhật, số cảnh sát này có vẻ chán nản. Họ ngáp. Bàn chân họ vẫn còn lấm bùn, quần áo nhàu nát, nhưng họ vẫn thối còi inh ỏi khắp các xó xỉnh trong thành phố. Họ mệt mỏi canh giữ, trước cửa toà thị chính, hai người bị giết hại ngày hôm qua.

Cổng khách sạn mở. anh chàng thanh niên gác đêm đã được thay thế bằng một ông già. Có chỗ trống dưới cái lán. Đúng là những chiếc xe đã từ khách sạn ra đi. Maria lại quay ngược ra cổng, chị đi vòng khách sạn qua đường phố nơi chị nhận ra Rodrigo Paestra đêm vừa qua. Chị bước đi chệnh choạng khó khăn vì đã uống nhiều rượu cô nhắc, nhưng đường phố còn vắng vẻ và chẳng ai nhìn thấy chị.

Có chỗ trống trong hành lang. Chị nôn nao quá đến nỗi trước hết phải nằm dài xuống bên cạnh con mình để lấy lại can đảm mà nhìn. Chiếc chăn màu nâu vẫn còn ấm hơi nóng của Judith. Có ai đó đã đóng cái cửa hành lang trông ra ban công, vì vậy mà hành lang vẫn còn mát mẻ và lặng lẽ. Nghi ngời khoan khoái biết bao. Judith trở mình trong giấc ngủ vẫn ngon lành. Maria nghỉ ngơi.

Họ vẫn còn đây, cả hai. Họ vẫn còn ngủ. Hai tiếng đồng hồ đã trôi qua từ lúc chị rời hành lang. Trời còn rất sớm. Bốn giờ sáng. Trong giấc ngủ, chắc là họ xích lại gần với nhau mà không hay. Mắt cá chân của Claire tì vào má Pierre và ở nguyên đấy. Miệng anh chạm vào đó. Mắt cá chân Claire nằm trên lòng bàn tay để mở của Pierre. Nếu anh nắm tay lại, cái gót chân của người đàn bà kia sẽ nằm gọn bên trong. Nhưng Maria có cố nhìn, điều này cũng không diễn ra. Họ ngủ li bì.

MƯỜI GIỜ RUỒI ĐÊM HÈ.

Marguerite Duras
www.dtv-ebook.com

Chương 6

- Maria.

- M

Maria thức dậy. Đây là Pierre gọi chị. anh mỉm cười thấy chị ngủ nhiều quá. anh dựa lưng vào tường và nhìn chị.

- Mười giờ rồi – anh biện bạch cho mình – Mọi người đã đi cả.

- Judith?

- Con nó chơi ở dưới sân. Khỏe mạnh.

Chung quanh Maria trong hành lang chẳng còn ai. Cửa sổ ban công mở toang và ánh nắng chiếu xiên xiên vào hành lang. Nó rực rỡ như hôm trước, rọi xuống nền nhà màu đỏ và hắt lên khuôn mặt của Pierre. Maria lại thấy người nôn nao. Chị nhòm dậy rồi lại nằm xuống.

- Một phút nữa, em dậy bây giờ đây.

Ở cuối hành lang, bọn hầu bàn đã đi ra đi vào với những khay nước giải khát. Các buồng đều mở toang cửa. Các cô hầu phòng vừa dọn giường vừa hát. Nơi đây đã nóng bức rồi.

- Tôi yêu cầu họ để cho mình ngủ - Pierre nói – Nhưng chỉ vài phút nữa ánh nắng sẽ tới chỗ mình đây.

Anh nhìn chị với vẻ khản khoản. Chị đã rút một miếng thuốc lá, thử hút xem sao và quăng đi.

Chị mỉm cười với Pierre trong cơn nôn nao.

- Buổi sáng tôi thấy khó chịu quá – chị nói – Nhưng tôi dậy đây.

- Mình muốn tôi ở lại đây chứ?

- Muốn mình chờ tôi ở phòng ăn. Người nghiện rượu khi ngủ dậy cần phải đơn độc một mình.

Cả hai đều mỉm cười. Pierre bỏ đi. Maria gọi anh lại.

- Claire, cô ấy đâu? – Maria còn hỏi thêm.

- Chơi với con bé, ở dưới kia.

Lúc chị trở dậy được và tới được phòng ăn, một bình cà phê đang bốc khói trên bàn chỗ Pierre ngồi. Pierre biết là cần phải có gì cho Maria vào một số buổi sáng nào đấy. anh để mặc chị lặng lẽ uống cà phê. Rồi vươn vai, vươn vai, luồn hai bàn tay vào trong mái tóc, cuối cùng hút thuốc.

- Đã khá hơn – chị nói.

Trong phòng ăn lúc này đã lại trở nên hoàn toàn ngăn nắp và sạch sẽ, chỉ có họ mà thôi, không kể ở hai bàn khác. Các bàn trải khăn trắng đã được bày biện cho bữa trưa. Một tấm vải rộng màu nâu xám được căng lên bên dưới tấm mái bằng kính mà ban đêm trông xanh ngắt, làm dịu bớt ánh mặt trời. Ở nơi đây, cái nóng có thể chịu đựng được.

- Maria, đêm qua mình đã uống rượu – Pierre khẳng định.

Chị đưa bàn tay lên mặt. Chính qua đôi bàn tay trên mặt mà chị biết rằng trước kia mình đẹp, nhưng nhan sắc bắt đầu tàn phai. Chính qua cái cách chị đưa hai bàn tay lên mặt, không chút nương nhẹ, mà chị biết rằng mình đã chấp nhận bị đánh bại, mãi mãi. Chị không trả lời Pierre.

- Một lần nữa, vấn đề ý chí – Pierre nói tiếp – Mình có thể uống bớt đi, ít ra là vào buổi tối.

Maria uống từng ngụm lớn hết chỗ cà phê.

-Ồ, đúng như thế - chị nói – Khó chịu một tiếng đồng hồ vào buổi sáng, rồi nó qua đi.

- Đêm qua tôi đã tìm mình. Xe không có ở đây. Gã gác cổng bảo tôi là mình đi dạo một vòng. Thế là tôi hiểu.

Anh hơi nhồm dầy và đến lượt mình, anh vuốt ve mái tóc chị.

- Maria, Maria.

Chị không mỉm cười với anh. anh để nguyên bàn tay trên mái tóc chị một lúc rồi rút tay lại. anh biết vì sao Maria đã không mỉm cười.

- Tôi tắm một cái - chị nói – sau đó nếu mình muốn, ta sẽ lên đường.

Claire, cô nàng kia. Nàng dắt tay Judith. Hai cô cháu bước vào. Claire mặc đồ xanh lam. Lúc bước vào, nàng nhìn Pierre trước hết. Nổi thèm muốn Pierre ở nàng lộ rõ ngay lúc nàng bước vào, nó lết dài sau nàng như cái bóng của nàng. Cứ tưởng như nàng hét lên. Nhưng là nàng nói với Maria.

- Đêm qua cậu bỏ đi?

Maria tìm một câu trả lời, nhưng chị không tìm được. Chị ngẩn nó ra ngấm nghĩa Claire.

- Họ đã khua bọn này dậy đêm hôm qua – Claire nói tiếp – họ tưởng tìm thấy Rodrigo Paestra. Ai nấy đổ xô ra các cửa sổ. Hỗn loạn quá đi mất! Bọn này tìm cậu mãi.

Hai người đã làm trò gì khi nhận thấy là chị không có ở đây đêm hôm qua. Khi mà họ nhận thấy chị không trở lại, chiếc xe Rover không trở lại, mà tụi trẻ con ngủ lại cả, lúc khách sạn, mới đầu là dãy hành lang, rồi dần dần là toàn bộ khách sạn, đã trở lại im ắng? Trò ấy đã diễn ra chưa?

- Em ngồi với cảnh sát – Maria nói – Em đã uống rượu manzanilla với cảnh sát. Trong tiệm rượu tối hôm qua ấy mà.

Claire cười. Pierre cũng cười, nhưng không cười nhiều như Claire.

- Chà Maria – Claire thốt lên - Maria, Maria.

Họ yêu mến, yêu mến Maria. Cái cười của Claire không bình thường. Trò ấy chẳng phải là không thể xảy ra được. Có thể họ vừa quẩn lấy nhau trong bóng tối như mực của hành lang, nghe ngóng chiếc xe Rover trở về, vừa chờ đợi chị. Ai biết đâu đấy?

- Judith – Maria nói.

Chị với tay ra đón con và nhìn con. Cô bé đã ngủ đầy giấc đêm hôm qua. Đôi mắt xanh lơ. Cái quãng thâm sọc hời đã biến khỏi đôi mắt ấy. Maria gạt con, đẩy con ra. Chắc là hời đang ở trong ruộng lúa mì. Hời ngủ. Bóng của những thân cây lúa mong manh lắm và chắc hời đã bắt đầu nóng bức rồi. Nếu cứu Rodrigo Paestra, rốt cuộc là cứu ai vậy?

- Sáng nay lúc điếm tâm, cháu nó đã ăn lấy ăn để. Một đêm mát mẻ và cháu nó ăn lấy ăn để.

Judith lại sà đến với Maria. Maria lại đón lấy con, lại nhìn con nữa, rồi lại buông con, gần như ẩy con ra. Judith đã quen rồi. Nó để mặc mẹ nó muốn nhìn, muốn ẩy bao nhiêu cũng được, rồi nó bỏ đi vòng quanh trong phòng ăn và hát.

- Có lẽ không nên đến Madrid muộn quá – Claire nói – Trước khi đêm xuống nếu có thể được. Để thuê phòng.

Maria sực nhớ, chị đi ra, chị tới văn phòng. Các phòng tắm chẳng có ai. Tắm rất mát. Thời gian trôi đi như vậy. Maria nhìn thân thể trần truồng, trơn tru của mình. Nếu đem Rodrigo Paestra về Pháp, rốt cuộc, là cứu ai đây? Hời ngủ trong biển lúa mì mênh mông. Nước chảy mát rượi dọc theo đôi vú và bụng, Maria đợi cho, đợi cho thời gian trôi qua và nước cứ chảy, cứ chảy mãi. Rodrigo Paestra sẽ được hưởng những trường hợp giảm tội, tất nhiên. Sự ghen tuông của Rodrigo Paestra đối với Perez sẽ được xem xét, cân nhắc. Người ta có thể làm gì hơn cho Rodrigo Paestra ngoài việc xem xét sự ghen tuông ấy dẫn hời ta đến chuyện giết người?

Trong phòng ăn chỉ có Claire đang đợi Maria.

- Pierre đi trả tiền khách sạn – nàng nói – Sau đó ta sẽ lên đường.

- Cậu xinh đẹp lắm – Maria nói – Claire ơi. Cậu xinh đẹp, xinh đẹp quá chừng.

Claire cụp mắt xuống. Nàng kiểm chế, rồi nói:

- Sau khi họ lừng sục cái anh chàng khốn khổ đó, chỉ sau đấy một thời gian rất ngắn, các xe đã bắt đầu ra đi. Không thể nào ngủ lại được nữa. Tớ muốn nói là khó lắm. Mãi mới ngủ được.

- Lúc ấy là mấy giờ?

- Trời còn tối, tớ không biết đích xác. Họ thổi còi khắp thành phố. Có tiếng ngói loảng xoảng, ở kia kia, chắc là tại gió. Họ cuống quýt cả lên. Mãi mới ngủ được.

- Mãi ư?

- Hình như mãi đến lúc mặt trời mọc. Đúng thế. Lúc nằm, có thể nhìn thấy được trời. Pierre và tớ, hình như bọn này đã nói chuyện, đúng thế, cho đến tận sáng.

Claire lại chờ đợi. Maria không nhấn gì thêm. Judith trở lại, Claire yêu mến Judith, đứa con của Pierre.

- Sẽ không bao giờ có con đông nữa đâu – Claire bảo Judith – Cháu chẳng việc gì mà phải sợ.

- Không bao giờ ư?

Người ta hứa với nó điều đó. Nó lại đi rong chơi trong các hành lang của khách sạn. Pierre trở về. Đã

chuẩn bị xong xuôi, anh nói. Anh đã làm xong các thủ tục của khách sạn. Anh xin lỗi là đã để hai người phải chờ lâu. Thế rồi, anh im bật. Claire không nhìn anh sáng hôm nay. Nàng vừa hút thuốc vừa cụp mắt xuống. Chắc là họ chưa đến với nhau, ngay cả trước lúc rạng đông, trong đêm tối của những dãy hành lang. Maria, chị đã lắm. Sở dĩ họ không nhìn nhau như hôm trước nữa, sở dĩ họ tránh nhìn nhau, chính vì họ đã thâm thúy nhận là yêu thương nhau, trong lúc bầu trời rực hồng bên trên cánh đồng lúa mì và trong lúc hình ảnh Maria chọt đến trong ký ức của họ cùng với buổi rạng đông ấy, cái ký ức day dứt, đáng ghét vì lẽ mối tình mới của họ mãnh liệt vô cùng. Biết làm gì với Maria đây?

- Dẫu như thế nào cũng phải đến tham quan San Andrea – Pierre nói – Ba bức tranh Goya. Dù chỉ là để sau đó khỏi phải hối tiếc.

Nhiều khách bước vào. Các phụ nữ. Pierre không nhìn họ nữa.

- Tôi mệt rồi – Maria nói – Tôi sẽ đợi mọi người.

- Cậu đã uống cái gì đấy? – Claire hỏi.

- Cô nhắc. Tôi sẽ đợi mọi người trong xe. Đến trưa chắc sẽ đỡ hơn.

Họ đã đưa mắt nhìn nhau. Chắc đêm qua họ cũng đã nói tới chuyện đó và một lần nữa đã mong muốn Maria bớt uống rượu đi. Và cũng mong muốn, cũng lấy làm mừng rỡ là không có chị ám bên cạnh, mà do nguyên nhân khác chứ không phải là do chị gặp chuyện chẳng lành.

Họ đi xuống. Cái mát mẻ sau lúc tắm tấp tiêu tan đi và khi Maria nhận ra mảnh sân, thì cơn mệt lại kéo đến như một định mệnh. Có lẽ cần tới một sức mạnh ghê gớm để kéo Rodrigo Paestra ra khỏi chiếc giường lúa mì của hắn. Có lẽ cần phải nói chuyện này cho họ biết, đành phải cản trở nỗi thèm khát đang nhen nhúm của họ, phải thôi không đi Madrid là nơi tối nay chắc sẽ diễn ra cuộc ái ân giữa họ với nhau. Maria nhìn họ xếp đồ đạc lên xe – chị không giúp họ một tay – và họ vừa cười vừa làm cái công việc lao dịch còn con mà chắc là chị sẽ thở không ra hơi nếu phải mớ tay vào.

Chị ngồi ghế trước, bên cạnh Pierre. Sau lưng chị, Claire gấp cái chăn du lịch đang bừa bãi trên ghế mà chẳng thắc mắc hỏi câu nào. Maria nhìn bạn gấp chăn cũng không một lời giải thích. Tuyến đường trong thành phố vẫn là cái tuyến đường Maria đã đi đêm hôm qua. Lúc này là mười một giờ. Bốn viên cảnh sát vẫn còn đứng gác trên quảng trường, tất cả đều mệt mỏi như Maria sau cái đêm truy lùng. Nhà thờ San Andrea ở trên quảng trường. Cũng như toà thị chính. Thi thể của những kẻ bị giết hại chắc vẫn còn đó. Được canh giữ.

- Họ chưa bắt được hắn ta – Pierre nói.

Anh dừng xe ở chỗ bóng râm, trước mặt tiệm rượu đêm qua mở cửa. Lại một lần nữa đến nhà thờ. Lại một lần nữa ba bức tranh Goya. Lại một lần nữa đi nghỉ hè. Tại sao cứu Rodrigo Paestra và cứu khỏi chuyện gì? Lần này Rodrigo Paestra sẽ kinh hoàng tỉnh giấc sao? Đưa cái thân thể đó ra khỏi ruộng lúa mì, chở nó trên xe trong tâm trạng vật vã của Claire vì nỗi thèm muốn bị trở ngại. Lúc này là mười một giờ mười.

- Đúng thế mà – Maria nói – Tôi mệt ghê mệt gớm, tôi sẽ ngồi lại đây.

Claire xuống xe, theo sau là Judith. Pierre để ngỏ cửa xe và đợi Maria.

- Mười phút thôi mà – anh nói – mình chịu đựng được đấy, Maria, đi đi.

Chị không muốn. Anh đóng cửa xe. Cả ba bước về phía nhà thờ San Andrea. Họ vào nhà thờ. Maria

không thấy họ nữa.

Giữa trưa sẽ tới và Rodrigo Paestra sẽ hiểu ra rằng mình bị bỏ rơi. Maria nhắm mắt lại một lúc. Chị có nhớ đến điều đó chẳng? Có. Chị nhớ đến con mắt nhìn ra ruộng lúa mì mà không nhận ra ruộng lúa, nhớ đến con mắt nhìn lúc thức dậy, trong ánh mặt trời. Khi chị mở mắt ra, có hai đứa trẻ đang đứng đấy, mãi mê ngắm chiếc xe Rover. Họ chưa trở lại. Chắc họ còn xem thứ khác nữa, một bức tranh cổ nào đó chẳng hạn, chứ không chỉ là những bức tranh của Goya. Tay nắm tay, họ cùng nhau ngắm nhìn những phong cảnh khác. Xa xa hình ảnh thung lũng hiện lên qua các cửa sổ rộng mở, những cánh rừng, một thôn xóm, một đàn cừu. Những cánh rừng trong ánh hoàng hôn giữa các thiên thần tuyệt đẹp, những đàn cừu, một thôn xóm toả khói trên đồi, không khí lưu thông giữa các ngọn đồi ấy là không khí mới tinh của họ. Một hồ nước, ở xa xa, màu xanh lam như đôi mắt của em. Tay nắm tay, họ nhìn nhau. Từ trước đến nay, anh bảo nàng, trong bóng tối anh không nhận thấy là đôi mắt em còn xanh hơn. Như nước hồ kia.

Maria thấy cần phải xê dịch, phải đi uống một ly manzanilla trong cái quầy ở kia, kia kia, ngay phía trước xe. Hai bàn tay chị đã bắt đầu run run và chị hình dung có được chất rượu trong cổ họng và trong cơ thể cũng da diết chẳng kém gì được tắm. Nếu họ không trở lại, chị sẽ đi vào cái quầy rượu kia.

Họ trở lại. Giữa hai người, Judith đang nhảy nhót.

- Chỉ có những bức tranh Goya là đáng xem – Pierre nói – Lẽ ra mình phải vào mới phải.

Claire mở cửa xe. Maria ngăn lại. Pierre đứng sát bên nàng.

- Đêm hôm qua – Maria nói – trong lúc các người ngủ, tôi đã phát hiện ra Rodrigo Paestra, anh chàng mà cảnh sát đang lùng bắt.

Claire trở nên rất nghiêm nghị. Nàng chờ đợi giây lát.

- Cậu lại uống rượu rồi hả Maria? – nàng nói.

Pierre không nhúc nhích.

- Có đâu – Maria nói – Một sự tình cờ. Hắn ta ở trên mái nhà đối diện với ban công khách sạn. Tôi đã đưa hắn ta đi đến một nơi cách đây mười bốn kilômét, trên con đường đi Madrid. Tôi đã bảo là đến giữa trưa sẽ quay trở lại. Hắn ngủ trong ruộng lúa mì. Pierre, tôi chẳng biết phải làm gì bây giờ. Pierre, tôi chẳng biết làm gì bây giờ cả.

Pierre cầm lấy bàn tay Maria. Bình tĩnh lại sau khi nói xong, chị nhận ra có lẽ vừa rồi mình đã nói toáng lên.

- Maria, tôi van mình – anh nói.

- Đúng thế đấy.

- Không, không – Claire nói – Không đúng đâu, tớ dám thề, không đúng đâu.

Nàng lùi xa xe một chút và đứng thẳng trong tư thế uy nghiêm làm cho đôi mắt Maria phải cụp xuống.

- Tôi cho rằng ta có đi tới đấy hay không thì cũng chẳng can hệ gì đến hắn – Maria nói – Hoàn toàn chẳng can hệ gì đến hắn. Ta rất có thể không đi tới đấy. Tôi cho rằng ta đừng đi tới đấy thì hơn.

Pierre cố mỉm cười.

- Nhưng không đúng ư?

- Đúng chứ. Thành phố nhỏ tí teo. Hắn ở đây, trên mái nhà đối diện với ban công khách sạn. Khả năng muôn một nhưng mà đúng như thế.

- Cậu đã không nói chuyện ấy sáng nay – Claire bảo.

- Tại sao mình không nói chuyện ấy, Maria? Tại sao?

Tại sao? Claire dắt Judith đi ra xa chiếc xe. Nàng không muốn đợi câu trả lời của Maria.

- Cũng như một sự tình cờ - Maria nói với Pierre – lần đầu tiên tôi trông thấy hắn ta, mình đang ở trên ban công khách sạn với Claire.

Maria nhìn thấy Claire đang đi trở lại.

- Chỉ mãi về sau, lúc cả hai người đã ngủ, tôi mới biết chắc đó là hắn ta, Rodrigo Paestra. Mãi về sau.

- Lúc ấy tôi biết – Pierre nói.

Có nhiều người dừng lại trên quảng trường. Họ nhìn Claire đang chậm chạp trở lại chỗ chiếc xe Rover.

- Tôi đã nói chuyện đó với mình – Maria tiếp tục – sau khi chúng ta trò chuyện xong. Nhưng mình ngủ.

- Lúc ấy tôi biết – Pierre nhắc lại.

Claire đã lại có mặt ở đây rồi.

- Vậy thế hắn ta đợi cậu ư? – nàng khe khẽ hỏi.

Nàng bỗng lại trở nên dịu dàng. Nàng đứng gần Pierre, gần Pierre hơn bao giờ hết. Hăm dọa nhưng thận trọng, Pierre thì đã chăm chú đến câu chuyện của Maria.

- Ô! Tôi chẳng biết – Maria nói – tớ cho rằng hắn chẳng quan tâm.

- Mười một giờ hai mươi – Pierre bảo.

- Tôi chẳng muốn đi tới đó chút nào – Maria nói – Các người muốn sao cũng được.

- Đi đâu thế? – Judith hỏi.

- Đi Madrid. Ta có thể đi theo một hướng khác.

Cảnh sát lại bắt đầu lê bước chân một vòng quanh trên quảng trường. Cái nóng đã là cái nóng ban trưa và khiến họ mệt mỏi. Nắng đã làm khô ráo các phố phường. Hai tiếng đồng hồ đủ để làm cho không còn một giọt nước nào ở cách rãnh bên lề đường nữa.

- Chiếc chăn du lịch là nước đó đấy ư? – Claire hỏi.

- Ừ. Chà! Trước hết tớ muốn làm một hộp manzanilla cái đã. Trước hết đấy.

Chị ngồi dựa lưng ở ghế sau và thấy hai người nhìn nhau. Rồi họ đưa mắt tìm trên quảng trường xem có tiệm rượu nào mở cửa không. Họ sẽ luôn luôn cho phép chị uống rượu, họ sẽ luôn luôn, luôn luôn bảo

vệ cho nổi thềm rượu của chị.

- Lại đây – Pierre bảo.

Họ vào trong cái tiệm rượu hôm trước. Rượu manzanilla được ướp lạnh.

- Tại sao cậu lại uống rượu cô nhắc? – Claire hỏi – Cái thứ cô nhắc uống vào buổi tối nó làm cho cậu khó chịu lắm đấy.

- Thèm đến phát điên lên được – Maria nói

Chị lại gọi thêm một ly manzanilla nữa. Họ để mặc chị gọi. Pierre cũng thế, anh chỉ nghĩ đến Rodrigo Paestra. Anh đã gọi bồi bàn đưa cho một tờ báo. Ở trang nhất có tấm ảnh căn cước của Rodrigo Paestra in lèm nhèm. Có in cả hai tấm ảnh khác. Ảnh Perez. Và một phụ nữ rất trẻ với khuôn mặt tròn, đôi mắt buồn buồn.

- Họ mới cưới nhau được tám tháng – Pierre nói.

Claire cầm lấy tờ báo đọc, rồi lại vứt xuống một chiếc ghế tựa. Gã hầu bàn trong tiệm rượu bước đến bên họ. Gã giờ tay trở cánh sát.

- Rodrigo Paestra, một thằng bạn của tôi đấy – gã nói, gã cười và giờ bàn tay ra hiệu là nó nta cứ tha hồ mà tìm.

- Họ chưa bắt được ông ấy – Judith nói.

- Một manzanilla nữa – Maria gọi.

Pierre không ngăn cản chị. Thường thì anh đã ngăn cản rồi. anh để chị uống ly manzanilla thứ ba. Anh nhìn đồng hồ. Judith ngồi trên đùi Claire và rất chăm chú. Gã hầu bàn đã ra xa.

- Minh bảo là giữa trưa ư?

- Vâng. Hắn ta đã nhắc lại. Hắn đã nói giữa trưa. Nhưng nói mà chẳng tin.

Chính Pierre cũng đã gọi một ly manzanilla. Maria đã uống ba ly rồi. Chị mỉm cười.

- Thật lý thú và mới lạ - chị nói.

- Cậu sẽ kể cho bọn này nghe chứ, Maria? – Claire hỏi.

Maria lại mỉm cười. Pierre liền xen vào.

- Minh không uống nữa – anh nói.

Anh hơi run run khi cầm ly manzanilla của mình. Maria hứa thôi không uống nữa. Claire đã quên bằng Rodrigo Paestra và lại bắt đầu không thể nào rời mắt khỏi Pierre. Bóng nắng đã lên đến cái nhà cầu có hàng bao lon. Quảng trường bắt chìm hẳn trong cái im ắng của ban trưa.

- Nhưng họ, họ đang ở thời kỳ đầu của tình yêu – Maria nói.

Pierre cầm lấy bàn tay chị và siết chặt. Nhưng Maria trở toà thị chính.

- Vợ hắn nằm ở kia – chị nói – Với Perez ở bên cạnh. Họ phải cách biệt nhau ra trong cái chết mới

khỏi chương.

- Maria này – Pierre gọi.

- Đúng thế. Tôi đã nói, có lẽ biên giới. Hẳn không trả lời. Chuyện mới lạ làm sao, chuyện mới lạ làm sao!

Chung quanh chị đã là nỗi hui quanh của rượu. Chị còn biết là đến lúc nào sẽ phải dừng lại thôi không nói nữa. Chị sẽ dừng lại.

- Dẫu sao cái đó cũng thay đổi – chị nói.

Gã hầu bàn trở lại. Họ không nói nữa. Pierre trả tiền các ly manzanilla. Họ có đi đến Madrid không? Gã hầu bàn hỏi. Họ chẳng biết. Họ nói về cơn đông. Hôm qua họ có ở trên đường không? Họ chỉ trả lời ậm ừ và gã hầu bàn không gắng hỏi nữa.

- Mình nhận ra địa điểm chứ? – Pierre hỏi.

- Tôi sẽ nhận ra. Nhưng còn nghỉ hè thì sao?

- Không có gì phải lựa chọn cả - Pierre nói – nếu đây là mình muốn hỏi tôi. Mình đã đặt tôi vào một tình thế mà chúng ta không thể lựa chọn được nữa.

Anh đã nói không hề gay gắt. anh mỉm cười. Claire chẳng nói năng gì.

- Nghỉ hè – Maria nói – khi tôi nói đến nghỉ hè, chủ yếu là tôi nghĩ về các người. Chứ không phải là nghĩ về tôi.

- Bọn này đã biết điều đó – cuối cùng Claire nói.

Maria đứng dậy. Chị đứng thẳng tắp trước mặt Claire, còn nàng không nhúc nhích.

- Tôi chẳng làm, chẳng làm gì được – chị nói lí nhí. Không ai. Không ai. Không ai có thể làm gì được. Đó là điều tôi muốn nói. Tôi có lựa chọn để nhìn thấy cái anh chàng kia trên mái nhà đêm hôm qua đâu. Nếu là cậu, có thể cậu cũng đã nhìn thấy như tôi, Claire ạ.

- Không.

Maria lại ngồi xuống.

- Ta sẽ không đi tới đây nữa – chị tuyên bố - Trước hết, làm sao mà giấu hẩn đi được, hẩn to lớn, một người khổng lồ, mà dù có giấu được hẩn đi nữa, thì hẩn cũng hết sức dừng dưng với điều đó đến mức việc mưu toan này trở nên hoàn toàn vô tích sự, thậm chí tôi còn có thể nói là lỗ bịch. Có cứu Rodrigo Paestra cũng chỉ là cứu được cái tính mệnh của hẩn mà thôi. Claire ơi, cậu sẽ đi Madrid. Tôi chẳng đi đâu nữa. Trừ phi là đi Madrid.

Claire đập tay lên bàn. Pierre đã đứng lên.

- Tôi chẳng đi đâu nữa – Maria nhắc lại – Tôi sẽ làm một ly manzanilla.

- Mười hai giờ kém hai mươi lăm – Pierre nói.

Anh rời tiệm rượu một mình và đi về phía xe. Judith chạy đuổi theo bố. Claire nhìn anh bước đi.

- Đi, đi, Maria.

- Ừ.

Nàng nắm lấy cánh tay chị. Và Maria đứng lên. Không, chị có uống nhiều rượu lắm đâu. Chị chỉ uống hơi quá sớm một chút sau khi đã uống cô nhắc, nhưng rồi sẽ qua đi.

- Rồi sẽ qua đi – chị bảo Claire – Cậu đừng lo.

Pierre quay trở lại với chị. Anh trở Judith đã ngồi ở phía cuối xe.

- Judith thì sao? – anh hỏi.

- Ô! Nó còn nhỏ lắm – Maria nói – Chỉ cần chú ý một chút là đủ.

Họ thông thả lăn bánh từ quảng trường. Thành phố yên tĩnh. Các cảnh sát mệt mỏi không chịu được nữa và lăn ra ngủ trên mặt bằng của các bao lon.

- Đơn giản thôi mà – Maria nói – Anh đi theo con đường tới Madrid. Kia kia, ngay trước mặt.

Đây là con đường đi Madrid. Con đường to rộng nhất Tây Ban Nha. Nó trải dài thênh thang, thẳng tắp.

Thành phố vẫn còn kéo tiếp sau khi ra khỏi quảng trường. Một đội tuần tra bại hoại đi nối đuôi nhau bước tới. Họ không nhìn chiếc xe Rover màu đen nữa. Từ sáng tới giờ họ đã thấy bao nhiêu là xe khác. Biển số đăng ký nước ngoài chẳng khiến họ quay đầu lại nữa.

Chẳng một ai trong bọn họ nhìn chiếc xe Rover.

Có một nhà để xe. Một. Hai nhà để xe. Maria đã đếm.

- Lúc đi, tôi băn khoăn lo lắng – Maria nói – Lúc về, tôi lại say khướt. Nhưng dầu sao, tôi sẽ nhớ ra. Còn một nhà để xe nữa.

- Con đường đi Madrid – Pierre nói – Mình không thể làm được.

Kia là cái nhà để xe nữa. Pierre cho xe chạy gần như cũng từ từ như chị lúc đêm.

- Tiếp đến là một loại xưởng máy, khá lớn và ở cách biệt.

- Nó kia kia. Mình đừng lo – Pierre nói.

Anh nói dịu dàng. Anh đang rất nóng bức. Chắc là anh sợ. Chẳng ai quay lại nhìn Claire đang lặng thinh. Đây là xưởng máy. Cửa mở. Một cái cửa máy khua âm ỉ trong bầu không khí nóng bỏng.

- Tiếp đến, hình như là những ngôi nhà rất nhỏ bé.

Chúng đây rồi, thấp lè tè, bọn trẻ con ngồi ở cổng vẫn đang nhìn các loại xe lướt qua. Họ thôi không hỏi nhau đã mấy giờ nữa. Là bất cứ giờ nào trước khi tới giờ trưa. Thế rồi, sau các ngôi nhà, chẳng còn có bóng râm nào nữa trên đồng quê ngoài bóng những cánh chim vụt qua.

Đồng lúa mì chẳng giúp được gì. Chẳng thấy một cái mốc nào cả. Chẳng có gì khác ngoài lúa mì trong ánh nắng chói chang.

- Tôi đã lặn bánh rất lâu trong những cánh đồng kia – Maria nói – Những mười bốn kilomet như tôi đã nói với mình cơ mà.

Pierre nhìn công tơ. Anh lẩm nhẩm tính quãng đường đã vượt qua.

- Còn năm, năm kilomet nữa – anh nói – Ta sẽ tới đó.

Họ chăm chú nhìn quang cảnh, hơi nhấp nhô thung lũng về phía chân trời. Bầu trời đồng nhất một màu xám. Những dây điện báo chạy tít mù tấp dọc theo bên đường đi Madrid. Có ít xe cộ vào lúc nóng bức này.

- Đường không rẽ chứ? – Pierre hỏi.

Chị nói là có một chỗ rẽ theo như chị nhớ, phải rồi, nhưng chị đã không rẽ. Sau đó đường cứ chạy thẳng tắp đến tận chỗ con đường đất.

- Tất cả đều suôn sẻ - Pierre nói – Chỗ đường giao nhau đến kia rồi. Nhìn mà xem, kia kìa, ở bên trái. Nhìn kỹ mà xem, Maria.

Tất nhiên anh nói điềm tỉnh đến thế là vì Judith. Cũng có thể là vì Claire nữa. Judith thanh thản và lặng lẽ cất tiếng hát.

- Hấn chết vì nóng bức, thế là hết – Maria nói.

Con đường hơi hơi lên dốc.

- Mình nhớ chứ? Cái dốc này, mình nhớ chứ?

Chị nhớ. Thực vậy, con đường chỉ hơi lên dốc một chút, nó lên tới một đỉnh dốc, từ đó tách ra những con đường đất, một con đường đất phía bên trái mà ta sắp nhìn thấy khi lên tới đỉnh, đồng thời với những cánh đồng lúa mì khác, lại những đồng lúa khác, rồi lại khác, khác nữa.

- Thật là ngớ ngẩn! Thật là ngốc nghếch! – Maria kêu lên.

- Không – Pierre nói – Không đâu.

Lại đến những cánh đồng lúa mì khác. Chúng trải ra không đồng đều bằng các cánh đồng trước. Lốm đốm có những bông hoa lớn màu sắc rực rỡ. Claire bảo thế.

- Ở đây – nàng nói – đã bắt đầu vào mùa gặt hái rồi.

MƯỜI GIỜ RUỒI ĐÊM HÈ.

Marguerite Duras
www.dtv-ebook.com

Chương 7

- T hật là chón địa ngục! – Maria kêu lên.

- T

Pierre dừng hẳn chiếc xe Rover. Judith lắng nghe và cố hiểu xem chuyện gì. Nhưng họ im bất và nó quên khuấy đi.

- Minh nhìn nữa đi kia – Pierre bảo Maria – tôi van mình.

Con đường đất thoải thoải về bên trái, thẳng tắp xuống đến tận cùng thung lũng. Đường còn vắng vẻ.

- Chính con đường đất này đây – Maria nói – Bọn thợ gặt còn xa, cách chừng năm trăm mét ở bên này và bên kia đường. Họ sẽ không gặt được tới chỗ con đường này trước lúc chiều tối. Cậu thấy không, Claire.

- Tất nhiên – Claire nói.

Maria hoàn toàn nhận ra con đường này ngay lập tức, cái dáng hơi cong cong, cái bề rộng chính xác của nó, cái nét đặc biệt bị lập kín trong đám lúa mì và cả ánh sáng của nó nữa. Chị lấy chai cô nhấc trong ngăn túi ở cửa xe. Pierre giờ cánh tay ngăn lại. Chị không nản nì, lại để chai rượu vào chỗ cũ.

- Hẳn ta đã ngủ trong ruộng lúa mì để đợi đến trưa – chị trỏ một đám ruộng không xác định được – Đến bây giờ đã lâu quá rồi, biết hẳn ở đâu đây?

- Ai cơ? – Judith hỏi.

- Một ông phải đi cùng với chúng ta đến Madrid – Claire nói.

Pierre cho xe lăn bánh từ từ, anh chạy vài mét trên con đường đi Madrid, rồi vẫn từ từ, anh rẽ vào con đường đất. Hai vết bánh xe hằn xuống rất rõ, chẳng chệch với các vết bánh xe ba gác.

- Vết bánh xe của chiếc Rover – Pierre nói.

- Minh thấy chưa, mình thấy chưa – Maria bảo – Vào cái giờ này, tất nhiên là không có bóng râm của cây lúa mì. Hẳn chết vì cái nóng mặt.

Trời nóng ghê nóng gớm. Con đường đất đã khô cong. Những vết bánh xe của các xe ba gác và của chiếc Rover đã được tạc trên đường từ nay trở đi, cho đến mãi khi nào có trận mưa đông mới.

- Chà, thật là ngớ ngẩn! – Maria nói – Chỗ này đây. Chính chỗ này đây.

Đã quá giữa trưa một chút, nhưng chỉ chút ít thôi. Vừa báo giờ xong.

- Maria, cậu im đi – Claire bảo.

- Tớ im đây.

Trên các cánh đồng, những bông hoa vươn lên rải rác trong các khoảng ruộng lúa mì hình chữ nhật ngăn cách nhau bằng zcon đường đất cũng dốc thoải như nhau xuống tận thung lũng. Những người gặt lúa nhìn chiếc xe tiến về phía họ, bắn khoăn chẳng biết những khách du lịch kia làm gì, nếu không phải đi lầm đường. Bây giờ tất cả đều đứng lên, dùng tay gạt, họ nhìn chiếc Rover.

- Họ nhìn chúng ta đấy – Claire nói.

- Chúng ta sẽ nghỉ ngơi đôi chút trên con đường đất này – Pierre nói – bởi vì đêm qua chúng ta không ngủ do mưa dông. Ở khách sạn không có phòng. Claire, em nhớ lại mà xem.

- Em nhớ rồi.

Judith cũng nhìn những người thợ gặt. Với cái tuổi lên bốn của nó, nó cố hiểu. Ngồi trong lòng Claire, nó nhìn rõ xuống đến tận thung lũng.

Maria bây giờ đã nhớ ra chỗ đó. Trong lòng đường, nắng nóng oi ả và làm cho mồ hôi toát ra ròng ròng trên khắp các lỗ chân lông.

- Còn hai chục mét nữa. Cứ theo vết bánh xe, tôi sẽ báo cho mình.

Pierre tiến lên. Cánh thợ gặt vẫn đứng nguyên, nhìn chiếc xe đi tới. Con đường này không dẫn đến đâu cả. Đó là con đường trên cánh đồng của họ. Những cánh đồng ấy bao quanh rất khít một hình tứ giác lớn. Rodrigo Paestra nằm ở trung tâm hình tứ giác ấy đến nay đã bảy tiếng đồng hồ. Họ đã bắt đầu gặt từ dưới thung lũng. Họ gặt trở ngược lên và sẽ tới con đường đi Madrid vào lúc chiều tối.

Con đường bây giờ trũng xuống thêm, thấp hơn mặt ruộng lúa mì. Họ chỉ còn nhìn thấy cái đầu, những cái đầu của đám thợ gặt mãi nhìn trơ ra như phỗng.

- Mình phải dừng xe lại đi thôi – Maria nói.

Anh dừng lại. Cánh thợ gặt không nhúc nhích. Một vài người trong bọn họ có lẽ sẽ đến chỗ chiếc xe Rover.

Pierre xuống xe và giờ bàn tay ra hiệu thân thiện với nhóm gồm hai người ở gần nhất. Vài giây trôi qua. Và một trong hai người đáp lại cử chỉ của Pierre. Pierre liền đưa Judith ra khỏi xe, nhắc bổng nó lên và Judith cũng lặp lại cái cử chỉ chào hỏi giống như bố. Về sau, khi nhớ lại, Maria thấy lúc đó Pierre vui vẻ lắm.

Tất cả những người thợ gặt đều đáp lại cử chỉ của cô bé. Nhóm hai người đàn ông, rồi xa xa phía sau lưng họ, nhóm ba người phụ nữ. Bộ mặt của họ thay đổi, họ cười. Họ cười nhấn nhó vì nắng: những vết gợn sóng trên mặt nước nhìn từ xa. Họ cười.

Claire ngồi nguyên trong xe. Maria đã xuống xe.

- Lúc này hẳn không thể nào ra khỏi cánh đồng được – chị nói.

Pierre trở cho Maria một cụm xe ba gác ở dưới thung lũng. Tại lưng chừng dốc, giữa cụm xe ba gác đầu tiên ấy và con đường đi Madrid, còn có những chiếc xe ba gác khác và cả những con ngựa.

- Nửa tiếng đồng hồ nữa, tất cả bọn họ sẽ kéo nhau vào ăn uống dưới bóng mát của những chiếc xe ba gác. Và vương lúa mì cao, họ sẽ hoàn toàn chẳng nhìn thấy gì ở chúng ta nữa.

Có tiếng ai nói trong xe.

- Nửa tiếng đồng hồ thì chúng ta sẽ chết nóng – Claire nói.

Nàng đã lại kéo Judith vào trong xe với mình. Nàng vừa kể cho nó nghe một câu chuyện vừa đưa mắt theo dõi Maria và Pierre.

Họ bắt đầu làm việc trở lại. Không khí chứa đầy bụi lúa mì từ dưới thung lũng thổi lên làm cổ họng ngứa ngáy. Và không khí ấy còn ngát hương thơm, vì nó đã thổi ngang qua những vạt nước của con dòng ban đêm.

- Tôi đi gặp, ít nhất cũng để bảo hấn phải chờ đợi, động viên hấn kiên trì – Maria nói.

Chị bước đi thong thả, như đi dạo chơi. Chị cất tiếng hát. Pierre đợi chị dưới trời nắng trên mặt đường.

Chị hát cái bài chị đã hát cho Rodrigo Paestra hai tiếng đồng hồ trước lúc rạng đông. Một bác thợ gặt nghe thấy, ngẩng đầu lên, chịu không hiểu được tại sao các khách du lịch dừng lại ở đây, rồi lại tiếp tục làm việc.

Chị tiến về phía trước như cái máy, bước chân đi cũng lảng lảng như hấn, Rodrigo Paestra, khi chị chia tay với hấn lúc bốn giờ sáng. Con đường đất trũng hấn xuống đến nỗi chẳng ai nhìn thấy được chị. Trừ Pierre và Claire.

Biết gọi là cái gì thời gian mở ra phía trước Maria kia? Sự đứng đắn trong niềm hy vọng kia? Cái mới mẻ của bầu không khí hít thở kia? Tình trạng sục sôi, bộc phát của mối tình không mục đích kia?

Chà! Chắc ở dưới tận cùng thung lũng phải có một dòng thác nơi những làn nước sáng ngời của trận mưa đông vẫn còn đang cuộn cuộn chảy.

Chị đã không lầm. Niềm hy vọng thật là đúng đắn. Về phía bên trái của chị, ruộng lúa bỗng hõm xuống. Ở đây, chị không nhìn thấy họ nữa. Lại chỉ có một mình chị v bhn mà thôi. Chị rẽ lúa ra và đi sâu vào trong. Hấn kia kia. Bên trên hấn, những cây lúa mì lại giao nhau một cách hồn nhiên. Những cây lúa mì chắc cũng sẽ uốn cong hết như thế trên một phiến đá.

Hấn ngủ.

Những chiếc xe ba gác sơn màu sắc sỡ kéo qua sáng nay trong ánh sáng ban mai đã lương làm cho hấn tỉnh giấc. Hấn vẫn ở nguyên tại chỗ nơi hấn đã nằm xuống, nơi hấn đã nằm vật xuống lúc chị chia tay với hấn. Hấn nằm sấp, hai chân hơi gập lại một cách khó tả, như trẻ nhỏ, với tư thế thoải mái không tỏ vẻ gì là bất hạnh. Đôi chân đã đưa Rodrigo Paestra trong nỗi bất hạnh ghê gớm của hấn đến tận cánh đồng lúa mì này, riêng đôi chân ấy đã dừng cảm hoà vào ngon lành với giấc ngủ.

Cũng như đôi chân, hai cánh tay vòng quanh đầu buồng lơi thoải mái như trẻ nhỏ.

- Rodrigo Paestra! – Maria gọi.

Chị cúi xuống. Hấn ta ngủ. Chị sẽ mang cái tấm thân này sang Pháp. Chị sẽ đưa hấn, kẻ sát nhân trong mưa gió, con người kỳ diệu của chị, đi thật xa. Vậy là hấn đã chờ đợi chị. Hấn đã tin vào những lời chị bảo hấn sáng hôm nay. Chị bỗng khát khao muốn nằm dài xuống bên cạnh thân thể hấn, trong ruộng lúa mì, để khi thức dậy hấn nhận ra cái gì đấy trên trần gian, đó là khuôn mặt một người phụ nữ vô danh lộ vẻ biết ơn.

- Rodrigo Paestra.

Cúi đầu nghiêng nghiêng, chị gọi thì thầm, nửa phần lo sợ, nửa phần ước ao đánh thức hấn dậy. Pierre và Claire chắc không nhìn thấy, không nghe thấy chị nữa. Kể cả hình dung ra chị.

- Rodrigo Paestra. – chị gọi rất khẽ.

Chị cho là mình vẫn còn say, bởi vì sao mà chị thích thú đến thế khi tìm lại được Rodrigo Paestra. Chị cứ tưởng hấn vô ơn. Hấn vẫn nằm đây để đợi chị, đúng giờ, chính xác. Chính xác như lúc xuân về.

Chị gọi to hơn.

- Rodrigo Paestra. Tôi đây, tôi đây.

Chị cúi xuống thêm và gọi hấn. Lần này gần hơn, thấp hơn.

Và đến lúc ấy, khi chị cúi sát gần như chạm vào Rodrigo Paestra, chị mới nhận ra là hấn đã chết.

Đôi mắt hấn mở trừng trừng nhìn xuống đất. Cái vết sẫm chung quanh đầu hấn cũng như ở trên các thân cây lúa, mà chị cứ tưởng là cái bóng của hấn, té ra là máu. Chuyện đó xảy ra lâu rồi, chắc là sau lúc rặng đông chút ít, đến nay đã sáu, bảy tiếng đồng hồ. Áp vào mặt là khẩu súng lục của Rodrigo Paestra, như một thứ đồ chơi trẻ con buông ra trong cơn buồn ngủ.

Maria đứng lên. Chị bước ra khỏi đồng lúa mì. Pierre ở bên đường. Anh tiến về phía chị. Hai người gặp nhau.

- Chẳng đợi làm gì nữa – Maria nói – hấn ta chết rồi.

- Sao cơ?

- Chắc là tại trời nóng. Thế là hết.

Pierre đứng ngậy ra bên cạnh Maria. Hai người nhìn nhau và chẳng nói năng gì. Chính Maria là người mỉm cười trước tiên. Họ nhìn nhau hết như thế cách đây đã lâu lắm rồi.

- Điều đó chẳng có liên quan gì – chị nói – Ta đi thôi.

Chị vẫn đứng yên tại chỗ. Pierre bước đi, tiến về chỗ lúa mì hôm xuống, nơi Maria vừa từ đấy đi ra. Chắc đến lượt anh cúi xuống Rodrigo Paestra. Mãi anh mới trở ra. Anh trở ra phía Maria. Claire và Judith chờ đợi họ, chẳng nói nửa lời. Maria hái một bông lúa mì, một bông nữa, cầm cả hai bông, buông rơi chúng ta, nhặt lên, rồi lại buông rơi nữa. Pierre ra đến nơi.

- Hấn tự sát – anh nói.

- Một thằng ngu xuẩn. Một thằng ngu xuẩn. Ta không thể nói đến hấn nữa.

Hai người đứng quay mặt vào nhau trên đường. Họ chờ đợi nhau nói lên một lời kết luận về sự kiện ấy nhưng chẳng ai nói ra. Rồi Pierre bá lấy vai Maria và anh gọi chị.

- Maria.

Một tiếng gọi khác từ chiếc xe Rover vọng tới. Claire, đúng thế. Đây là nàng gọi Pierre. Pierre ra hiệu để trả lời. Hai người đi tới.

- Thế còn ông ấy đâu? – Judith hỏi.

- Ông ấy sẽ không tới nữa – Pierre nói.

Maria mở cửa sau của xe và bảo Claire lên ngồi trên ghế trước. Chị sẽ giữ Judith ngồi lại với chị, ở ghế sau.

- Hắn ta chết rồi – Pierre thì thầm với Claire.

- Sao cơ?

Pierre ngập ngừng.

- Chắc là bị cảm nắng – anh nói.

Anh nổ máy chiếc xe Rover và bắt đầu cho xe quay mũi. Thao tác rất khó khăn. Phải chồm lên hai bên vệ đường một chút, vì con đường rất hẹp. Quay nhìn lại, Pierre thấy Maria ôm Judith vào lòng và lau trán cho con. Chị lau rất cẩn thận như mọi khi. Claire ngồi ở phía trước, không nói năng gì. Maria không nhìn thấy cái gáy rất xinh đẹp của nàng nổi bật trên nền đồng lúa.

Thao tác đã xong, Pierre cho xe chạy ngược lên con đường đất và chạy rất thong thả trên đoạn đường này. Con đường đi Madrid đây rồi.

- Đầu đuôi ra sao? – Claire hỏi.

Chẳng ai trả lời nàng.

- Con khát nước quá – Judith nói.

Con đường đi Madrid đây rồi. Nó tiếp tục vươn dài, thênh thang, thẳng tắp. Chắc là thợ gặt đã lại một lần nữa đứng thẳng dậy trên cánh đồng. Nhưng chẳng ai nhìn thấy họ. Pierre dừng xe lại lần nữa và quay về phía Maria, không nói năng gì.

- Chẳng có lý do nào – chị nói - chẳng có lý do nào để không tiến hành cái việc chúng ta định tiến hành.

- Còn đúng hai trăm năm mươi ba kilomet nữa – Claire nói – Ta có thể đến nơi trước lúc trời tối.

Pierre lại đi. Xe chạy nhanh nên cái nóng dễ chịu hơn. Nó làm khô ráo mồ hôi và làm cho đỡ nặng đầu. Judith lại một lần nữa kêu khát. Pierre hứa với con là sẽ dừng lại trong cái làng sắp tới. Cách bốn mươi tám kilomet nữa. Judith lại kêu khát. Nó thấy khó chịu.

- Cháu nó buồn bực – Claire nói.

Và, còn xa mới đến cái làng ấy, con đường bỗng thay đổi. Thoạt đầu nó lên dốc, chỉ hơi thoải thoải, hầu như không nhận thấy, vì đoạn đường dài lắm mới lên tới đỉnh dốc. Rồi nó lại thoải thoải xuống dốc với nhịp độ như thế đến một vùng sỏi đá, hoang vắng, cao hơn trước kia. Đoạn đường xuống dốc không xa như đoạn lên dốc, con đường trở lại bằng phẳng và vẫn thẳng tắp.

- Chắc là bắt đầu vào tỉnh Castille? – Claire hỏi.

- Chắc thế - Pierre nói.

Judith lại kêu khát.

- Nếu con mà khóc, Judith – Maria dịu dàng nói – nếu con mà khóc...

Judith khóc.

- Mẹ sẽ vớt con xuống vệ đường! – Maria quát – Nếu con mà khóc, Judith, thì liệu hồn đấy.

Pierre tăng tốc độ. Càng ngày càng nhanh hơn. Chiếc xe Rover bỏ lại đằng sau những đám mây bụi lẫn với sỏi mù mịn. Bầu không khí nóng như thiêu. Claire dựa lưng vào ghế, nhìn chòng chọc xuống đường.

Judith thôi không khóc nữa, ngồi nép vào mẹ. Pierre ngày càng phóng nhanh bất chấp lời cảnh cáo của Claire. Maria không nói gì.

- Mẹ ơi – Judith gọi.

- Sắp tự sát cả bây giờ - Claire nói.

Pierre không giảm tốc độ. Anh phóng nhanh đến nỗi Judith bị lắc hết bên này sang bên kia, từ lưng ghế đến lòng mẹ. Mẹ nó lấy tay ôm chặt nó vào bên hông. Và Judith ở yên đấy, lại khóc thút thít.

- Pierre! Pierre! – Claire gọi.

Anh cho xe chạy chậm lại một chút, qua hết vùng cao nguyên và lại lên dốc. Lên tới đỉnh, nó trở lại bằng phẳng, nhưng lần này nó sẽ không xuống dốc nữa. Phía trước là một dải núi vòng cung với những đỉnh núi tròn. Xe càng tiến sâu vào, càng thấy thêm nhiều núi khác xuất hiện, trùng trùng điệp điệp. Bây giờ bốn bề là núi, núi tiếp núi, núi nọ đè lên núi kia, chen chúc xô đẩy nhau, trắng toát hoặc ửng hồng hay xanh lam do tác động của các lớp đất đá phơi trần ra dưới ánh mặt trời.

- Mẹ ơi – Judith lại kêu khóc.

- Cầm mồm đi! Cầm mồm đi! – Maria quát.

- Nó sợ đấy – Claire nói – Judith sợ đấy.

Pierre chạy chậm thêm. Nhìn vào gương chiếu hậu, anh thấy Maria ôm ghi lấy Judith và hôn con và cuối cùng Judith mỉm cười.

Cuộc hành trình tiếp diễn với tốc độ bình thường. Chỉ còn mười kilomet nữa là tới cái làng Pierre nhắc đến. Đây là chặng nghỉ đầu tiên sau cái thời gian hồi hã và tâm trạng hồi hã từ khi tìm thấy xác chết của Rodrigo Paestra trong cánh đồng lúa mì.

- Thuê phòng – lúc đó Claire nói – Đừng quên gọi đây nói thuê phòng trước tối nay. Hôm qua ta đã quyết định làm việc ấy trước ba giờ chiều.

Maria buông Judith ra, bây giờ nó đã ngồi yên. Maria nhận ra Claire, nhận ra vẻ đẹp của Claire lúc này có thể làm cho chị phát khóc lên được. Claire ngồi kia, khuôn mặt in nghiêng trên nền trời và trên những rặng núi ửng hồng hoặc trắng như sữa ở chân trời, chúng báo cho biết cuộc hành trình mỗi lúc một ngắn thêm nhiều đường đất và càng ngày càng tới gần cái đích của nó là Madrid, tối nay. Tối nay, Pierre. Lúc này khi Pierre phóng như bay, nàng đã sợ phải chết đi trong niềm chờ mong bồn chồn đến thế. Bây giờ nàng trở nên tự lự và nỗi chờ mong một căn phòng, tối nay, ở Madrid, cho tối nay ở Madrid, trong cái nóng nực ẩm ướt của những căn phòng đóng kín không có ánh sáng tràn vào, lúc Maria sẽ ngủ một mình sau khi nốc rượu vào, niềm chờ mong ấy hoàn toàn đánh át nỗi sợ hãi.

Có thể hình dung được trước rằng họ trốn với nhau trong cái giường trắng toát, ở Madrid tối nay được không?

Có thể được, chỉ trừ tấm thân trần truồng của Claire mà chị chưa thấy bao giờ.

- Claire ơi, tớ sẽ mãi mãi yêu quý cậu – Maria nói.

Claire quay lại và không mỉm cười với Maria. Pierre không quay lại. Một sự im lặng hình thành trong chiếc xe Rover. Chưa bao giờ Claire phô thân thể trần truồng ra cho Maria nhìn thấy. Tối nay nàng sẽ phô ra trước Pierre. Cái lúc ấy tất yếu phải đến cũng như hoàng hôn tất yếu phải đến lát nữa đây. Trong ánh mắt của Claire đã hiện lên hình ảnh của đêm nay.

- Judith, con nhìn kia – Pierre kêu to.

Đó là cái làng mà anh muốn phóng tới. Làng này tiến triển nhanh, cũng như làng của Rodrigo Paestra. Pierre cho xe chạy chậm lại. Hai bàn tay anh trên tay lái trông đẹp, mềm mại, dài, rám nâu, và dẻo dai có một không hai. Claire nhìn mãi đôi bàn tay ấy.

- Đây là một parador – khách sạn sang trọng – Pierre nói – Nó ở ngay đầu làng.

Cả làng chìm trong giấc ngủ trưa êm ả. Parador mà Pierre nói đến ở trong một rừng thông.

Đó là một toà nhà khá cổ, rộng thênh thang, cái nóng bức không thể lọt vào đây được. Có rất nhiều xe dưới những tán thông. Một bồn hoa hình tròn, vắng ngắt, trông ra ngoài cánh đồng.

Giờ ăn trưa đã tới mà họ đâu có để ý. Ai nấy đều ăn cả rồi. Có những người từ khách sạn Principal đến đây. Họ nhận ra nhau. Claire mỉm cười với một thiếu phụ.

- Con đói lắm – Judith nói.

Trong những căn phòng đông nghịt nối tiếp nhau theo hình nanh sấu, không khí mát mẻ đến nỗi họ cảm thấy thoải mái, dễ chịu một cách bất ngờ.

- Lúc này sao mà nóng thế - cuối cùng Maria nói.

Họ được bố trí ở trong một gian phòng trông ra rừng thông – nhìn qua những tấm màn màn thấy được rừng thông và song song với rừng thông còn thấy cả một rừng ô liu nữa. Một lối đi ngăn cách hai khu rừng ấy. Người ta cho Judith uống nước. Judith uống rất lâu. Họ nhìn nó uống. Nó thôi không uống nữa.

Maria ngồi giữa Claire và Pierre. Họ vây quanh cô bé. Thậm chí Claire và Pierre còn gọi một chai manzanilla. Judith tỉnh táo, bắt đầu chạy chơi loăng quăng giữa khoảng cửa vào parador và chỗ bàn họ ngồi. Maria uống hết ly này đến ly khác.

- Ngon thật – chị nói – Tôi tin là tôi sẽ uống mãi không thôi.

Chị uống. Claire nằm dài trên ghế và cười.

- Maria, cứ tùy thích – nàng bảo.

Nàng đưa con mắt chứa chan hạnh phúc lướt nhìn chung quanh. Phòng ăn đầy ắp người. Đó là mùa hè, ở Tây Ban Nha. Vào giờ này hằng ngày và cả hôm nay cũng thế, mùi thức ăn có chất hoa quả tiếp tục gây nồn nao cả người.

- Tớ chẳng thấy đói gì cả - Claire tuyên bố.

- Chúng ta không thấy đói – Maria nói.

Pierre hút thuốc và uống rượu manzanilla. Từ hôm lên đường đi nghỉ hè, anh vẫn lặng lẽ, rất lâu, giữa hai người phụ nữ ấy.

Pierre gọi món tôm hùm nướng. Maria gọi món thịt vừa ngon vừa mềm cho Judith. Người ta hứa có ngay. Họ đặt Judith ngồi trên chiếc ghế tựa duy nhất bên bàn, có kê thêm đệm cho cao.

- Chúng mình lẽ ra đã đem lại cho hân một cuộc sống tốt đẹp – Maria bắt đầu nói – và có lẽ tớ đã yêu hân thì phải.

- Ai biết thế nào được – Claire bảo.

Hai người cùng cười, rồi cả hai không nói nữa, rồi Maria tiếp tục uống rượu manzanilla hết ly này đến ly khác.

Người ta mang món thịt đến cho Judith. Sau đó một lát, người ta đem tôm hùm nướng và những trái ô liu tới.

Judith ăn ngon lành.

- Thì ra – Pierre vừa nhìn con vừa nói – thì ra nó đói.

- Con đông – Claire bảo – Sáng nay cháu nó cũng đã đói.

Judith ngồi ăn ngoan ngoãn. Maria thái thịt cho con. Nó nhai nhai nuốt nuốt. Maria lại thái thịt tiếp. Vừa nhìn nó ăn uống ngon lành, họ vừa ăn. Những con tôm hùm tươi nóng sốt, nhai giòn rau rầu, mùi nướng thơm lừng.

- Pierre, anh thích món này chứ? – Claire nói.

Nàng cũng đang ăn một con. Người ta nghe rõ tiếng răng nàng cắn phập vào con tôm. Nàng lại bắt đầu không sao kiềm chế được nỗi thèm khát Pierre. Cô bạn bây giờ đã thuần tính lại, cô bạn xinh đẹp, đã thoát khỏi nỗi hiểm họa là Rodrigo Paestra lúc còn sống. Giọng nàng ngọt lịm như mật ong, giọng nàng lạc hẳn đi khi nàng hỏi anh có thích món này như nàng thích không.

- Lát nữa, bốn tiếng đồng hồ nữa – Maria nói – Người ta sẽ tìm thấy hân. Còn bây giờ hân vẫn nằm trong cánh đồng lúa mì.

- Cậu nên biết, nhắc đến chuyện ấy cũng chẳng thay đổi được gì đâu – Claire bảo.

- Tớ vẫn cứ muốn nhắc đến – Maria bảo – Tớ phải nhịn không được nhắc đến ư?

- Không, không, Maria. Tại sao cơ chứ? – Pierre nói.

Maria lại uống. Những con tôm hùm ngon nhất Tây Ban Nha. Maria lại gọi nữa. Họ không ngờ lại ăn nhiều đến thế. Và trong khi Maria bắt đầu thấy mệt mỏi thì Claire lại tỉnh táo như Judith và nàng ăn ngấu nghiến những con tôm hùm mà cả anh cũng ăn.

- Ván bài vừa chơi đã thua rồi – Maria tiếp tục nói – Chính những ván bài thua ấy khiến người ta bàn tán mãi không thôi.

- Phải nói là tôi đã rất thích thú muốn cứu Rodrigo Paestra – Pierre nói – tôi thú thật như vậy.

- Không phải tại trời nắng, phải vậy không? – Claire hỏi.

- Tại trời nắng – Pierre nói.

Judith không đói nữa. Nó rất muốn được ăn một quả cam. Pierre bóc cam cho con một cách hết sức cẩn thận, Judith hau háu nhìn bố bóc cam.

Họ đã no nê. Một cái bóng màu xanh lá cây lọt vào qua những cánh cửa sổ có màn mỏng che kín. Trời mát. Một lần nữa Claire lại nằm duỗi dài ra trên ghế trước mắt Pierre. Anh không nhìn nàng, nhưng làm sao anh có thể không biết gì về nàng? Nàng nhìn về phía những tấm màn mỏng, nhưng không thấy, không thấy rừng ô liu. Bóng của cái nóng nhảy múa trong mắt nàng. Đôi mắt nàng tỉnh táo, chúng linh hoạt như nước. Xanh lam như màu áo dài của nàng, xanh sẫm dưới bóng màu lá cây của những chiếc màn mỏng. Chuyện gì đã xảy ra sáng nay ở khách sạn trong lúc chị ngủ, Maria?

Maria lim dim mắt để nhìn Claire, cô nàng kia, rõ hơn.

Nhưng chẳng thấy gì khác ở Claire ngoài ánh mắt run run chăm chú của nàng nhìn lên tấm màn mỏng, và bỗng Maria vội lảng nhìn đi chỗ khác khi chị bị bất gặp đang nhìn.

Vừa lúc ấy Pierre bỗng đứng lên, đi về phía cửa – như loé lên một ý nghĩ – và bước ra ngoài. Mười phút trôi qua.

- Tôi muốn anh ấy trở về đây – Maria nói.

Claire làm một động tác mơ hồ. Nàng không biết Pierre đi đâu. Nàng vẫn nằm nguyên, mặt hướng về phía cửa ra vào vì không muốn nhìn Maria. Cả hai chẳng nói năng gì cho đến khi anh về. anh hút một điếu thuốc lá mà chắc là anh đã châm lửa ở ngoài hiên.

- Không khí nóng hầm hập – anh nói.

Họ đỡ Judith từ trên ghế xuống.

- Pierre, anh vừa đi đâu đấy? – Claire hỏi.

- Ngoài bồn hoa. Trên đường chẳng có ai.

Trong bình còn một ít rượu manzanilla. Maria uống.

- Maria, tôi van mình – Pierre nói.

- Tại tôi lại thấy mệt - Maria nói – nhưng tôi uống lần này nữa thôi.

- Trời nóng như thế này thì chưa thể đi được phải không Pierre? – Claire hỏi.

Nàng đã trở Judith. Judith ngáp.

- Chưa thể đi được – Maria nói – Nó phải ngủ một chút đã.

Judith nhắm mắt. Pierre bế nó lên và đặt nằm trên chiếc tràng kỷ kê trong bóng tối ở tận cuối phòng lớn. Judith nghe theo. Pierre trở lại với Claire và Maria. Claire đưa mắt nhìn mãi miết theo khi anh trở lại. anh lại ngồi xuống trong gian phòng. Phải đợi cho Judith ngủ trưa xong.

- Nó ngủ rồi – anh nói sau khi quay lại nhìn con.

- Lẽ ra ta đã mang hân về Pháp – Maria tiếp tục nói – Có lẽ hân đã trở thành bạn của chúng ta cũng nên. Biết đâu đấy.

- Biết làm sao được- Pierre bảo, anh mỉm cười – Đừng uống nữa Maria.

MƯỜI GIỜ RUỒI ĐÊM HÈ.

Marguerite Duras
www.dtv-ebook.com

Chương 8

- Mệt ư là mệt – Maria nói, đây là chị nói với Pierre – cứ như là có thể chống chọi được với mọi thứ ở trên đời, chỉ trừ với cái mệt này. Tôi ngủ đây.

- M

Maria dịu dàng. Và Pierre quen với tính dịu dàng này như anh đã từng quen với chính thân thể chị. anh mỉm cười với Maria.

- Đó là cái mệt đến từ xa – anh nói – nó được tích tụ, sinh ra từ đủ thứ, đúng là từ đủ thứ. Đôi khi nó lộ ra ngoài. Như hôm nay, Maria. Nhưng mình biết rồi đây.

- Người ta luôn luôn quá tin tưởng vào sức lực của mình – Maria nói – Tôi nghĩ rằng tôi sắp ngủ thật rồi đây.

- Cậu thì bao giờ mà chẳng quá tin tưởng vào sức lực của cậu – Claire nói. Hai người mỉm cười với nhau.

- Rượu – Maria nói – biết làm sao được. Và sau đó là cái gì cũng đâm ra ngờ vực, cậu không thể nào biết được đâu.

- Tôi không biết. Ta có thể cứ nói chuyện như thế này đến tối đấy.

- Ồ không – Maria nói – tôi ngủ đây.

Chị nằm xuống chiếc ghế dài. Claire ở trước mặt chị.

Pierre quay lại nhìn Judith.

- Nó ngủ ngon lành quá kia – anh nói.

- Kể ra cũng có thể được – Maria nói – nhưng đúng là con nó còn quá nhỏ đối với những cuộc hành trình dài đằng đẵng và trong cái nóng bức như thế này.

Chị đã choán mất chỗ của Pierre trên ghế dài. Nhiều khách du lịch cũng nằm dài xuống như chị. Vài người đàn ông nằm soải ngay dưới đất, trên những tấm thảm dày. Các căn phòng đều lạnh lẽ. Trẻ con ngủ cả, còn người lớn thì nói khe khẽ.

- Lẽ ra tôi đã đưa hấn đi du lịch, nhiều nơi, hết chuyến này đến chuyến khác - chị ngáp – và dần dần tí một, ngày này qua ngày khác, thấy hấn thay đổi, thấy hấn nhìn tôi, rồi lắng nghe tôi nói và rồi....

Chị ngáp nữa, vươn vai và nhắm mắt lại.

- Mình không được uống thêm chút nào nữa đâu trước khi tới Madrid – Pierre nói – Không chút nào nữa đâu.

- Không chút nào nữa. Tôi xin hứa. Tôi chưa uống đủ để...

- Để làm sao? – Claire hỏi.

- Để còn huyền thuyên nhiều hơn nữa – Maria bảo – Và để quá tuyệt vọng về việc bỏ rơi Rodrigo Paestra. Cậu biết như vậy là thế nào rồi, tớ đã quyết chơi một canh bạc lớn với Rodrigo Paestra. Và thế là, thế là vừa bắt tay vào đã thất bại rồi. Chỉ có có thể thôi. Nó tớ chưa uống đủ để không chấp nhận điều đó. Tớ buồn ngủ quá! Claire ơi, tớ ngủ đây!

Chị nhắm mắt lại. Họ đâu nhỉ? Chị nghe tiếng Claire.

- Nửa tiếng đồng hồ nữa là có thể đánh thức Judith phải không?

Pierre không trả lời. Thế là một lần cuối, Maria lại nói.

- Nếu cậu muốn. Tùy cậu đấy. Còn tớ sẽ đánh một giấc cho đến tận tối nay.

Pierre bảo là anh đi gọi điện thoại với khách sạn National ở Madrid để giữ ba phòng. Anh nói khe khẽ. Anh đi gọi điện thoại. Chẳng có gì diễn ra. Chắc là Claire vẫn còn đấy. Tiếng thở dài gần chỗ Maria kia, mùi đàn hương trong không khí kia, đó là sự hiện diện của Claire. Maria mơ thấy mình ngủ.

Pierre trở lại. Đã dành ba phòng ở khách sạn National cho tối nay, anh bảo. Họ im lặng một lúc. Những căn phòng ở Madrid cho tối nay. Họ biết rằng khi đã tới Madrid, Maria sẽ muốn uống rượu và la cà tại các quầy rượu. Họ sẽ cần phải hết sức kiên trì. Cả hai đều nhắm mắt lại mà vẫn hoàn toàn giao tiếp với nhau. Họ hồ thẹn không dám nhìn nhau trước mặt chị dù là chị đang ngủ. Song họ vẫn nhìn nhau ngay cả khi không thể nào nhìn nhau được. Rồi những đôi mắt lại nhắm lại một lần nữa trong nỗi thèm khát day dứt họ không tài nào chịu nổi. Bây giờ Claire lên tiếng:

- Chị ấy ngủ rồi.

Lặng lẽ làm sao. Claire nhẹ nhàng vuốt ve lớp vải thô nhám của chiếc tràng kỷ. Và vì cứ vuốt ve mãi nên móng tay nàng làm xước cả vải. Pierre nhìn, theo dõi sự vuốt ve cứ tăng tiến mãi của Claire, nhìn thấy nàng bất thành linh dừng tay vuốt ve lại, đau đớn rời tay khỏi tràng kỷ, rồi buông thõng tay xuống tấm áo dài màu lam của nàng.

Đích thị nàng là người đứng lên đầu tiên và ra khỏi gian phòng. Tiếng không khí lao xao hầu như không cảm nhận được kia, tiếng váy xoè ra nghe sột soạt kia, cái cung cách đứng lên chậm chạp, uể oải kia, đích thị là một phụ nữ. Mùi nước hoa hăng hắc, ngọt ngào, mà da thịt làm cho đậm thêm, hoà quyện vào nàng, vào hơi thở và vào hơi bắn của nàng, vào cái mùi hâm hấp trong seh ở tấm áo dài lam của nàng, mùi hương ấy dù có lẫn trong đám cả ngàn mùi khác chị cũng nhận ra được.

Mùi hương chấm dứt chung quanh Maria cũng như gió ngừng thổi. Nó đã theo nàng đi. Maria tin chắc như đinh đóng cột, mở mắt ra. Họ không còn đấy nữa. Có thể chứ.

Maria lại nhắm mắt vào. Cái trò đó sắp tiến hành xong. Trong nửa tiếng đồng hồ nữa. Và rồi diễn biến tình yêu của họ sẽ đảo ngược lại.

Chị muốn xem mọi trò diễn ra giữa họ với nhau để đến lượt mình được soi rọi bằng cùng một ánh sáng như họ và để bước vào trong cái cộng đồng mà rốt cuộc chị đã truyền lại cho họ từ ngày mà chị sáng tạo ra nó vào một đêm ở Véronne.

- Chị ngủ rồi ư, Maria?

Trong cái parador này, trong cái toà nhà khép kín với mùa hè này, dấu sao vẫn có những cửa thông

ra cái mùa hè ấy. Chắc nơi đây phải có một cái sân trong. Những dãy hành lang chạy loanh quanh và tàn lụi dần về phía các bồn hoa, ở đó có những bông hoa hằng ngày cũng tàn lụi dần về mùa này trong lúc chờ đợi màn đêm buông xuống. Trong những dãy hành lang kia, tại các bồn hoa kia, chẳng có ai lại vắng lúc ban ngày.

Claire biết là anh đã đi theo mình. Nàng biết. Anh đã từng đi theo rồi. Anh biết cách đi theo người đàn bà mà anh thèm muốn, với khoảng cách khá xa để cô ta phải tức điên lên quá mức cần thiết một chút. Anh, anh thích họ như thế hơn.

Tại nơi đây chẳng có bóng người nào, vẫn là do cái nóng chết người của đồng quê. Sẽ là nơi đây chẳng? Claire dừng lại, bực mình, bực mình ghê gớm, như anh muốn nàng như thế, về nỗi anh chưa kịp theo nàng, về nỗi bước chân đi của anh phía sau nàng vẫn bình tĩnh, đều đều.

Anh đã bắt kịp Claire. Anh đã bắt kịp đôi môi của Claire. Nhưng Claire không muốn cho anh hôn.

- Phải còn đến một tiếng đồng hồ nữa chị ấy mới thức dậy – nàng nói – Ta có thể thuê một căn phòng. Em, em có thể lo chuyện thuê phòng này, nếu như anh ngần ngại. em không thể chịu được nữa.

Anh không trả lời.

- Em biết chị ấy lắm – nàng nói tiếp – em đã biết là chị ấy sắp ngủ. Anh có nhận thấy là như thế không? Sau bốn ly manzanilla, chị ấy đã, đã ở vào giai đoạn ấy rồi, chị ấy ngủ.

Anh không trả lời.

- Nhưng anh có nhận thấy như thế không? Em van anh. Anh có nhận thấy như thế không? Anh Pierre?

- Có. Hôm nay, cô ấy không ngủ.

Nàng bước đến bên anh và đứng sát vào anh hoàn toàn. Từ đầu đến chân, từ mái tóc nàng đến cặp đùi của nàng, hoàn toàn phó thác cho anh. Họ không ôm hôn nhau.

Rượu vào làm cho tim đập loạn cả lên.

Quãng thời gian mới dài làm sao trước khi trời tối. Maria hé giương đèn ra, nơi đó trái tim đập thình thịch, nhói như dao găm đâm vào.

- Chẳng lẽ em đã, đã mất anh rồi sao?

- Em yêu của anh, sao em có thể?....

Nàng rời anh ra, đi xa, đi xa nữa. Anh đứng một mình. Khi nàng trở lại, anh vẫn đứng như đóng đinh ở chỗ cũ. Tay nàng cầm một chiếc chìa khoá.

- Xong rồi – nàng nói.

Pierre không trả lời. Nàng bước đi phía trước anh, không dừng lại. Anh đã nghe thấy nàng bảo là xong rồi. Nàng đi nữa. anh theo nàng cách một quãng xa. Nàng đang ở chỗ cầu thang khuất trong bóng tối. Kể cả các cô hầu phòng cũng còn đang ngủ. Suýt soát mười phút đã trôi qua từ lúc họ rời Maria. Nàng quay lại ở trong cầu thang.

- Em bảo họ là để ngủ trưa.

Đây là căn phòng cần phải mở ra. Việc đó anh làm. Đó là một căn phòng rất rộng trông ra rừng ô liu. Nàng bỗng trở nên chậm chạp, ra mở cửa sổ và nói.

- May mắn làm sao, anh nhìn mà xem kia – nàng nói thêm, rít lên – Chà, em không thể nào chịu được nữa.

Anh nhìn, và trong lúc cùng nhìn với nàng, anh mới dám bắt đầu sờ soạng nàng. Anh bịt mồm nàng lại để nàng khỏi kêu nữa.

Nắng vẫn chỉ còn chói chang, trong cánh đồng hoang vắng.

Phải chăng đây là lần cuối cùng trên đời trái tim chị đập loạn xạ đến như thế? Chị đưa hé mắt mở ra. Họ không còn ở đấy nữa. Chị lại nhắm mắt vào. Đôi chân chị động đậy v vại nằm yên trên ghế dài. Rồi chị ngồi dậy và nhìn cùng một rừng ô liu mà họ đang nhìn, im phăng phắc trong nắng nóng, qua khung cửa chớp để ngó. Rồi chị lại nằm xuống và lại nhắm mắt vào. Chị tin là mình ngủ. Tim đập đã dịu đi. Chị uống quá nhiều rượu. Ai cũng bảo thế, nhất là anh ấy. Mình uống quá nhiều đấy, Maria.

Cửa sổ ngay chính giữa tường. Kia là rừng. Những cây ô liu rất lâu đời. Trên nền đất trồng ô liu, không có một ngọn cỏ. Họ không nhìn rừng cây.

Pierre nằm dài trên giường, nhìn nàng trút bỏ chiếc áo dài màu lam và trần truồng đến với anh. Mãi sau anh mới biết là anh đã nhìn thấy nàng đến trong khuôn cửa sổ để ngó, giữa những cây ô liu. Sau đó anh có biết điều này chăng? Nàng đã thoăn thoắt trút bỏ áo dài ra và nàng bước qua áo để đến với anh và nàng đây.

- Em đẹp quá, trời ơi, em đẹp quá.

Hoặc có lẽ không một lời nào sẽ được thốt lên cả.

Việc Rodrigo Paestra tự sát trong cánh đồng lúa mì lúc tờ mờ sáng có thể dự kiến được. Trong hoàn cảnh dần dục, với tiếng cót két của những chiếc xe ba gác, trời mỗi lúc một nắng nóng thêm, khẩu súng kia cộm cộm trong túi khiến hắn nằm cũng vương, ngủ cũng vương đã làm cho hắn nhớ đến cái chết phước lành mà cho đến bây giờ hắn đã lơ đãng quên mất. Maria ngủ. Chị tin chắc là mình ngủ. Nếu chị khẳng khái, có thể nói chị còn nằm mơ nữa cơ. Nhưng chị không khẳng khái. Chị không nằm mơ. Thật tuyệt vời khi phát hiện ra là mình thức, chị bỗng nhiên rất bình thân. Thế ra là chị đã không ngủ.

Pierre vùng ra khỏi chiếc giường trước tiên. Claire khóc. Claire vẫn còn khóc vì khoái lạc lúc Pierre vùng ra khỏi giường.

- Cô ấy biết hết – anh nói – Dậy đi em!

Thế là những giọt nước mắt của Claire dịu bớt đi.

- Anh tin như thế ư?

Anh tin như thế. Anh đã quần áo nghiêm chỉnh bên cạnh nàng vẫn còn trần truồng. Rồi anh quay về phía cửa sổ và nhắc lại là cần phải ra đi.

- Anh không yêu em à? – nàng hỏi.

Giọng nàng ỉu xiu. Anh bảo nàng:

- Anh yêu em. Anh đã yêu Maria. Và em.

Qua khung cửa sổ phong cảnh đã dịu lại. Anh không muốn biết là nàng vùng ra khỏi giường. ánh nắng đã chiếu xiên xiên. Trong lúc họ ái ân với nhau, bóng những cây ô liu đã bắt đầu ngả dài ra. Cái nóng có phần giảm bớt. Maria đâu? Maria có nốc rượu cho đến lã ra chết hay không? Cái đức tuyệt vời uống dễ dàng, chết dễ dàng của Maria có dẫn chị vui nhộn đến những cánh đồng lúa mì xa tắp theo gương Rodrigo Paestra hay chưa? Maria, người phụ nữ ấy nay ở đâu?

- Mau lên – Pierre nói – Dậy đi em!

Nàng đã xong xuôi. Nàng khóc.

- Anh không yêu Maria nữa – nàng hét lên – Anh hãy nhớ lại, anh không yêu Maria nữa.

- Anh không biết, Claire. Đừng khóc nữa. Đừng khóc nữa đi em, Claire. Chúng mình đã xa cô ấy một tiếng rồi.

Bản thân nàng, nàng cũng nhìn phong cảnh và lập tức quay mặt đi chỗ khác. Nàng soi vào chiếc gương bên cạnh cửa sổ để xoa phần. Nàng cố kìm nước mắt.

Maria chết trong cánh đồng lúa mì ư? Với trên khuôn mặt là trận cười sững lại, là cái vui nhộn lên đến tột đỉnh ư? Cái vui nhộn đơn độc của Maria trong đồng lúa mì. Phong cảnh là phong cảnh của chị. Nhưng cái bóng cây ô liu bất thình lình nhạt đi kia, cái nóng đột nhiên nhường bước cho buổi chiều hôm sắp đến rồi kia, những dấu hiệu khác nhau từ khắp nơi báo tin buổi trưa sắp qua đi rồi kia, tất cả đều quy về Maria. Pierre đứng ở cửa phòng. Bàn tay anh đặt trên quả đấm cửa. Nàng đứng ở giữa phòng. anh bảo anh xuống trước. Bàn tay anh run run trên cánh cửa. Nàng liền kêu lên.

- Nhưng có chuyện gì thế anh? Anh Pierre, anh Pierre, nói cho em biết đi.

- Anh yêu em – anh ta nói – Em đừng sợ gì cả.

Chính là những khách du lịch đánh thức chị dậy. ai nấy đều lên đường vui vẻ. Judith ở ngoài kia, chỗ lối cửa ra vào, khoan khoái và tươi cười, mái tóc còn bết lại vì mồ hôi của giấc ngủ trưa, đôi bàn tay sung sướng cầm mấy hòn sỏi nhặt được ở ngoài sân. Maria ngồi dậy và Judith chạy ủa tới.

- con nóng lắm – Judith nói. Rồi nó chạy đi.

Họ chưa về đến đây. Cứ nghĩ đến cái nóng mà vẫn còn sợ, ánh sáng trong parador đổi khác đi. Các mảnh mảnh đã được cuộn lên sau lúc ái ân.

- Mẹ sẽ tắm cho con – Maria bảo Judith – rồi con xem. Chỉ năm phút thôi.

Bác đầu bếp đi qua. Maria gọi một cà phê. Chị vẫn ngồi trong khi chờ đợi. Và chính lúc đó Pierre đến.

Anh đã đến qua lối phòng ăn. Anh đứng trước mặt chị.

- Chà, tôi ngủ ngon quá – Maria nói.

Bác đầu bếp bưng cà phê tới và Maria uống ừng ực. Pierre ngồi gần chị, hút một điếu thuốc lá và chẳng nói năng gì. Anh không nhìn Maria mà nhìn Judith, khi nhìn Judith, khi nhìn cửa ra vào. Lúc Claire tới, anh lùi vào một chút để lấy chỗ cho nàng ngồi.

- Cậu đã ngủ đấy à?

- Ủ - Maria nói – Lâu không?

- Tôi không biết – Claire bảo – Mọi người đã đi cả. Chắc là lâu. Đúng thế. – nàng nói thêm – cậu đã ngủ được thế là tốt.

- Cậu nên uống một ly cà phê – Maria nói – Được cái là cà phê ngon lắm.

Claire gọi cà phê. Nàng quay về phía Maria.

- Trong lúc cậu ngủ, bọn này đi dạo trong rừng ở sau khách sạn – nàng nói.

- Và nóng khủng khiếp lắm phải không?

- Khủng khiếp lắm, nhưng cũng đáng chứ biết làm thế nào. Cậu biết đấy.

- Đã giữ trước các phòng ở Madrid rồi – Pierre nói – Do đó sớm một chút hay muộn một chút cũng được, Maria, mình muốn đi lúc nào là ta đi.

- Tôi tắm cho Judith một cái. Rồi chúng ta đi Madrid nhé?

Họ đồng ý như thế. Maria dẫn Judith xuống buồng tắm ở dưới nhà. Judith nghe theo. Maria đặt con đứng dưới vòi hương sen. Judith cười. Và Maria cũng đứng vào dưới vòi hương sen với con. Và hai mẹ con cùng cười.

- Trông các người mát mẻ quá – Claire nói khi hai mẹ con trở lên. Nàng vỗ lấy Judith và ôm hôn nó.

Bên ngoài đường người ta có thể tưởng rằng vẫn nóng bức như cũ. Nhưng tâm trạng đã thay đổi. Buổi sáng với những nỗi khủng khiếp của nó đã lùi xa. Và người ta sống trong niềm hy vọng là buổi tối sắp đến. Nông dân lại ra đồng, vẫn để gặt lúa mì và những quả núi màu hồng ở chân trời làm ta nhớ lại vẻ thanh xuân đã trôi qua của ban mai.

Claire lái xe. Ngồi cạnh nàng, Pierre chẳng nói năng gì. Maria đã muốn được ngồi phía sau với Judith. Họ tiến về Madrid. Claire lái xe hết sức vững vàng, phóng hơi nhanh hơn bình thường một chút. Dáng dấp của cuộc hành trình nhìn bề ngoài chỉ thay đổi ở điểm ấy mà thôi. Nhận xét như thế cũng chẳng dễ làm gì, vì mỗi người đều chấp nhận và hiểu sự thay đổi ấy.

Phải đến chiều tà mới vượt qua hết miền Castille.

- Một tiếng rưỡi đồng hồ nữa là cùn, chúng ta sẽ ở Madrid – Pierre nói.

Khi đi ngang qua một làng, Maria ao ước được dừng lại. Pierre chẳng thấy có gì trở ngại. Claire dừng xe. Pierre châm cho nàng một điếu thuốc lá. Bàn tay của hai người chụm lại và chạm vào nhau. Lúc này, họ có những ký ức thật rõ rệt.

Làng này khá lớn. Họ dừng lại trong tiệm rượu đầu tiên tìm thấy được, ở đầu làng. Các nông dân còn ở ngoài đồng cả. Họ là những khách hàng duy nhất. Nhà hàng rất rộng, vắng vẻ, phải gọi mới mong có người ra phục vụ. Một chiếc máy thu thanh đặt ở phòng trong chẳng đủ át đi tiếng vo ve không mệt mỏi của những chú ruồi trên các tấm kính. Pierre gọi nhiều lần. Tiếng máy thu thanh im bật. Một người đàn ông còn trẻ bước tới. Tối nay Maria muốn uống rượu vang. Pierre cũng vậy. Còn Claire không uống gì cả. Judith cũng không.

- Dễ chịu quá nhỉ - Maria nói.

Chẳng ai trả lời. Judith tung tăng khắp phòng và xem các bức tranh trên tường. Cảnh mùa gặt. Bọn trẻ con chơi với lũ chó dưới gầm các xe ba gác. Một bữa ăn gia đình trịnh trọng một cách hồn nhiên, bao giờ chẳng thế, trên tất cả các bức tường ra tít mãi xa xa.

- Cứ nhìn con cũng đủ biết là cái nóng đã bắt đầu dịu đi rồi – Pierre nói.

Maria gọi con và chải qua lại mái tóc cho nó. Nó người mảnh dẻ, chỉ mặc độc một cái áo tắm nhỏ xíu. Nó hơi nhăn mặt lại dưới những nhát lược chải trên đầu.

- Nó sẽ đẹp như cậu đấy – Claire nói.

- Tôi cũng tin như vậy – Pierre nói – Giống mình như đúc.

Maria đẩy con ra xa một chút để nhìn nó rõ hơn rồi lại thả cho nó đi chơi về phía những đồng lúa mì trên các bích họa.

- Đúng là nó đẹp thật đấy – chị nói.

Maria uống rượu vang. Gã đàn ông đứng phía sau quầy nhìn Claire. Pierre thôi không uống nữa. Phải đợi cho Maria uống hết bình rượu vang. Đó là thứ rượu vang rất dở, chua chua và âm ẩm. Nhưng chị bảo là rượu ngon.

- Tối nay ta có thể đi chơi được. Ta sẽ ở khách sạn, ta sẽ tắm, ta sẽ thay quần áo và ta có thể đi chơi được phải không? Đến nơi, tôi sẽ gửi ngay Judith cho một cô hầu phòng trông hộ. Phải không?

- Tất nhiên rồi – Pierre nói.

Maria lại uống tiếp. Pierre nhìn lượng rượu vang giảm đi trong bình. Chị uống một cách nhẩn nha. Đành phải chờ đợi vậy.

- Nhưng cậu mệt rồi – Claire đáp.

Maria bĩu môi như bỗng nhiên uống đã quá ớn rồi.

- Không, buổi tối thì chẳng bao giờ đâu nhé.

Chị ra hiệu cho gã đàn ông phía sau quầy.

- Có tin tức gì về Rodrigo Paestra từ sáng nay không?

Gã cố vất óc nhớ lại. Một tội phạm.

- Chết rồi – gã nói.

Gã giờ bàn tay lên và ấn vào thái dương của mình một khẩu súng lục tưởng tượng.

- Sao lại biết được điều đó? – Pierre hỏi.

- Máy thu thanh, cách đây một tiếng đồng hồ. Hắn ta ở ngoài cánh đồng.

- Rồi ư – Maria nói – Tôi xin lỗi đã làm phiền mọi người về câu chuyện này.

- Minh đừng có sắp sửa lại bắt đầu đấy chứ, Maria.

- Tôi biết chuyện ấy rồi – Claire nói.

Maria đã uống xong rượu. Gã chủ quán lại trở lại phía sau quầy.

- Maria, đi đi – Pierre bảo.

- Tôi có thời gian để lựa chọn hần ta đâu – Maria nói – Hần ta rơi đúng vào tôi đấy chứ. Lẽ ra ta có thể thả hần bên bờ một con sông vào ban đêm. Sợ gì mà lạ thế cơ chứ. Lẽ ra hần đã tới nơi rồi. Vì hần đã không tự sát trong khoảng thời gian cần thiết để tới biên giới, thì lẽ ra sau đó hần không tự sát mới phải khi hần đã biết chúng ta là ai.

- Mình không thể cố quên hần ta đi được ư?

- Tôi có muốn thế đâu – Maria bảo – Hần choán hết tâm tư của tôi. Mới có mấy tiếng đồng hồ, Claire ạ.

Cả bọn đi ra. Các xe ba gác đã từ ngoài đồng trở về. Những người gặt xong sớm nhất. Họ mỉm cười với đám khách du lịch. Mặt mũi họ bụi lấm nhem nhuốc. Có những đứa trẻ đang ngủ.

- Thung lũng Jucar đẹp lắm – Claire nói – một trăm kilomet trước khi tới Madrid. Chắc là bây giờ phải vào thung lũng rồi đây.

Lúc này Pierre lái xe. Claire muốn ngồi với Judith. Maria để nó ngồi với she. Hai bàn tay Claire đặt trên người nó. Ra khỏi làng, một lần nữa, Maria lại ngủ rất nhanh. Họ không đánh thức chị dậy để nhìn thung lũng Jucar, mà chỉ đánh thức khi trông thấy Madrid. Mặt trời chưa lặn hẳn. Nó xuống sát đồng lúa. Họ tới Madrid trước lúc mặt trời lặn như dự kiến.

- Chà, vừa rồi tôi mệt quá – Maria nói.

- Madrid, nhìn mà xem kìa.

Chị nhìn. Thành phố tiến về phía họ mới đầu như một quả núi đá. Rồi mọi người nhận thấy quả núi kia loang lổ những lỗ hồng đen ngòm do ánh nắng đào bới và nó trải ra ngang bằng sỗ ngay với những khối hình chữ nhật cao thấp khác nhau, cách biệt nhau bằng các khoảng trống nơi ánh tà dương mệt mỏi hút vào.

- Đẹp ời là đẹp – Maria nói.

Chị nhòm dậy, lùa hai bàn tay vào mái tóc, ngắm nhìn Madrid với biển lúa mì vây quanh.

- Tiếc quá nhỉ - chị nói thêm.

Claire quay ngoắt lại và thốt ra như một lời nhục mạ:

- Nỗi gì?

- Ai mà biết được? Có thể là vẻ đẹp.

- Cậu chẳng thấy rồi là gì?

- Lúc ấy tớ ngủ. Tớ vừa nhận ra xong.

Pierre buộc phải cho xe đi chậm chậm lại vì còn khá xa mà Madrid đã đẹp rồi.

- Thung lũng Jacar cũng đẹp lắm – anh nói – Mình đã chẳng muốn thức dậy.

Khách sạn lại vẫn chật ních. Nhưng các phòng của họ đã được giữ trước.

Có thể cho Judith ăn tuy nó đã buồn ngủ rũ ra.

Các căn phòng còn hầm hập cái nóng ban ngày. Vì vậy được tắm là rất khoái. Chị tắm lâu dưới vòi hoa sen, nước xối xả và âm ẩm, cái nóng đã thấm vào thành phố đến tận đáy nước sâu. Chỉ có một mình chị tắm.

Claire ở trong phòng mình đang chuẩn bị cho cái đêm hôn lễ sắp đến. Pierre nằm dài trên giường, nghĩ đến hôn lễ chẳng lấy gì làm vui ấy vì nhớ đến Maria.

Phòng của họ chung vách với nhau. Tối nay, trong cơn khoái lạc, Claire sẽ không thể rú lên được.

Judith ngủ. Claire và Maria chuẩn bị cho những đêm khác nhau của họ. Pierre chợt nhớ đến những kỷ niệm ở Véronne. Anh vùng dậy khỏi giường, đi ra khỏi phòng và gõ cửa phòng Maria vợ anh. Anh chợt thêm muốn đa diết những mối tình đã chết. Khi bước vào phòng Maria, anh đang để tang cho tình yêu của anh với Maria. Điều anh không ngờ đến đó là nỗi cô đơn của Maria do anh gây nên và về việc chị cũng để tang cho mối tình đó tối hôm nay lại làm cho anh đắm say ghê gớm đến thế.

- Maria – anh nói.

Chị đang đợi anh.

- Mình ôm hôn em đi – chị nói.

Chị thấy toát lên qua hương vị đặc biệt, ở quyền lực của anh đối với chị, ở tình yêu phai nhạt của anh, ở ước muốn của anh về chị, chị thấy toát lên mùi vị tàn cuộc của tình yêu.

- Nửa đi, Pierre, Pierre, mình ôm hôn em nữa đi – Maria nói.

Anh ôm hôn. Chị lùi lại và nhìn anh. Judith ngủ. anh biết là sẽ tiếp diễn ra sao. Anh có biết không? chị vẫn tiếp tục lùi về phía tường và nhìn anh chứ không sẵn sàng tiến tới như mọi khi.

- Maria – anh gọi.

- Dạ - chị cũng gọi – Pierre.

Chị ưỡn người ra, đôi mắt nhìn xuống thân thể mình. Tuy nhiên chị vẫn kêu lên vì sợ hãi. Anh tiến về phía chị. Để một ngón tay lên miệng, anh ra hiệu cho chị chớ làm Judith thức giấc. Anh chồm lên người chị. Chị để mặc anh làm.

- Ôm hôn em đi. Ôm hôn em đi, mau lên, em van mình, ôm hôn em đi.

Anh ôm hôn nữa. Và chị rất bình lặng, lùi lại.

- Liệu ta có thể làm gì nữa? – Chị nói.

- Mình ở trong cuộc đời của tôi – anh nói – Tôi không thể chỉ bằng lòng được nữa với điều mới lạ của một người phụ nữ. Tôi không thể thiếu mình được. Tôi biết như thế.

- Đây là kết thúc câu chuyện tình của chúng ta – Maria nói – Pierre, đây là kết thúc. Kết thúc của một chuyện tình.

- Mình im đi.

- Em im đây. Nhưng Pierre ơi, đây là kết thúc.

Pierre tiến về phía chị, hai bàn tay ôm lấy mặt chị.

- Minh tin chắc như thế ư?

Chị bảo là tin. Chị nhìn anh trong nỗi lo sợ.

- Từ bao giờ?

- Em vừa nhận ra điều đó. Có lẽ từ lâu rồi.

Có người gõ cửa. Đó là Claire.

- Sao chậm trễ thế? – nàng nói. Nàng bỗng tái mặt đi – Hai người có tới đây không?

Họ tới đây.

Một người đàn ông nhảy điệu múa đơn trên bục. Nơi đây đông nghịt. Có rất nhiều du khách. Người đàn ông nhảy múa rất hay. Âm nhạc tiếp sức thêm cho các bước chân của anh ta trên những tấm ván để trần và bụi bẩn. Các phụ nữ gitane mặc những chiếc áo dài sắc sỡ, cũ nát, xộc xệch vây quanh anh ta. Chắc họ đã nhảy múa suốt cả buổi chiều. Sự làm việc quá sức giữa mùa hè. Khi người đàn ông thôi nhảy múa, ban nhạc chơi những điệu paso-doble và người đó cầm micro hát theo. Khuôn mặt anh ta khi thì làm bộ mặt nhăn nhó, khi thì ra vẻ yêu đương say đắm, thần thờ làm mọi người mê mải.

Ở trong phòng, đứng lẫn với những người khác và cũng chen chúc như mọi người khác, Maria, Claire và Pierre xem anh chàng đó nhảy múa.

HẾT